

אלך ג' ווייט / הדרך אל המשיח

אלן ג' וייט

הדרך אל הפשיח

כל הזכויות שמורות

MHA

2008

תוכן העניינים

7	פתח הדבר
9	אהבת אלוהים לאדם
15	הזדקקות החוטא למשיח
19	חזרה בתשובה
29	התוודות
33	התקדשות
37	האמונה וקבלתה
42	מבחן הלמידה
48	התעמקות באמונת המשיח
54	העבודה והחיים
59	הכרת האלוהים
64	זכות התפילה
72	כיצד לנהוג לגבי הספק
78	השמחה באדון

פּתח הדבר

ספרים מעטים בלבד מופצים במליוני עותקים, או משפיעים כה עמוקות בהרמת האנושות כמו **הדרך אל המשיח**. במהדורות לאין ספור הודפס כרך זעיר זה, ביותר משבעים שפות, בהביאו השראה אלוהית אל מאות אלפי אנשים ונשים בכל העולם, אף אל אלה השוכנים בפינות הנדחות.

עם הופעתו של הכרך הראשון ב-1892, התבקש המוציא לאור להוסיף ולהדפיס, כדי להדביק את הדרישה המיידית של הקהל. מחברת ספר זה, אלן ג' ווייט (1827-1915) היתה סופרת ונואמת דתית, ידועה היטב בשלוש יבשות. היא נולדה קרוב לפורטלנד, מיין, וחיה בתחילה בארצות אנגליה החדשה ולאחר מכן עברה, עקב עבודתה, לאזורים המערביים בארצות הברית.

בשנים 1885-1887 התמסרה היא לעבודה בארצות הראשיות באירופה, היכן שלעיתים קרובות אספה סביבה קהל צופים רב. אחר מכן, בילתה תשע שנות פעילות באוסטרליה וניו-זילנד. מתחת עטה יצאו ארבעים וחמישה כרכים בשדה התיאולוגיה, החינוך, הבריאות והאמונה.

מופצים במספר עצום של מיליוני עותקים. מבין אלה, **הדרך אל המשיח** הוא המקובל ביותר ונקרא ע"י רבים. כותרת הספר מורה של יעודו.

הוא מצביע בפני הקורא על ישוע המשיח, היחיד המסוגל להציל את נפש האדם. הוא מוביל את הספק והפקפוק אל שביל השלום. הוא מכון את מחפש הצדקה ושלמות האופי, צעד בצעד, דרך חיי המאמץ-

נים, לנסיון שבו יכול הוא להכיר את מלוא הברכה הנמצאת בהכנעת עצמו. זה פורש בפניו את סוד הנצחון, כפי שהוא מופיע הפשטות חסדו ובכוחותיו של חבר האנושות הגדול.

כך זה מצביע על צעד מתקדם בהתאמת עמודי הספר לשפה האנגלית. ללא שנוי בתוכן, אלה בצורה, בהגהה ובשימוש באותיות ראשיות, ימשיך קובץ קטן של הקדשה בשליחותו, אולם כעת בלי להביא בחשבון את גודל האותיות או העמוד כדי להתאים למפתח כתיבה של אלן ג'. ווייט.

כאשר הציק הפחד ליעקב אבינו, שחטאו יפרידו מאלוהים שכב הוא לנוח, וחלם על סולם שקצהו האחד על פני הארץ, וקצהו השני הגיע לשמים. התגלה ותקוה, ע"י אלוהים, אשר עמד בקצה הסולם. הרצון שהמראה האלוהי יתגלה לרבים, בקראם ספור זה על דרך החיים, הוא רצונם הכנה של המו"ל ושל – הבוטחים

בהוצאה אלן ג'. ווייט

אהבת אלוהים לאדם

הטבע והיקום מעידים על אהבת האלוהים. אלוהינו שבשמיים הוא מקור של חיים, של חכמה ושל שמחה. התבונן בדברים היפים והנפלאים שבטבע! חשוב על ההתאמה העצומה, לא רק של האדם, אלא של כל יצורי החיים, לצרכים ולאוויר! השמש הזוהרת והגשם משמחים ומרעננים את האדמה, הגבעות, הימים והמישורים – כולם מעידים על אהבת הבורא.

זה האלוהים, שמספק את הצרכים היום יומיים של כל ברואינו. מחבר ספר תהילים הביע זאת במילות הלל:

“עֵינַי כָּל אֵלֶיךָ
יְשִׁירוּ,
וְאֵתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵיתוֹ,
פּוֹתֵחַ אֶת יְדָךְ
וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל־חַי רְצוֹן.”

(תהילים קמ"ה 15, 16)

אלוהים עושה את האדם קדוש ומאושר. האדמה מלאת חן

כשנבראה על ידו, לא סבלה מהשחתה או מצל של קללה. הפרת חוקי אלוהים, שהם חוקי אהבה, הביאה לצער ולמות. אך אפילו בסבל, שהוא תוצאה של חטא, מתגלית אהבת אלוהים.

בספר בראשית ג' 17 נאמר שאלוהים קלל את האדמה בעטיו של האדם. הקוץ והדרדר - הקשיים והיסורים, שעשו את חייו לחיי יגע ודאגה - נועדו לטובתו מלכתחילה על ידי אלוהים, כחלק מהצורך לרוממו מההרס והשפלה שהביא החטא.

העולם, למרות שהוא מושפל, אינו טומן בחובו רק צער ועצבנות. בטבע עצמו יש בשורות של תקווה ועוד. יש פרחים מעל הדרדרים, והקוצים מכוסים בורדים.

המשפט "אלוהים הוא אהבה" נכתב על כל ניצן פתוח בכל פתול של עשב צומח. הצפרים הנחמדות ממלאות את האוויר בשיריהן השמחים, הפרחים בעלי הגון העדין מבשמים את האוויר, עצי היער הרמים עם העלים הירוקים - כולם מעידים על ההשגחה האבהית והרחמנית של אלוהינו, ועל תשוקתו לעשות את בניו מאושרים.

עולמו של אלוהים מגלה את אופיו. הוא עצמו הצהיר על אהבתו ורחמנותו האנסופים. כשמשה התפלל: "הֲרִיֵאֵנִי נָא אֶת־כְּבוֹדְךָ", ענה לו האלוהים: "אֲנִי אֶעֱבִיר כָּל־טוֹבִי עַל־פְּנֵיךָ" (שמות ל"א, 18, 19) זהו כבודו של אלוהים.

האדון עבר לפני משה וקרא: "אֲדוֹנֵי אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֶרְךָ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְאֶמֶת נֹצֵר חֶסֶד לְאֵלִפִּים, נָשֵׂא עֹן וְפָשַׁע וְחַטָּאָה. (שמות ל"ד, 6, 7). אלוהים מלא הטוב אינו ממחר לכעוס: "כִּי־חָפֵץ חֶסֶד הוּא" (יזנה ד' 2; מיכה ד' 18).

אלוהים קשר לבותינו אליו, ע"י אותות ללא ספור בשמיים ובארץ. דרך אמצעים בטבע ודרך הכבלים הארציים העמוקים והענוגים, שלבבות אנושים יכולים לדעת, התכונן הוא לגלות עצמו אלינו. כל אלה מיצגים, בצורה לא מושלמת, את אהבתו. למרות שניתנו כל אותן עובדות, עיוור השטן את מחשבות בני האדם, וכך התבוננו הם על האלוהים בפחד. הם חשבוהו לקפדן ואכזר. השטן הוביל את האנשים למחשבה שתכונתו הראשית של האלוהים היא צדק תקיף וחמור - אחד שהוא

שופט תקיף, נושה אכזרי ונוגש. הוא מתאר את הבורא, כאחד המתבונן בעייני קנאה כדי לגלות את הלקויים והשגיאיות של בני האדם. אלוהים רצה להסיר צל שחור זה, ולגלות את אהבתו העמוקה לבני האדם, ע"י בואו של ישוע. בנו של אלוהים בא מן השמיים לגור בקרב בני האדם, כדי לעשות את אלוהים גלוי לכל.

"את האלהים לא ראה איש מעולם, הבן היחיד הנמצא בחיק האב הוא אשר הודיעו" (יוחנן א' 18) "אף אין איש מכיר את האב, זולתי הבן וכל מי שהבן רצה לגלות לו" (מתת' י"א 27).

בתאורו את שליחותו הארצית אמר ישוע: "רוח אדני עלי עתה משח אותי לבישר עניים, שלחני לקרא לשבויים דרוּר, ולעוורים פקחוקים, לשלח רצוצים חפשיים, לקרא שנת רצון לה" (לוקס ד' 18).

זאת היתה שליחותו. הוא הלך לרפא את האנשים, שהיו מדוכאים ע"י השטן. הוא עבר דרך כפרים שלמים, שבבתיהם לא היתה אנחת מחלה אחת, כיון שהוא רפא את כל מחלות תושביהם, שליחותו הוכיחה את הקדשתו האלוהית. אהבה, רחמים וחמלה התגלו בכל פעולה בחייו. לבו יצא במחלה ובאהבה לילדים. הוא הכיר את אופי בני האדם, ע"י שהוא חצה לרצונותיהם. העניים והענווים ביותר לא פחדו להגיע אליו. אפילו ילדים רכים נמשכו אליו. הם אהבו לטפס על ברכיו, ולהסתכל בפניו המהורהרות מלאי הטוב והאהבה.

ישוע לא הדחיק אף מילה אמת אחת, אבל הוא הביע אותה תמיד באהבה. הוא הפעיל את מלא ההערכה. הוא אף פעם לא היה חצוף, אף פעם לא אמר דבר ללא צורך, אף פעם לא הכאיב לנפש פגיעה ללא הכרח. הוא לא נזף על חולשות בני אדם. הוא אמר את האמת תמיד באהבה. ישוע גינה צביעות, חוסר אמונה ורשעות: אבל דמעות היו בקולו, כשהוא הביע את תוכחותיו הנוקבות. הוא בכה על ירושלים, העיר שאותה אהב, שסרבה לקבלו, את הצדק, את האמת והחיים. יושבי ירושלים דחקו אותו, את המושיע, אבל הוא התבונן עליהם בסלחנות וברוך. הוא הקריב עצמו והשיג על האחרים. כל נפש הייתה נערצת בעיניו.

בזמן שהוא נשא עצמו בגדולה אלהית, שח הוא בהוקרה מלאה לכל חבר בן אנשי אמונתו. בכל אדם ראה נשמה כנועה, ששליחותו היתה

להצילה. כזה הוא אופיו של המשיח כפי שהתגלה בחייו. זהו אופיו של אלוהים שטף החמלה האלוהית הנגלית במשיח, מקורה בלב אבינו, והיא הציפה את ילדי בני האדם. ישוע הוא המושיע הרחמן "הַתְּגַלָּה בְּבֶשֶׁר" של אלוהים (הראשונה אל טימותיאוס ג' 16). ישוע חי, סבל ומת כדי לגאול אותנו. הוא נעשה "אדם של עצב" כדי שאנחנו נוכל לקחת חלק בשמחה הנצחית. אלוהים התיר לבנו האהוב, מלא חסד ואמת, לבוא מעולם מלא תפארת אל עולם מושחת בחטא, חשוך בצל המות ההפשע. הוא אפשר לו לעזוב את חיק אהבתו את עבודת האלוהים, כדי לסבול בושה, עלבון, זלזול, שנאה ומות.

"מוֹסֵר שְׁלוֹמֵנוּ עָלָיו וּבְחַבְדָּתוֹ נִרְפָּא לָנוּ" (ישעיה ב' 5).

התבונן בו בתוך ההמון, בגת שמנים ועל הוקעתו. בן האלוהים לקח על עצמו את משא החטא. הוא אשר היה עם אלוהים, הרגיש בנשמתו את הפרוד הנורא בין אלוהים לאדם, הנגרם ע"י החטא. דבר זה סחט מבין שפתינו את הזעקה מלאת החרדה: "אֵלֵי אֵלֵי, לָמָּה שָׁבַקְתָּנִי" (מתי כ"ז 46). זה היה משא החטא. הרגשת התועבה הנוראה של פרוד הנשמה מאלוהים, היתה הדבר, ששבר את לבו של בן האלוהים.

אבל הקרבה גדולה זאת לא נעשתה, כדי ליצור בלב אבינו אהבה לאדם, או רצון להושיע לא! לא! "כִּי כֹה אָהַב אֱלֹהִים אֶת הָעוֹלָם, עַד כִּי נָתַן אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ" (יוחנן ג' 16) האלוהים אוהב אותנו, לא משום הכפרה הגדולה, אלא: הוא נתן את הכפרה בגלל אהבתו אלינו. המשיח היה המתווך דרכו יכול היה אלוהים לנסוך את אהבתו האינסופית על העולם הירוד. "אֱלֹהִים הָיָה בְּמִשְׁיחַ, מְרַצֵּה אֶת הָעוֹלָם אֶל עַצְמוֹ" (השנייה אל הקורינתים ה' 19) אלוהים סבל עם בנו ביסורי **גת שמנים**, המות בגלגלתא.

הלב האוהב שלם את מחיר גאולתנו,

ישוע אומר:

"מִשׁוּם כִּן אֹהֵב אוֹתִי הָאֵב, מִשׁוּם שֶׁאֲנִי נוֹתֵן אֶת נַפְשִׁי וְאֶקַּח אוֹתָהּ שׁוֹב" – (יוחנן י' 17) זהו זה: אבי כה אהבכם, אך אותי אהב יותר, כיון שמסרתי את נפשי למען גאולתכם בהעשותי תחליפכם ובן ערובתכם, ע"י מיסרת חי ע"י ליקחת התחיבויותיכם וחטאותיכם התחבבתי על

אבי: כיון שעל ידי התקרבותי יכול אלוהים להיות ישר וצודק עם המאמינים בישוע."

רק בנו של אלוהים יכול לגאלנו, רק הוא שהיה בחיק אלוהים, יכול להצהיר בשמו. רק הוא, שידע את השיא והעצמה, של אהבת האלוהים, יכול לגלות זאת ברבים. רק ההקרבה, אשר אין לה שעור, ושנעשתה ע"י המשיח לתועלת בני האדם הירודים, יכולה להביע את אהבתו לאנושות האבודה.

"אהבה רבה אהב האלוהים את העולם עד אשר נתן את בנו את יחידו". הוא נתנו לא רק כדי לגור בקרב האנשים, אלא לשאת את חטיאיהם ולהקריב עצמו למענם.

המשיח הזדהה עם צרכי האנושות. הוא, אשר היה עם האלוהים התקשר עם ילדי בני האדם, בקשרים שאינם ניתקים. ישוע "אינו בוש מִקְרָא לָהֶם אֲחִים" – (אל העברים ב' 11) הוא קורבנו, סגורנו, אחינו, נושא את היות האנושות לפני כס אבינו, דרך דורות נצחיים. הוא פודה העם, וכל זאת, כדי שהאדם יורם מההרס וההשפלה של החטא ויוכל להרהר באהבת אלוהים, ולחלק את השמחה הקדושה.

המחיר אשר שולם לגאולתנו, הקרבתו הגדולה של אבינו שבש-מיים במתן בנו למוות למעננו, יכול לתת לנו מושג רחב אודות יכולתו של המשיח להעניק לנו.

כששליח רוח הקודש, יוחנן, ראה את העצמה ורוחב הלב של אהבת אבינו מול העם המושחת, התמלא הוא הערצה והוקרה, ובקושו למצוא שפה מתאימה, כדי לבטא את אהבתו הרבה והכבירה, קרא הוא לעולם לפקוח עין ולראותה: "רְאוּ אֵיזוֹ אֲהָבָה נָתַן לָנוּ הָאֵל, לְהִקְרָא יְלָדֵי אֱלֹהִים" (יוחנן הראשונה ג' 1).

מה ערך יש לאותם מקומות לגבי האדם! דרך הפשע נעשו בני האדם נושא לשטן. בעזרת האמונה, ובזכות כפרת המשיח והקרבתו העצמית, יכולים בני אדם הראשון לעשות בני אלוהים. ע"י קבלת אופי בני אדם, מרומם המשיח את האנושות. בעזרת המשיח יכולים אנשים ירודים להקרא בני האלוהים.

אהבה כזאת היא ללא תקדים! הבטחה נערצת! נושא למחשבה

עמוקה! חוסר ההתאמה בין אהבת האלוהים לבין "אהבת" העולם.
למחשבה יש כח, אשר מכניע את הנפש ומביא אותה להשתעבד לרצון
אלוהים. ככל שאנו מעמיקים להכיר את האופי האלוהי הנערץ באמונה,
כן רואים אנחנו יותר ויותר רחמנות, רכות וסלחנות, המהולים ביושר
ובצדק. באופן ברור יותר מגלים אנחנו עובדות ללא ספור המעידות על
אהבה ללא גבול ורחמנות העולם על אהבת אם לבנה הסורר.

הזדקקות החוטא לפשיח

האדם, באופן טבעי, ניחן בכוחות נעלים ובמחשבה שקולה. הוא היה מושלם בהיותו בקשר עם אלוהים. מחשבותיו היו טהורות, מטרר-תיו היו קדושות. אולם עקב חוסר צייתנותו הפכו כוחותיו למושחתים, והאנוכיות תפסה את מקום האהבה. אופיו הפך כח חלש בעטיו של החטא, עד כי לא יכול היה בכוחות עצמו להתגבר על כוחות הרע. הוא נלכד ע"י השטן, והיה נשאר כך לעולם, אלולי התערבותו של אלוהים. התוכנית האלוהית יצאה נגד מטרות בני אדם, שהיו מטרות שליליות, ואם תוכנית אלוהים לא היתה קיימת, היו בארץ צער וחורבן רב. אפשר להצביע על כל העוול שנעשה בארץ, כעל תוצאה של בריאת האדם. במצב של חוסר חטא, יכול היה האדם להתבונן בשמחה על האחדות עם אלוהים "אֲשֶׁר צְפוּנִים בּוֹ כָּל אוֹצְרוֹת הַחֵכְמָה וְהַדַּעַת" (אל הקולוסים ב' 3). אולם לאחר חטאו, לא יכול האדם למצוא שמחה קדושה, והוא חיפש דרכים, כדי להתעלם מקיומו של אלוהים וזאת היא מחשבתו של הלב הצועק. הוא אינו בקשר עם אלוהים, ואינו מוצא עוד שמחה בהתחברות עמו. החוטא לא יכול היה לשמוח במיציאותו של האלוהים, והוא נרתע מהתחברות עם רוח הקודש, אף אם היו מתירים לו **להכנס לשמיים** לא היה מוצא בזה שמחה.

רוח האהבה הבלתי אנוכית שם, לא תיגע יותר במיתרי נפשו.
מחשבותיו, רצונותיו, מניעיו יהיו זרים לעיני הצדיקים.
הוא יהיה צליל הצורם את האוזנים במנגינות השמים. השמיים
יהיו לגביו מקום של יסורים, והוא ינסה להתחבא מפני אלוהים, שהוא
האור ומרכז השמחה.

אלוהים לא הוציא את הרשעים מן השמיים בצורה שרירותית: הם
נזרקו החוצה בגלל אי התאמתם למקום. כבוד אלוהים יהיה לגביהם אש
אוכלת. הם יקבלו בברכה את כליה. הם יסתירו את פניהם מהאדון, אשר
מת כדי לגאול אותם.

איננו יכולים להמלט ממלכות החטא, אשר בתוכה אנחנו שקועים.
לבותינו חטאים, ואינני יכולים לשנותם – "מִי־יִתֵּן טְהוֹר מְטֵמָא לֹא אֶחָד"
"שְׁהָרִי מַחְשְׁבוֹת הַבָּשָׂר עֲוִינוֹת אֶת אֱלֹהִים מִפְּנֵי שְׂאִינָן נִכְנָעוֹת לְתוֹרַת
אֱלֹהִים, אִף אֵינָן יְכוֹלוֹת לְהִכָּנַע" (איוב י"ד 4; אל הרומים ח' 7).

חינוך, תרבות, תרגיל הרצון, המאמץ האנושי – לכולם סביבה טובה
עית מתאימה, אך כאן, בקרב החטאים, הם חסרי כוח. הם יכולים לייצג
התנהגות ברורה. אך אינם יכולים לשנות את הלב: הם אינם יכולים לזכך
את מעין החיים. חייב להיות בתוכם כח חזק, חיים חדשים מלמעלה.
לפני שיוכל האדם לעבור מחטא לקדושה. כה זה הוא המשיח. חסדו
בלבד יכול לזרז את כוחות הנפש חסרי החיים, ולמשכם לאלוהים ול-
קדושה.

המושיע אומר: קבל אדם הנברא מלמעלה: עד אשר יקבל לב חדש
ורצונות חדשים, ומניעים המובילים לחיים חדשים. "לא יוכל לראות את
מַלְכוּת הָאֱלֹהִים" (יוחנן ג' 3) הרעיון האומר שנחוץ רק לפתח את הטוב
המצוי באדם מטבעו, הוא הונאה מוחלת.

"אִךְ הָאָדָם הַנִּפְשִׁי אֵינוֹ מְקַבֵּל אֶת דְּבַר רֹחַ אֱלֹהִים, שֶׁכֵּן סִכְלוֹת הֵם
בְּעֵינָיו גַּם אֵין הוּא יְכוֹל לְדַעַת אוֹתָם, מְשׁוּם שֶׁהֵם נִבְחָנִים בְּאִפְּן רוֹחָנִי."
"אֵל תִּתְּמָה עַל שְׂאוֹמֵר אֲנִי לָךְ כִּי עָלִיכֶם לְהוֹלִיד מִלְמַעְלָה" (הראשונה אל
הקורנתים ב' 14, יוחנן ג' 7) על המשיח נכתב "בֹּ הָיוּ חַיִּים, וְהַחַיִּים הָיוּ
הָאוֹר לְבְנֵי הָאָדָם" – "כִּי אֵין שֵׁם אַחֵר נָתוּן לְבְנֵי אָדָם תַּחַת הַשָּׁמַיִם, וּבֹ
עָלִינוּ לְהִרְפָּא" (יוחנן א' 4; מעשי השליחים ד' 12).

אין זה מספיק להכיר את אהבתו של אלוהים, ולראות את טוב הלב ואת הרכות האבהית שבאופיו. אין זה מספיק להבחין בחכמה ובצדק שבחוקיו, המושתתים על עקרון אהבה הנצחית. פאולוס השליח ראה כל זאת כשאמר: "הנני מודה כי התורה טובה היא." "וּבְכֵן הַתּוֹרָה קְדוֹשָׁה וְהַדְבָר הוּא קְדוֹשׁ וְיָשָׁר וְטוֹב". אבל הוא הוסיף במרירות נפשו וביאוש: "אֲנִי הֲנִי בָשָׂר וְדָם וּמְכוֹר לְחַטָּא" (אל הרומים ז' 12, 14). כזאת היא הקריאה, אשר עברה מלבבות כבדים, בכל הארצות ובכל הדורות. לכולם יש רק תשובה אחת: "הֲיֵה שֶׁהָאֱלֹהִים הַנּוֹשֵׂא חַטָּאת הָעוֹלָם" (יוחנן א' 29).

ישנן צורות רבות דרכן נסתה רוח האלוהים להאיר אמת זו, לעשותה פשוטה ומובנת, לנפשות אשר השתוקקו להשתחרר מעול החטא. כאשר ברח יעקב מבית אביו, לאחר חטאו ברמותו את עשיו אחיו, הוא כרע תחתיו בהרגשת אשמה.

בודד ומנודה הוא היה, ומופרד מבני משפחתו. המחשבה שדכאה את נשמתו יותר מכולן היתה הפחד, שחטאו יפרידו מאלוהים, ושהוא יהיה מוזנח ע"י השמיים. בעצב הוא שכב לנוח על פני האדמה החשופה, כשמסביבו רק הגבעות הבודדות, והנה מהמישור שבו ישן, ניצב סולם רחב מוביל לשער השמיים, ועליו מלאכי אלוהים עולים ויורדים, כשמעל נשמע קול אלוהי בבשורת תקוה ועידוד.

זה הוכיח ליעקב, שנשמתו כמהה להגיע אל הגואל. בשמחה וברגש הכרת תודה התגלתה לפניו דרך שדרכה, הוא החוטא, יבוא לידי אחדות עם אלוהים. סולם מסתורי זה של חלומו מייצג את ישוע, אמצעי הקשר היחיד בין אלוהים לאדם.

באותה צורה פונה המשיח אל נתנאל באומרו: "אֲתָם תִּרְאוּ אֶת הַשָּׁמַיִם פְּתוּחִים, וּמַלְאָכֵי אֱלֹהִים עוֹלִים וְיוֹרְדִים עַל בְּנֵי הָאָדָם" (יוחנן א' 51). על ידי האפיקורסות הרחיק האדם עצמו מאלוהים: האדמה נפרדה מהשמיים. מעבר לתהום הפעורה לא תיתכן אחדות. אבל דרך המשיח, על מחוברת האדמה שוב לשמיים. בתיהילתו העצמית, גשר המשיח על פני התהום, שנפער ע"י החטא, כך שמלאכי הקודש יוכלו להתקשר עם האדם.

המשיח מקשר אדם ירוד מפאת חולשותיו עם מקור הרוח האינוסופי.

אולם לשוא הם חלומות האדם להתקדמות, ולשוא כל מאמציו להתעלות מעל האנשות אם מזניח הוא את מקור התקווה ומקור העזרה לבני האדם: "כֹּל מִתְּנָה טוֹבָה וְכָל מִתְּנָה שְׁלֵמָה יוֹרְדֵת מִמַּעַל מֵאֵת אָבִי (אגרת יעקב א' 17). רק למשיח יש אופי המצטיין באמיתותו. והדרך היחידה אל האלוהים הוא המשיח. הוא אומר: "אֲנִי הַדֶּרֶךְ וְהָאֵמֶת וְהַחַיִּים; אֵין אִישׁ בָּא אֶל הָאָב אֶלָּא דְרָכִי" (יוחנן י"ד 6).

לב האלוהים נכסף להתקרב לבניו באהבה חזקה מן המוות, בתנו את בנו. הוא פתח לנו במתנה את שערי השמיים חיי המשיח ומותו, שליחות המלאכים, תחינת הרוח, עבודת האלוהים מעל ובכל מקום, הרצון הבלתי פוסק של הישות השמימית – כולם היתגייסו לגאולת האדם.

הבה נהגה בהקרבה העצומה שנעשתה למעננו. הבה ננסה להעריך את המרץ שמפעילים השמיים, כדי להחזיר למוטב את האבודים, ולהביאם חזרה לבית אבינו.

הגמול העצום הניתן עבור מעשה טוב, שמחת השמיים, חברת המלאכים, אחדות ואהבה של אלוהים ובנו. התרוממות וההתפשטות של כל כוחותינו בכל הדורות הנצחיים – האם כל אלה אינם מעודדים ודוחפים אותנו לתת את אהבת לבנו לבוראינו וגואלינו?

לעומת זאת מצהיר משפט האלוהים: נגד החטא, והעונש שיבוא בעקבותיו, על התנוונות של אופינו, וההשמדה הסופית. על כל אלה בא להירנו אלוהים מפני השטן.

האם לא נראה את חסד האלוהים? מה יכול הוא לעשות יותר? הבה נעמיד עצמנו ביחס נכון אליו, הוא אשר אהבנו אהבה כפירה. הבה נעריך את האמצעים הניתנים לנו, שבעזרתם נספוג את אהבתו, נחדש את הידידות עם מלאכי השמיים, ונגיע לידי שלמות ואחדות עם אבינו ובנו.

חזרה בתשובה

כיצד יכול האדם להיות ישר עם האלוהים? כיצד יכול החוטא להפוך לצדיק? רק דרך המשיח נוכל לבוא לידי אחדות עם אלוהים, עם רוח הקודש: אולם כיצד נגיע אל המשיח?

רבים שואלים אותה שאלה כפי שעשו ההמונים בחג השבועות, כאשר מורשעים בדין. הם קראו: מָה עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת?: המילה הראשונה בתשובת פטרוס הייתה: "שובו בתשובה" (מעשי השליחים ב' 37, 38) זמן קצר לאחר מכן הוא אמר: "לְכֵן הִתְחַרְטוּ וְשׁוּבוּ בְתִשְׁבּוּבָה כִּדִּי שְׁיִמְחוּ חַטָּאֵיכֶם" (מעשי השליחים ג' 19).

סמוך אליך בכל צד? האם לא תיתן ליופים ולמתיקותם למלא את לבך חזרה בתשובה כוללת צער על החטא וחזרה ממנו. עד אשר לא נשוב מן החטא בלבנו, לא יהיה שנוי אמיתי בחיינו. ישנם רבים, אשר נכשלים בהבנת האופי האמיתי של החזרה בתשובה. המונים מצטערים על שחטאו, ואף משתנים באופן ברור, כיון שהם פוחדים שמעשיהם הרעים יבוא עליהם.

אך אין חזרה בתשובה כפי שמתכוון אליה דבר הקודש. החוזרים בתשובה מקוננים על הסבל יותר אשר על חטא. כזה היה צערן של עשירי כאשר ראה שהבכורה נלקחה ממנו לתמיד. בלעם, נפחד מהמלאך שניצב

בדרכו כשבדו חרב, הודה בחטאו פן יאבד את חיו; אך לא הייתה זו חזרה אמיתית בתשובה ולא תעוב הרעה. לאחר שיהודה איש קריות מעל באדון הוא הצהיר: "חָטָאתִי כִּי דָם נָקִי הִסְגַּרְתִּי" (מתי כ"ז 4).

התודות נדחפה מנשמתו החוטאת ע"י רגש אשמה נורא. בגלל פחד מפני המשפט. תוצאות אילו מלאוהו ופחד, אך לא היה צער עמוק בנשמתו שיביאו למעול בبن האלוהים הזך, ולהתכחש ל"קדוש מישראל".

פרעה, בסבלו מפני משפטי האלוהים, הודה בחטאו, במקום לספוג עונשים נוספים. אולם הוא חזר לקטרג על השמיים, מיד כשהמכות פסקו, אנשים אלה ספדו על תוצאות החטא, אך לא על החטא עצמו.

אולם כאשר הלב נתון להשפעת רוח הקודש. יזדרז המצפון החוטא וריגש מעט בעומק ובקדושה של רוח הקודש ביסודות ממשלת אלוהים בשמיים ובארץ: "הָאֵלֹהִים הַמְאִיר לְכָל אָדָם, בָּא אֵל הָעוֹלָם" (יוחנן א' 9) האר את חדרי הנפש הנסתרים ואז דברי החושך הנסתרים יעשו גלויים לכל. האמונה נותנת אחיזה למחשבה וללב. החוטא מרגיש ביוש ה' ואז מרגיש הוא פחד מפני הופעת החטא לפני בוחן הלבבות. הוא רואה את אהבת האלוהים, את היופי שבקדושה, את השמחה בזכות. הוא משתוקק לטהר ולהתאחד עם השמיים.

תפילת דוד לאחר נפילתו מראה לנו את האופי של צער אמיתי על חטא. חזרתו בתשובה הייתה אמיתית וכנה. לא התאמץ ללמד זכות על אשמתו, לא רצון להימלט מפני איום המשפט. דוד ראה את תועבת פשעו; הוא ראה את זהום נשמתו; הוא תעב את חטאו, הוא לא התפלל רק לשם מחילה, אלא לשם טהור לבו. הוא נכסף לשמחה שבקדושה, כדי להתאחד עם האלוהים. זאת הייתה שפת נפשו:

"אֲשֶׁרִי נְשׁוּי־פֶשַׁע כְּסוּי חַטָּאָה
אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב ה' לֹו עֹן
וַיֵּין בְּרוּחוֹ רִמְיָה"

(תהילים ל"ב 1, 2)

"חַנְּנֵי אֱלֹהִים כְּחֶסֶדְךָ,
 כָּרַב רַחֲמֶיךָ מִחַה פְּשָׁעֵי
 כִּי־פָשַׁעִי אָנִי אֲדַע, וְחַטָּאתִי נֶגְדֵי תִמְיֶד.
 תְּחַטְּאֵנִי בְּאֵזוֹב וְאֶטֶהָר, תְּכַבֵּסֵנִי וּמִשְׁלַג אֲלַבֵּין
 יֵלֵב טְהוֹר בְּרֹאֲלֵי אֱלֹהִים;
 וְרוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי;
 אֲלִתְּשִׁלֵּכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ, וְרוּחַ קִדְשְׁךָ אֲלִתְּקַח מִמֶּנִּי;
 הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן שַׁעֲךָ
 וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי.
 הַצִּילֵנִי מִדְּמַיִם אֱלֹהִים: אֱלֹהֵי תְּשׁוּעוֹתַי
 תִּרְנְנוּ לְשׁוֹנֵי צְדָקוֹתֶיךָ."

(תהילים נ"א 1-7)

חזרה בתשובה שכזאת היא מעבר לכוחות השגתינו. היא יכולה להיות מושגת רק ע"י המשיח, שעלה לשמיים. זאת הנקודה שבה שוגים רבים מאתנו ובהמשך נכשלים בקבלת עזרתו של המשיח, שכה רצה לתתה לנו. אנחנו חושבים שאיננו יכולים להגיע אל המשיח, עד אשר לא נחזור בתשובה והחזרה בתשובה היא הכנה למחילה על החטאים, זאת אמת, שהחזרה בתשובה קודמת למחילה על החטא, כי רק הלב השבור ירגיש את הצורך בגואל, אך האם החוטא חייב לחכות עד שיחזור בתשובה, לפני שיוכל להגיע לישוע? האם החזרה בתשובה מהוה מכשול המפריד בין החוטא והגואל. הכתובים אינם מלמדים שהחוטא חייב לשוב בתשובה לפני שהוא יכול לקבל את הזמנת המשיח; "בואו אלי כל העמלים והעמוסים ואני אמציא לכם מנוחה" (מתי י"א 28) זאת הטהרה ההולכת לפני המשיח והמובילה לחזרה אמיתית בתשובה. פטרוס הבהיר את העניין בהטפתו לישראל באומרו: "את זה הרים אלהים בימיו להיות שר ומושיע, לתת לישראל תשובה וסליחת חטאים" (מעשי השליחים ה' 31). איננו יכולים לחזור בתשובה ללא רוח המשיח אשר תעורר את מצפוננו ואז יסלח לנו.

המשיח הוא מקור כל דחף אמיתי. הוא היחיד אשר יכול לטעת בלבנו איבה לחטא. כלח רצון ותשוקה לאמת ולטהור, כל הכרה עמצית בחטאינו, הם הוכחה שרוחו מניעה את לבנו.

ישוע אמר: "וְאַנִּי, בְּהִנְשָׂאִי מִן הָאָרֶץ, אֶמְשֶׁךְ אֶת הַכֹּל אֵלַי" (יוחנן י"ב 32). המשיח חייב להתגלות לחוטא, כפי שהגואל מת על חטאי העולם.

וכשאנחנו רואים את שה האלוהים ישוע מוקע בגולגלתא, מתחיל לה מסתורית הגאולה לחדור למחשבתנו, וטוב האלוהים מוביל לשיבה בתשובה. במותו על החטאים הפגין המשיח אהבה שאין לתארה; וכשה־חוטא רואה אהבה זו, לבו מתרכך והוא מתחרט על חטאיו.

בני האדם, פעמים, מתביישים מדרכיהם החוטאות, ומסירים חלק מההרגלים הרעים עוד לפני שהם יודעים שהולכים הם אל המשיח. ובכל פעם שהם מתאמצים להשתנות, ורצונם לעשות טוב הוא חזק וכנה, מושכם כח המשיח אליו, אף בעזרת השפעה לא מודעת על הנפש. המצפון מתעודד והחיים החצוניים משתפרים.

וכשהמשיח קורא להם להתבונן עליו, על זה שפרץ את חטאותיהם, חודרות עשרת הדברות אל מצפונם. רשעות חייהם, החטא העמוק בנשמתם מתגלה להם, הם מתחילים להבין מעט מיושר המשיח ומצהיריהם: "מהו חטא, הדורש הקרבה שכזו למען הגאולה? האם נדרשו כל האהבה, כל הסבל וכל ההכנעה למען נזכה בחיי נצח ולא נאבד?"

החטא מסוגל להתקומם נגד אהבה זו, להתנגד לבוא אל המשיח; אך אם לא יתנגד ייפול הוא לידי ישוע. ידיעת תכנית הגאולה תביאו אל רגלי ישוע, בשובו מחטאיו, אשר גרמו ליסורי בן האלוהים היקר.

אותה מחשבה אלוהים אשר פועלת על הטבע, מדברת אל לבבות בני האדם, ויוצרת תשוקה עצומה לדבר, שחסרים הם אותו. הדברים בעולם אינם יכולים לספק את כמיהתם. רוח האלוהים מעודדת אותם לחפש את הדברים המביאים לשלווה ומנוחה. דרך השפעות נראות ובלתי נראות פועל משיחנו באופן מתמיד, כדי להוביל את מחשבות בני האדם מההנאה הבלתי מספקת של החטא אל הברכה, שנמצאת בו, ושיכולה להיות בקרבם. לכל אותן נפשות, אשר לשווא מנסות לשתות

מהמעין האכזב של העולם הזה, פונה השליחות האלוהית: "הַצְמֵא יְבוֹא נָא, וְהִחַפֵּץ יִקַּח מִיָּם חַיִּים חַנָּם" (ההתגלות כ"ב 17).

אתה, אשר בלבך נכסף למשהו טוב יותר, ממה שמסוגל להעניק לך העולם הזה ומכיר כמיהה זאת כקולו הקורא של האלוהים לנשמתך. בקש אותו להחזירך בתשובה, ולגלות בפניך את המשיח באהבתו העמוקה וטהרתו המושלמת. הגואל שימש דוגמא אישית באהבתו לאלוהים ולאדם; באהבת החסד ובאהבה בלתי אנוכית. כפי שרואים אנחנו את האור הזורח ממשיחנו והמוקרן עלינו, כך רואים אנחנו את חטאינו. נשלה את עצמנו, כפי השאלה את עצמו נקודאמוס, אם חשוב שחינו יהיו מכובדים, ושאופיינו המוסרי יהיה מתוקן ונכון, ללא הכנעת לבנו בפני האלוהים; אולם כשאור המשיח יזרח בנשמתו, נוכל לראות עד כמה טמאים אנחנו, מה רבה האנוכית שבנו, והאיבה לאלוהים המזוהמת כל פעולה בחיינו. אז נדע שיורשנו העצמי הוא בודאי כסחבה מזוהמת ורק דמו של המשיח יכול לטהר אותנו מזוהמת החטא, ולחדש את ליבנו באהבתו שלו.

קרן אור אחת מכבוד אלוהים, ניצוץ אחד מטהר המשיח חודרים לנשמתנו, מבליטים, באופן מכאיב, כל מקום של זוהמה, וחושפים את האופי האנושי המושחת והלקוי: תשוקת טמאות, בגידת הלב, טומאת שפתיים. המעשים הבלתי הגונים של החוטא, בבטלו את חוקי האלוהים, נחשפים לעיניו, ורוחו המזומה וכואבת בגלל חפושו אחר השפעת רוח הקודש. הוא מתעב את עצמו, בראותו את טהרתו ואופיו המושלם של המשיח.

כשהנביא דניאל ראה את התפארת שאפפה את השליח האלוהים שנשלח אליו, כרע הוא תחתיו בהכירו בחולשתו ובחוסר שלמותו, בתארו את הרושם של המחזה הנפלא הוא אמר: "וַאֲנִי נִשְׁאַרְתִּי לְבִדִּי, וְאֶרְאֶה אֶת-הַמַּרְאֶה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְלֹא נִשְׁאַר-בִּי כֹחַ, וְהוֹדִי נְהַפְּךָ עָלַי לְמִשְׁחִית, וְלֹא עֲצַרְתִּי כֹחַ" (דניאל י' 8) הנפש שתרגיש כך, תשנא את האנוכיות, תתעב את אהבה העצמית, ותחפש בעזרת המשיח, את הטוהר הלב הקיים באחדות עם חוקי אלוהים ועם המשיח.

פאולוס אמר: "אֲשֶׁר לִקְנֵאוֹת... מִבְּחִינַת הַצְּדָקָה הַמְּשֻׁתָּת עַל

התורה, אין בִּי דָפִי" (אל הפיליפים ג' 6) ככל שהפעולות החיצוניות התרכזו, היה הוא "ללא דופי" אולם כאשר האופי הרוחני של החוק נראה לעין, ראה הוא עצמו חוטא.

האדם התנזר מחטא, כאשר נשפט הוא על ידי חוקי האלוהים. אולם כשהתבונן הוא לתוך עומקן של המצוות הקדושות, וראה עצמו כפי שאלוהים רואה אותו, כופף הוא ראשו בהכנעה, והתודה על חטאו, הוא אמר "בְּעֵבֶר אָנִי הִיִּיתִי חַי בְּלִי תוֹרָה, אֲךָ כְּשֶׁהוֹפִיעַ הַדְּבַר נִעוֹר הַחֵטָא לְחַיִּים" (אל הרומים ז' 9).

כשראה הוא את האופי הרוחני של החוק, הופיע החטא לפניו במלוא כעורו, ואהבתו העצמית נעלמה.

אלוהים אינו מתבונן על כל החטאים כעל שווי חשיבות. לדעתו יש דרגות של חטא, כפי שסובר האדם. אך אם בעיני האדם יכולה פעולה זו או אחרת להיות חסרת ערך הרי בעיני אלוהים אף חטא אינו קטן. שפוטו של האדם הוא חלקי ובלתי מושלם, אולם אלוהים מעריך את הדברים כפי שהם. השיכור הינו מאוס, ונאמר לו, שחטאו יביאו לגרוש מן השמיים, כשגאוה, אנוכית ותאוותנות שולטים בו בצורה מופרזת ללא תוכחה.

אולם אלו חטאים שפוגעים במיוחד באלוהים; כיון שהם מנוגדים לנדיבות אופיו ולאהבה הבלתי אנוכית השוררת בעולם הבלתי ירוד. הוא אשר נופל לתוך תהום החטאים הכבדים, יכול להרגיש רגש אשמה ומסוכנת, לצורך לקבל את חסד המשיח, אולם אלינו לזכור, שגאוה אינה ממלאת כל צורך, והיא סוגרת את הלב בפני המשיח ובפני הברכות, שהיא באה לעניק לנו.

המוכס העני שהתפלל: "אֱלֹהִים, רַחֵם נָא עָלַי, עַל אִישׁ חוֹטָא" (ולוקס י"ח 13) התבונן על עצמו כעל אדם רשע, ואחרים התבוננו עליו באותו אור; אולם הוא הרגיש צורך לבוא לפני האלוהים בהרגשת אשמה ובושה כדי שאלוהים רב החסד ישחררו מכוח החטא. הפרושי היהיר הפגין, שלבו סגור בפני השפעת רוח הקודש. בגלל ריחוקו מאלוהים, לא היה לא רגש עצמי של חלול, שהוא בניגוד לשלמות האלוהית הקדושה, הוא לא הרגיש שום צורך, ועל כן לא קבל מאומה.

אם אינך מכיר בחטאיך, אל תמתין עד שתשפר עצמך. ישנם רבים החשובים שהם אינם טובים מספיק כדי להגיע אל המשיח. האם הינך מצפה להעשות טוב יותר בכוחות עצמך? "הִי־פֶן כּוֹשֵׁי עוֹרֹ, וְנִמְרַ חֲבַרְבְּרֵתָיו? גַּם־אַתֶּם תּוֹכְלוּ לְהִיטִיב לְמַדֵּי הָרַע" (ירמיה י"ג 23). עזרתנו באה רק מאלוהים, איננו צריכים לחכות לשכנוע חזק יותר, להזדמנויות טובות יותר, לתוכנות קדושות יותר. איננו יכולים לעשות מאומה. עלינו לבוא אל המשיח כפי שהננו. אולם אל נא נשעשע עצמנו במחשבה, שאלוהים, באהבתו הגדולה וברחמיו, יושענו, למרות התרחקותנו מחסד. החטא הגדול יכול להאמד רק באור המשיח. כשבני האדם טוענים שאלוהים טוב מכדי לזנוח את החטא, תן להם להתבונן לעבר גלגלתא. זה היה מפני שלא הייתה דרך אחרת, שדרכה יושע האדם, כיון שבלי הקרבה זו לא יכול היה הגזע האנושי להמלט מהכוח הטמא של החטא, ולבא לידי אחדות עם ההויות הקדושות - לקחת חלק בחיים הרוחניים - משום כך לקח משיח על עצמו את האשמה של חוסר הצייתנות והסבל, במקומו של החוטא. אהבתו, סבלו ומותו של בן האלוהים מעידים על התועבה הנוראה של החוטא, ומוכיחים שאין מנוס מכוחותיו, ולא תקווה לחיים טובים יותר, ללא השתעבדות למשיח.

קשוחי הלב סולחים לעצמם לעתים, באומרם של המאמינים המושבעים: "אני טוב כמותם, הם אינם מיושבים בדעתם אינם פקחים וזהירים בהתנהגותם יותר ממני. הם אוהבים להנות ולוותר לעצמם וכפי שאני אוהב". אנשים אלה משתמשים בשגיאות אחרים, כדי לסלוח לעצמם על הזנחת חובותיהם. אולם הם שוכחים ששגיאותיהם ולקוייהם של האחרים אינם יכולים למחול לאף אדם על חטאיו, בבחינת צרת רבים חצי נחמה, כיון שהאדון אינו נותן לנו דוגמא אנושית שלילית. בן האלוהים הטהור נתן לנו דוגמא חיובית, וכל המתלוננים על דרכם הרעה של המאמינים המושבעים, יכולים להתנהג טוב יותר אם יודעים הם כה רבות על הדרך הטובה, שבה חייב האדם ללכת. הם יודעים מהי הדרך הטובה והנכונה, אולם למרות זאת ממאנים הם ללכת בה.

זהר מהעכוב! אל תדחה את נטישת החטא וחיפש הטהור דרך

ישוע. כאן שגו אלפים ורבבות ואבדו את חיי הנצח. אינני רוצה להרחיב את הדבור על החיים הקצרים והאי ודאיים אך יש סכנה איומה, סכנה שאינה ברורה די הצורך, העכוב ההתמסרות לקול האלוהים ובבחירה לחיות בחטא.

החטא, ככל שייחשב לקטן, יכול להיות שקוע בסכנת אבדון נצחי. כל משאיננו מתגברים עליו יתגבר הוא אלינו ויובילנו להרס. אדם וחווה שכנעו את עצמם שלדבר כל כך פעוט, כמו אכילת הפרי האורס, לא תהיה תוצאה איומה, כפי שאלוהים אמר. אולם עניין "קטן" זה היה לפשע בחוקים האלוהיים הקדושים והבלתי משתנים. זה הרחיק את האדם מאלוהים, ופתח את שערי המוות. דור אחר דור נשמעה בארצנו קריאת אנחה ממושכת וכל היקום נאנח וסבל בכאב, כשתוצאה מוסר צייתנות האדם. השמיים עצמם הרגישו את השפעת המרד נגד האלוהים. גלגלתא עומדת כמזכרת להקרבה המפליאה, שבאה לשם כפרה על החוטאים, שעברו על חוקי האלוהים. הבה לא נתבונן על החטא כעל דבר חסר חשיבות.

כל בצוע חטא, כל הזנחה או הפניית עורף לחסדי המשיח יתנקמו בך. בצוע דברים אל מקשיח את הלב, משחית את הרצון, מקהה את ההבנה, ולא רק מביא להתרחקות מרוח הקודש.

רבים מרגיעים את מצפונם הלא שקט בחשבם, שיכולים הם לשנות את הדרך הרע ברצותם זאת; שהם יכולים לזלזל בנוכחות החסד, ולהיות מושפעים ממנו שוב ושוב לכשירצו בכך. הם חושבים שעל אף זלזולם בחסדי הרוח, והליכתם על פי הדרכתו של השטן, הרי ברגע של צרה יוכלו הם לשנות את דרכם. הם אינם רוצים להאמין, שדבר זה אינו נעשה בקלות כה רבה.

הנסיון וחנוך החיים כה עצבו את האופי, שמעטים אחר כך השתוקקו לקבל את דמות המשיח.

אפילו תכונה רעה אחת או תשוקה אחת לחטא המטופחים בהתמדה, סותרת בסופו של דבר את כח הבשורה. כל התמכרות לחטא מחזקת את סלידת הלב מאלוהים. אדם המפגין עזות או חוסר יחס ביחסו לאמת האלוהית, קוצר את היבול שהוא עצמו זרע. בכל הכתובים

אין אזהרה המאיימת יתר מאזהרה נגד הזלזול ברע. אלה מילות החכם האומר שהחוטא: "וּבְחַבְלֵי חַטָּאתוֹ יִתְמָךְ" (משלי ה' 22).

המשיח מוכן לשחררנו מן החטא, אך אין הוא מאלצינו לעשות זאת, ואם ע"י חטא מתמיד, הכנעת הרצון לרע איננו משתוקקים להגאל, ואיננו רוצים לקבל את חסדיו. מה יכול הוא לעשות יותר, השחתנו ע"י דחיה מוחלטת את אהבתו: "הִנֵּה עֵתָה עֵת רְצוֹן, הִנֵּה עֵתָה יוֹם שְׁמוֹעָה" "הַיּוֹם אִם-בִּקְלוֹ תִשְׁמָעוּ, אֲלֵ-תִקְשׁוּ לְבַבְכֶם" (השנייה אל הקוריתים ה'; 2), (אל העברים ג' 7, 8).

"כִּי הָאָדָם יִרְאֶה יַלְעִינִים וְהוֹי יִרְאֶה לְלֵבָב (שמואל א' ט"ז ד). הלב האנושי עם הרגשות המעורבים של שמחה וצער, הלב העקשן והתנועה אשר הוא משכן להונאה ורמאות - ישוע מכיר את המניעים האלה ואת כונותיו ומטרותיו של האדם. לך אליו עם לבך החוטא כפי שהוא! השלך לפניו את חדרי לבך הפתוחים לעיני כל, כפי שאמר מחבר ספר תהילים: "חִקְרֵנִי אֵל וְדַע לִבִּי בְּחִנְנֵי וְדַע שְׂרַעֲפֵי וּרְאֵה אִם-דֶּרֶךְ-עֲצָב בִּי וַיִּחַנְנֵי בְּדֶרֶךְ עוֹלָם". (תהילים קל"ט 23, 24).

רבים מקבלים את האמונה בצורה שכלית ולא בצורה רגשית, כאשר לבבם אינו טהור. תן לתפילה זו: "לֵב טָהוֹר בְּרָא-לִי אֱלֹהִים, וְרוּחַ נְכוֹן חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי" להנחותך. (תהילים נ"א, 12) נהג באמת עם נשמתך, והיה ישר תמיד, כפי שהיית נוהג אילו חייך היו נתונים בסכנה.

זהו דבר שצריך להיות גלוי בינך ובין אלוהים, גלוי לנצח. תקווה משוערת תוכיח לך את חורבנך. למד את דברי ה'! דברים אלה מיצגים לפניך את העקרונות הגדולים של הקדושה, הן בחוקי האלוהים והן בחיי המשיח.

"לֹא יִרְאֶה אִישׁ אֶת הָאֲדוֹן!" (אל העברים י"ב, 14). זה מוכיח את המצאות החטא, ומגלה את הדרך לגאולה. הקשב לקולו של ה' המדבר אליך!

אל תתיאש בראותך את תועבת החטא, ובהתבוננותך על המצב, שבו הנך שרוי. הרי המשיח בא לגאול את החוטאים. איננו צריכים להתרצות עם האלוהים, אבל - האהבה נפלאה! "אֱלֹהִים הִיָּה בְּמִשְׁיַח מְרֻצָּה אֶת הָעוֹלָם אֶל עֲצָמוֹ" (השניה אל הקוריתים ה' 19).

הוא מדבר באהבתו הכבירה על לב בניו החוטאים. אף הורה אינו יכול לנהוג בסובלנות כלפי חסרונות בניו, כפי שאלוהים נוהג כלפי אלה שאותם רוצה הוא להושיע. אף אחד אינו יכול ללמד זכות על חוטא בצר-רה כה עדינה. שפתי אנוש מעולם לא התחננו אל התועה, כפי שעושה אלוהים. כל הבטחותיו ואזהרותיו הן בטוי לאהבתו הכבירה. כשהשטן בא לומר שהנך חוטא התבונן אל גואלך וספר על תהילתו. הדבר שיעזור לך הוא התבוננותם על אורו, תודה בחטאך ואמור לשטן: המשיח ישוע בא לעולם להושיע את חטאים ולגאלם בזכות אהבתו הכבירה.

ישוע העלה בפני שמעון בעיה הקשורה בשני בעלי חוב. אחד לזה מבעל החוב סכום כסף קטן, והשני - סכום גדול, ובעל החוב ויתר לשניהם על חובם. המשיח שאל את שמעון: איזה לווה, יאהב את בעל חובו יותר? שמעון ענה: "לפי דעתי, זה שהנשָׂה וְיָר לוֹ יוֹתֵר" (לוקס ז' 43).

חטאנו רבות, אולם המשיח מת, כדי שנוכל להשתחרר מחטאינו. תהילת הקרבתו מספיקה, כדי להעניק לאבינו את תמיכתו בו. אלה אשר נושעו, אהבו יותר, ויעמדו קרוב לכס מלכותו, כדי להלל על הקרבתו ואהבתו האינסופיים. רק כשנכיר במלא חטאינו, נוכל להבין את אהבת האלוהים. כשאנחנו רואים את אורכה של השרשרת שנשלחה לעברנו, ומבינים דבר מה מההקרבה שהמשיח הקריב למענינו, מתמוגג לבנו מרוך ומעדנה.

התוודות

מִבְּקוּם רְשָׁעִים יִחַפֵּשׂ אָדָם; מִכֶּסֶה פִּשְׁעוֹ לֹא יִצְלִיחַ". (משלי כ"ח
12, 13).

התנאים לקבלת חסד אלוהים הינם פשוטים, הוגנים והגיוניים. אלוהים אינו דורש מאתנו לעשות מעשה מכאיב, כתנאי לקבלת סליחה על חטאינו. איננו צריכים לערוך מסע ארוך ומגיע, או לסגף את עצמנו, כדי למסור את נפשותינו לאלוהי השמים; עלינו להתוודות על חטאינו ולזנוחם, ואז נזכה בחסד.

השליח אומר: "הַתְּדוּ עַל חַטָּאֵיכֶם אִישׁ לְפָנֵי רַעְהוּ, וְהִתְפַּלְלוּ אִישׁ בְּעַד רַעְהוּ, לְמַעַן תִּרְפְּאוּ" (אגרת יעקב ה' 16).

התוודה על חטאיך בפני האלוהים אשר רק הוא יכול לסלוח עליהם. אם פגעת בחבר או בשכן, עליך להודות בפניו על הרע שעשית. וחובתו למחול לך. אז עליך לבקש את מחילת האלוהים, כיוון שהאדם שבו פגעת הוא רכוש האלוהים, ובפגיעה זו חטאת נגד הבורא. הענין הובא בפני התומך האמיתי היחיד, הכהן הרם והנשא, "שֶׁהִתְנַסָּה בְּכָל כְּמוֹנוֹ מִבְּלֵי חַטָּא", ואשר: "מצטער בחולינו", ואשר מסוגל לנקותנו מכל כּתם של רשעות. (אל העברים ד' 15).

אנשים אשר לא הכניעו את נפשותיהם בפני האלוהים, בהתוודות

דוּתם על חטאיהם, לא מלאו את התנאי הראשון לקבלתם על ידי הא־לוהים.

אם טרם נסינו לחזור בתשובה וטרם התודינו על חטאינו בהכנעת נפש כנה והשפלת רוח, בתעבנו את החטא; לא בקשנו סליחה על חטאינו, לא נמצא את השלום האלוהים, הסיבה היחידה שבגללה לא נסלחו חטאינו בעבר הוא משום א־רצוננו להכניע את נפשנו ולהסכים עם המילה האמיתית. הדרכה ברורה ניתנת סביב עניין זה. התודות על חטא כללית או פרטית, תהיה כנה ותבוא לידי ביטוי בצורה חופשית. אין זה צריך לעשות בצורה שטחית ובלתי נכונה. איננו צריכים לאלץ אנשים אשר אינם מכירים באופי המתועב של החטא, להתודות התודות הנפש הפנימית מוצאת את דרכה לאלוהים המלא רחמים. מחבר ספר תהילים אומר: "צַעֲקוּ וְה' שָׁמַע. וּמְכַל־צְרוּתָם הַצִּילָם" (תהילים ל"ד 18). ההתודות היא תמיד בעלת תכונה מיוחדת, ובאה על חטאים מסוימים, החטאים יכולים להיות כאלה שיש להתודות עליהם בפני יחידים אשר נפגעו מהם, או יכולים להיות בעלי אופי כללי, ואז יש להתודות עליהם באוזני כל. אולם כל התודות יכולה להיות בלתי מוגבלת ולבוא לאחר הכרה בחטאים שאנך אשם בהם.

בימי שמואל התרחקו הישראלים מה'; הם סבלו מתוצאות החטא. כיון שהם אבדו את אמונתם בה; אבדו את הכרת כוחותיו וחכמתו לשלוט על העם, אבדו את בטחונם ביכלתו להגן על עקרונותיו. הם הפנו עורף למושל העולם, ורצו מלך, כדי להיות ככל הגויים. לפני שמצא שלום הם התודו: "כִּי־קִסַּפְנוּ עַל־כָּל־חַטֹּאתֵינוּ רָעָה לְשֹׂאֵל לָנוּ מֶלֶךְ" (שמואל א' י"ב 19).

הם היו צריכים להתודות על החטא הגדול שבגללו הורשעו, כפיות הטובה שלהם דכאה את נשמתם, והפרידה אותם מאלוהים. אלוהים לא יקבל התודות ללא חרטה אמיתית. בחיים חייבים להיות שנויים מוחלטים. כל דבר הפוגע בה' חייב להעלם. זאת תהיה התוצאה של צער אמיתי על החטא. העובדה שצריכה להעשות מצידנו נצבת לפנינו: "רַחֲצוּ, הַזְכּוּ, הַסִּירוּ רַע מֵעַלְיֶכֶם מִנְּגַד עֵינֵי חֲדָלוּ הָרַע, לְמַדּוּ הַיֵּטֵב, דַּרְשׁוּ מִשְׁפָּט, אֲשֶׁרוֹ חָמוּץ שִׁפְטוֹ יָתוּם, רִיבוֹ אֶלְמָנָה". (ישעיה

א' 16, 17) "חבל קשיב רשע, גזלה ישלם, בחקות החיים הלך, לבלתי עשות עול, חיו יחיה לא ימות" (יחזקאל ל"א 15). פאולוס, בדברו על החזרה בתשובה, אומר: "ראו מה עורך בכם העצב הזה אשר פרוץ אלהים! הוא עורך בכם חריצות, התנצלות, התלהטות, יראת, כסופים, קנאה, נכונות לעשיית דין. מכל הבחינות הוכחתם שאין בכם דפי בענין ההוא". (השנייה אל הקורינתים ו' 11). כאשר מקהה החטא את התפיסה המוסרית אין עושה הרע מתעב את הלקויים באופיו, ואינו מכיר בתועבת הרע, שבו הוא תומך, ועד אשר נכנע הוא לכוחה של רוח הקודש, נשאר הוא עוזר לחטאו. הודעותיו אינן אמיתיות וכנות. לכל הכרה באשמתו הוא מוסיף התנצלות ובקשת סליחה על הדרך שבה הלך, בהכריו, שאלולי נסיבות אלה או אחרות, שבגללן נזופים בו, לא היה חוטא.

לאחר שאדם וחיה אכלו מן הפרי האסור, התמלאו הם רגש בושה ופחד. מחשבתם היחידה בהתחלה הייתה: כיצד יימחל חטאם, וכיצד יוכלו הם להמלט ממשפט המוות האיום. כאשר דרש האדון הסבר על חטאם, הטיל אדם האשמה בחלקה על האלוהים ובחלקה על חוה: "האשה אשר נתתה עמדי, היא נתנה לי מן העץ ואכל". האשה הטילה את האשמה על הנחש, באמרה: "הנחש השיאני ואכל". (בראשית ג' 12, 13) מדוע בראת את הנחש? מדוע נתת לו לסבול, בהביאך אותו אל גן עדן? אלו היו שאלותיה של חוה, בבקשה סליחה על החטא, ובהאשימה את האלוהים על האחריות לגרימתו. רוח ההצדקה העצמית טמונה באבי השקרים, והובאה לאור על ידי בניו ובנותיו של אדם.

התוודות מסוג זה אינה מושפעת מרוח האלוהים, ולא תתקבל על ידי ה'. חזרה אמיתית בתשובה תביא את האדם לנשיאת אשמתו ולהכרתו בה, בלי הונאה וצביעות. כמו המוכס העני אשר לא הרים את עיניו יותר מדי אל השמים, זעק הוא: "אלוהים היה רחמן אלי, החוטא!"

אותם אשר יכירו בחטאותיהם יסלח להם, כיון שישוע נתן את דמו לטובת הנפש החוזרת בתשובה.

הדוגמאות בדברי ה' על חזרה בתשובה וכניעה, מגלות רוח של התוודות, אשר בה אין מחילה על החטא, או ניסיון להצדקה עצמית. פאולוס לא חתר להגן על עצמו. הוא נושא את כאב חטאו, אינו מנסה

להפחית את אשמתו. הוא אומר: "קְדוּשִׁים רַבִּים כָּלֹאתִי בְּבֵתִי כָּלֵא, עַל־פִּי
הַסְמְכוֹת שֶׁקִּבַּלְתִּי מֵאֵת רְאֵשֵׁי הַכְּהֻנִּים, וְכֹאֲשֶׁר הוּצָאוּ לְהוֹרֵג הַצְּבָעֵתִי עִם
הַמְּחֻבָּיִם; פְּעָמִים רַבּוֹת, בְּכֹל בֵּיתִי הַכְּנֻסָּת, הָעֵנֶשְׁתִּי אוֹתָם וְדַחַקְתִּי בָהֶם
לְגִדְף אֶת שְׁמוֹ" (מעשי השליחים כ"ו 10, 11). הוא אינו מנסה להכריז:
"שֶׁהַמְּשִׁיחַ יִשׁוּעַ בָּא אֶל הָעוֹלָם לְהוֹשִׁיעַ חוֹטְאִים אֲשֶׁר אֲנִי הַגְּדוֹל בָּהֶם
(הראשונה אל תמוטיאוס א' 15).

הלב הענו והשבור, המדוכא ע"י חזרה אמיתית בתשובה יעריך
מעט מאהבת אלוהים ומהסבל בגלגלתא: וכמו כן המתודה בפני אב אוהב,
כן יביא בעל התשובה את חטאיו בפני אלוהים, וכתוב: "אִם נִתְּוָה עַל
חַטָּאתֵינוּ, נִיָּמֵן הוּא וְצַדִּיק לְסֹלֵחַ לָנוּ עַל חַטָּאתֵינוּ וְלִטְהַר אוֹתָנוּ מִכָּל עוֹלָה".
(הראשונה אל יוחנן א' 9).

התקדשות

הבתחת אלוהים היא: "וּבְקִשְׁתֶּם אוֹתִי, וּמָצַאתֶם כִּי תִדְרְשֵׁנִי בְּכָל־
לְבַבְכֶם" (ירמיהו כ"ט 13).
הלב כולו חייב להכנע לה: בלי זאת לא יבוא השנוי בנו לעולם.
באופן טבעי רחוקים אנחנו מאלוהים. רוח הקודש מתאר את מצבנו
במילים אילו: "גם אתכם אשר מתים היתם בפשעיכם וחסאותיכם", "כל
ראש לחולי וכל לבב דוי בו מתם".
אנחנו מחוזקים חזק במלכות השטן: "וְיִתְפַּכְחוּ וַיֵּצְאוּ מִמְּלִכְדָּת
הַשָּׁטָן אֲשֶׁר לְכַדָּם כְּרָצוֹנִי" (אל האפסים ב' 1) (ישעיהו א' 5, 6) (אגרת
פואולוס אל תמוטיאוס ב' 26).
אלוהים משתוקק לרפאנו ולשחררנו. ובגלל שחיבים אנחנו לשנות
ולחדש את אופינו, עלינו להכנע אליו ברצון. המערכה נגד האני היא
הגדולה, שהייתה אי פעם, הכנעת האני כולו לרצון אלוהים תובעת
מאבק, אולם הנפש חייבת להפקיד עצמה לאלוהים, לפני שתוכל
להתחדש בקדושה.
ממשלת אלוהים אינה מושתתת על השתעבדות עיורת, או שליטה
חסרת סיבה, כפי שמתאר אותה השטן. היא פונה אל השכל והמצפון:
"לְכוּ־נָא וְנִגְכְּחָה" קורא הבורא ליצורינו. (ישעיהו א' 18) אלוהים אינו מאלץ

את רצון בוראיו הוא אינו יכול לקבל הכנעה, שאינה מרצון אמיתית של המחשבה או האופי, ותהפוך את האדם למכונה זאת אינה מטרת אלוהים. הוא משתוקק, שהאדם עטרת כוחותיו היוצרים, יגיע להתפתחות האפשרית הגבוהה ביותר, הוא מעמיד בפנינו את מלוא הבררה שאותה הוא משתוקק להעניק לנו בחסדו. הוא מזמיננו למסור עצמינו אליו, כדי שהוא יטע את רצונו בנו.

הדבר תלוי בנו ואנחנו יכולים להשתחרר מנטל החטא, ולהתחלק בחופש, מלא תפארת, של בני האלוהים.

בקבלנו את אלוהים, חייבים אנחנו לוותר על כל אותם דברים, המפרידים אותנו ממנו. בהמשך אומר הגואל: "לְפִיכֶם כָּל אִישׁ מִכֶּם, שְׁאִינֶנּוּ מוֹתֵר עַל כָּל רְכוּשׁוֹ אֵינֶנּוּ יוֹכֵל לְהִיּוֹת תְּלַמִּידִי" (לוקס י"ד 33). כל דבר אשר ירחיק את הלב, מאלוהים חייב להעזב. ממון הוא אילם של רבים, תאות הבצע והתשוקה לעושר הם שרשרת הזהב אשר קושרת אותו אל השטן. פרסים וכבוד הם בעלי חשיבות בעיני קבוצת אנשים אחרת. חיי השלמה העצמית והחופש מאחריות נערצים ע"י קבוצה נוספת. אולם קבוצות אלה חייבות להתפורר, איננו יכולים להיות שיכים בחצינו הראשון לאלוהים, בחצינו השני לעולם הזה. איננו נקראים בני האלוהים, עד אשר אין אנו שייכים לו באופן מושלם.

ישנם אנשים, אשר מכריזים על רצונם לשרת את האלוהים, בהס־תמכם על מאמציהם לציית לחוקיו כדי לעצב אופי ישר ולזכות בגאולה, ליבם אינו מושפע מרגש האהבה העמוק של המשיח. אולם הם מנסים להגשים את החובות הנדרשות מהמאמינים כדי לזכות בחיי השמיים, אמונה כזאת הנה חסרת ערך.

כאשר ישכון המשיח בלב, כה תתמלא הנפש באהבתו ובשמחה להתאחד עמו, עד אשר הן תחדורנה לתוכו ובהתבוננות אליו ימחל לאני. האהבה למשיח תהיה מקור כל פעולה. אנשים, אשר מרגישים את האהבה העזה של אלוהים אינם שואלים כמה מעט יש לתת, כדי לקבל את דרישות האלוהים. הם אינם שואלים על המידה הקטנה שיש להקריב. אלא שואפים להסתגלות מושלמת לרצון גואלם, בתשובה כנה הם נכנעים, ומפגינים רצון, המותאם לערך המטרה שאותה הם מחפשים.

אמונה במשיח ללא אהבה עמוקה היא מן הפה והחוצה, הנה הבל הבלים, ועבודה חדגונית ומיגעית.

האם אינך מרגיש שמקריב אתה הרבה בהכנעתך לאלוהים? שאל עצמך את השאלה: מה נתן המשיח עבורי? בן האלוהים נתן הכל: חיים, אהבה וסבל עבור גאולתנו. והאם יתכן שאנחנו, גוף חסר ערך ביחס לאותה אהבה, נרחיק את לבנו ממנו? בכל רגע בחיינו לקחנו חלק בברכת חסדו, ומשום כך אנו יכולים להכיר את עצמת הבורות והמסכנות שממנה ניצלו. האם יכולים אנו לשאת עינינו אליו, אל זה אשר נשא את חטאינו, ועדין לרצות לזלזל באהבתו ובהקרבתו? בראותנו את שפלות הרוח של האדון, האם נתלונן על שעלינו להשפיל עצמנו כדי להכנס לחיים?

רבים מן הלבבות הגאים חוקרים: מדוע הנני צריך להתחרט ולהשפיל עצמי לפני שתובטח לי קבלתי ע"י אלוהים? התבונן על המשיח, הוא היה טהור, ללא חטא, נסיך השמיים, אולם הוא נעשה חוטא לטועלת האדם.

"וְאֵת־פְּשָׁעִים נִמְנָה, וְהוּא חָטָא רַבִּים נָשָׂא, וְלִפְשָׁעִים יִפְגָּע" (ישעיהו

ב"א, 12).

מה הננו נותנים כשאנו מפקידים הכל? – לב מושחת בחטא כדי שישוע יטהרנו בדמו ויצילינו באהבתו הכבירה. ועדין חושבים בני האדם שקשה לתת הכל. אני בושה לשמוע זאת ובושה לכתוב על כך. אלוהים אינו דורש מאתנו לתת דבר־מה, שאנו מעונינים בו, ושומרים אותו לעצמנו. בכל מעשיו עומדת טובת בניו לנגד עיניו. האם כל אלה, שלא בחרו במשיח, יכירו שלאלוהים יש להציע בעבורם דברים טובים יותר מאשר הם מחפשים לעצמם? האדם גורם לנפשו עול וחוסר צדק כאשר הוא חושב ופועל בנגוד לרצון אלוהים. שמחה אמיתית לא תמצא בהתנהגות האסורה ע"י אלוהים, אשר יודע מהו הטוב וקוצה אך טוב לברואיו. שביל החטא הוא שביל יסורים והרס.

זאת טעות להשתעשע במחשבה, שאלוהים נהנה לראות את בניו סובלים. השמים מעונינים בשמחת האדם. אבינו שבשמים אינו סוגר את דרך השמחה בפני אף אחד מברואיו. התביעות האלוהיות קוראות לנו

להתרחק מהתמכרות, לכל אותם דברים אשר יביאו לסבל ואכזבה, אשר ינעלו בפנינו את שערי השמיים והשמחה. גואל העולם מקבל את בני האדם כפי שהם, עם כל רצונותיהם חוסר שלמותם וחולשותיהם, הוא לא רק יטהרם מן החטא ויעניק גאולה דרך דמו.

אלא גם יספק את געגועי הלב של אלה, אשר מוכנים לשאת בעולו. מטרתו היא להשכין שלום ומנוחה בלב הבאים אליו כדי לקבל את "לחם החיים". הוא דורש מאיתנו לקיים רק את החובות, אשר יובילונו לאושר עליון, אשר אותו לא ישיג לעולם האדם הבלתי צייתן. החיים האמיתיים והמאשרים של הנפש הם כאשר המשיח שוכן בתוכם.

רבים שואלים: כצד אגיע להכנעת עצמי לאלוהים? הנך משתוקק למסור עצמך אליו אבל הנך חלש בכוחך המוסרי, בשעבודך לספק ובהר־גלך לחטא. החלטותיך והבטחותיך הם חסרי ממשות. אינך יכול לבקר את מחשבותיך את מניעיך ואת הרגשותיך. הכרתך בהבטחותיך חס־רות הממשות מחלישה את בטחונך בנאמנות עצמך, וגורמת לך לחשוב, שאלוהים יכול לקבלך: אינך צריך להתיאש כל מה שהנך צריך לעשות הוא להבין את כח האמת של הרצון. זהו כח המושל באופיו של אדם כח ההחלטה או הבחירה. כל מעשה תלוי בפעולה הנכונה של הרצון. כח הבחירה ניתן לאדם ע"י אלוהים, ובו הוא יכול להתאמן. אינך יכול לשנות את לבך ולתת לאלוהים את הרגשותיך אולם אתה יכול לשרתו. אינך יכול לתת לו את רצונך, ואז הוא ישנה את רצונך אל פי רצונו. אופיך יהיה תחת פקוחה של רוח המשיח: הרגשותיך יתרכזו בו, מחשבותיך יבואו לידי אחדות עמו.

התשוקות לטוב ולקדושה טובות בכל שהן ממשיות אולם אם אינך מפסיקן אין להם שום ערך. רבים יהיו אבודים בתקותם ותשוקתם להיות מאמינים, כיון שהם אינם מבנים שיש להכניע את הרצון בפני אלוהים. הם אינם בוחרים להיות מאמינים.

דרך האמון הנכון של הרצון יכול להתחולל שנוי גדול בחיך. ע"י הכנעת רצונך למשיח, הנך בא בברית עם כח, שהוא מעל לכל העקרונות והכוחות. יהי כח מלמעלה אשר יחזיקך איתן, והדרך הכנעה לאלוהים תוכל לחיות את החיים החדשים ואפילו את חיי הגואל.

האמונה וקבלתה

אשר מצפונך התעוד ע"י רוח הקודש ראית מעט מן הרע שבחטא, מכוחותיו ומאסון שבו; והתבוננת עליו בתעוב. אתה מרגיש, שהחטא, הפרידך מאלוהים, ושהנך משועבד לכח הרע. ככל שהנך גאבק להמלט, כן אתה מרגיש יותר בחוסר אונים. מניעיך אינם טהורים, לבך אינו זך. אתה רואה שחייך התמלאו אנוכיות וחטא. אתה נכסף למחילה, לכפרה ומשתוקק להיות חופשי. אחדות עם אלוהים ואהבה אליו – מה הנך יכול לעשות כדי להשיגם?

אתה זקוק לשלוח – ולסליחות השמים לשלום ולאהבה בנפשך אינך יכול לקנות זאת בכסף, השכל אינו יכול להשיג זאת, חכמה אינה יכולה להגיע לזה; אינך יכול לקוות להשיג זאת אף פעם בכוחות עצמך. אולם אלוהים מציע לך זאת במתנה: "בלוא כסף ובלוא מחיר". (ישעיהו נ"ה 1) הם יהיו שלך, אם רק תושיט ידך ותאחז בהם. האדון אומר: "אם יהיו חטאיכם כשנים כשילג ילבינו; אם יאדימו כחולע כצמר יהיו" (ישעיהו א' 18) "ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם" (יחזקאל ל"ו 26). התודת על חטאיך והתרחקת מהם בלבך. החלטת למסור לעצמך לאלוהים כעת לך אליו ובקש ממנו, שהוא יכבס את חטאיך, ויתן לך לב חדש. האמן, שהוא קיים זאת, כיון שהוא הבטיח.

כאשר ישוע היה בארץ, הוא למדנו שעלינו להאמין, כי נקבל את המתנה שהבטיח לנו אלוהים, והיא שלנו, ישוע ריפא את האנשים ממחלותיהם כאשר האמינו בכוחו, הוא עזר להם בדברים הנראים לעין, וכך הישרו עליהם דברים אלה בטחון בו, וגם בדברים שאינם גלויים לעין, בהובילו אותם להאמין ביכולתו לסלוח להם על חטאיהם זאת הוא ספר ברפאו את האדם החולה בשתוק. "אך למען תדעו כי לְבַדְהָאָדָם הַסְמְכוֹת עָלַי אֲדַמּוֹת לְסַלֵּחַ עַל חַטָּאִים, וְאִז פָּנָה וְאָמַר לְמִשְׁתָּק: קוּם, קַח אֶת הָאֲלוֹנְקָה וְלֵךְ לְבֵיתְךָ!" (מחזי ט' 4, 6). כך גם אומר יוחנן המטביל, בדברו על נפלאות המשיח: "אֲבָל אֵלֶּה נִכְתְּבוּ כְּדֵי שְׁתַּאֲמִינוּ כִּי יִשׁוּעַ הוּא הַמְּשִׁיחַ בְּדֵהָאֵלֶּהִים, וְכֵדֵי שְׁבַהֲאֲמִינְכֶם יִהְיוּ לְכֶם חִיִּים בְּשֵׁמוֹ" (יוחנן כ' 31). מהכתובים הפשוטים המתארים כיצד ישוע רפא את החולים, נוכל ללמד, כיצד להאמין בו כדי שיסלחו לנו על חטאינו, הבה נחזור לספורו של המשותק בבית חסדא. הסובל המסכן היה חסר עזרה: הוא לא הניע את אבריו מזה שלושים ושמונה שנים. כעת ישוע קרא לו: "קוּם, קַח אֶת הָאֲלוֹנְקָה וְלֵךְ לְבֵיתְךָ!" משותק יכול היה לומר: "אדון, אם תעשני שלם בגופי אציית לך", אבל, לא! הוא האמין בדברי המשיח. האמין שהוא ייעשה שלם בגופו, והוא עשה את המאמץ בבת אחת. הוא רוצה ללכת, והוא הלך. הוא פעל על פי דבר המשיח, ואלוהים נתן לו את הכח. הוא נעשה שלם.

בצורה כזאת אתה חוטא. אינך יכול לכפר על חטאיך בעבר; אינך יכול לשנות את לבך ולעשותו קדוש. אולם אלוהים מבטיח לעשות כל זאת עבורך דרך המשיח. עליך לאמין בהבטחה זו. עליך להתודות על חטאיך ולהכנע לאלוהים. עליך לרצות לשרת אותו. וכשתעשה כל זאת, יקיים אלוהים את הבטחתו. אם הנך מאמין בהבטחה, - מאמין שנמחל לך והנך נקי מחטא - יספק לך אלוהים את ההוכחות האמתיות; תעשה שלם, כפי שנתן המשיח כח לאדם המשותק ללכת. כאשר הוא האמין שהוא נרפא. כך נראים פני הדברים כאשר אתהנ מאמין בהם. אל נא תמתין עד אשר תרגיש שנעשית - שלם, אלה אמור: "אני מאמין בזה, כך הוא הדבר לא משום שאני מרגיש זאת אלא משום שאלוהים הבטיח".

ישוע אומר: "כִּל מַה שֶׁתְּבַקְשׁוּ בַתְּפִלָּה - הָאֱמִינוּ שֶׁקִּבַּלְתֶּם אוֹתוֹ, וְיִהְיֶה לָכֶם" (מרקוס י"א, 24) יש תנאי להבטחה זו: עלינו להתפלל על-פי רצון האלוהים. רצון האלוהים הוא לטהרנו מן החטא, לעשותנו בניו ולאפשר לנו לחיות חיים קדושים. לכן אלינו להתפלל עבור כל אתן ברכות ולאמין שנקבלן ואז להודות לאלוהים שזכינו בהן. זכותינו היא ללכת לישוע ולטהר, ולעמוד בפני החוק ללא בושה או צער: "לִכֵּן אֵין עֲכָשׁוּ שׁוּם הַרְשָׁעָה עַל אֱלֹהִים שֶׁנִּמְצְאִים בְּמִשְׁיַח יִשׁוּעַ" (אל הרומים ח' ו').

מכאן והלאה אינכם שייכים לעצמכם. נקניתם במחיר רב "שֶׁהָרִי יוֹדְעִים אֲתֶם כִּי לֹא בְדָבָר נִשְׁחַת, לֹא בְכֶסֶף וְלֹא בְזָהָב, נִפְדִּיתֶם מִדְּרַכְכֶם הַתְּפִלָּה שֶׁנִּחַלְתֶּם מֵאֲבוֹתֵיכֶם, כִּי אִם בְּדָם יֵקָר שֶׁל שְׁהַתְּמִים שְׂאִין בּוֹ מוֹם, בְּדַמוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ" (הראשונה לפטרוס א' 18, 19).

דרך פעולה זו של אמונה באלוהים הפיחה רוח הקודש חיים חדשים בלבך. הנך כבן הנולד למשפחת האלוהים, והוא אוהבך, כפי שאוהב הוא בניו.

כעת במוסרך את עצמך לישוע אל תסוג אחור, אל תתרחק ממנו. אלא אמור יום יום: "אני מאמין; נכנעתי אליו" ובקש מהמשיח לתת לך את רוחו, ולשמרך בחסדו. וכמו שהנך מוסר עצמך לאלוהים, ומאמין שנעשית בנו כך עליך להתהלך בו. השליח אומר: "לִכֵּן כִּשֶׁם שֶׁקִּבַּלְתֶּם אֶת הַמְּשִׁיחַ יִשׁוּעַ הָאֵדוֹן, כֵּן הִתְהַלְכוּ בּוֹ" (קולסים ב' 6).

ישנם אנשים המרגישים, שעליהם לחיות בתקופת נסיון, ומנסים להוכיח לאדון שהם השתנו, לפני שיוכלו הם לחבוע את ברכתו. אולם יכולים הם לדרוש את ברכתו כבר עתה. הם חייבים לקבל את חסדו, את רוח המשיח, כדי לעזור לחולשותיהם, כי מבלעדי זאת לא יוכלו הם להתקומם נגד הרע. ישוע אוהבנו, ורוצה שנבוא אליו כפי שהננו עתה; חטאים, חסרי ישע. אנחנו יכולים לבוא אליו עם כל חולשותינו וסבלנו תינו וחטאינו, וליפול לרגליו בחרטה. תפארתו של ישוע היא להקיפנו בזרועות אהבתו, ולרפא את פצעינו, לטהרנו מחטאינו.

כאן טעותם של רבים; הם אינם מאמינים שישוע סולח להם באופן אישי. אין הם מאמינים לדברי אלוהים. זכותם של כל האנשים. אשר משלימים עם מצבם, היא לדעת שהסליחה ניתנת בחופשיות על כל

חטא, אל נא תחשוב שהבטחות אלוהים אינן מכוונות אליך, הן מכוונות לכל חוטא אשר חוזר בתשובה.

כח וחסד ניתנו דרך המשיח, והובאו ע"י מלכות השמיים, לכל נפש מאמינה. אף אדם אינו כה חוטא, עד שאינו יכול למצוא כוח טהור ויושר במשיח, אשר מת עבורו. הוא ממתין להפשיטם מבגדיהם המזוהמים בחטא ולהלבישם בגדי ישר לבנים; הוא מצוה אותם לחיות ולא למות. אלוהים אינו נושא ונותן עמנו כפי שעושים זאת בני האדם. מחשבותיו הן מחשבות חסד, אהבה ורחמים. הוא אומר: "יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אֶן מַחֲשַׁבְתּוֹ וְיָשֵׁב אֶל ה' וִירַחֲמֵהוּ" וְאֵלֵּי־אֱלֹהֵינוּ כִּי־יִרְבֶּה לְסִלּוֹחַ" "מַחֲיִיתִי כְּעֵב פִּשְׁעֶיךָ וְכַעֲנַן חַטֹּאוֹתֶיךָ שׁוֹבָה אֵלַי כִּי גֹאֲלֶיךָ" (ישעיהו נ"ה 7; מ"ד 22).

"כִּי לֹא אֶחְפֹּץ בְּמוֹת הַיָּמָת נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה וְהַשִּׁיבוּ וְחִיו" (יחזקאל י"ח 32). השטן רוצה לגזול את הבטחות ברכותיו של אלוהים. הוא משתוקק לקחת מן הנפש כל ניצוץ תקוה וכל קרן אור; אולם אל לך להתיר לו לעשות זאת. אל תטה אוזן ליצר הרע, אלא אמור: ישוע מת כדי שאוכל לחיות. הוא אוהבני ואינו רוצה שאשמד. יש לי אב רחמן בשמים ולמרות שבזיתי את אהבתו, למרות שהברכות שברכני הוצאו לבטלה על ידי בכל זאת: "אָקוּם וְאֵלֶיךָ אֵל אָבִי וְאָמַר לוֹ: אָבָא, חָטָאתִי לְשָׁמַיִם וְלָךְ; אֲתַנֶּי כְּאוֹי עוֹד לְהִקְרָא בְּנֶךָ. שִׁים אוֹתִי כְּאֶחָד מִשְׁכִּירֶיךָ; הוּא קָם וְהֵלֵךְ אֵל אָבִיו. בְּהִיטוֹ עוֹד רְחוּק רְאֵהוּ אָבִיו וְנִכְמְרוּ רַחֲמָיו עָלָיו. הוּא רָץ אֵלָיו וְנִפֵּל עַל צְנֹאָרָיו וְנָשַׁק לוֹ" (לוקס ט"ו 18-20).

אולם גם משל זה הנוגע ללב מבטא רק בקצרה את רחמנותו האינסופית של אבינו שבשמים. אלוהים מודיע באמצעות נביאו: "וְאֶהְבֶּת עוֹלָם אֶהְבֶּתֶיךָ, עַל־כֵּן מִשְׁכַּתֶּיךָ חֶסֶד" (ירמיהו ל"א 3) כל עוד החטא רחוק מבית אביו, ונמצא בארץ זרה, נכסף לב אביו אליו, וכל געגוע המת-עורר בנפשו לחזור אל אבינו הוא תוצאה של רוחו המתחננת, המבקשת, ומלאת אהבה של אבינו.

האם יש מקום לספק בראותנו את ההבטחות הכתובים? האם יכול אתה להאמין שכאשר החוטא האומלל נכסף לחזור ומתגעגע לכפר על חטאיו, מעכב האלוהים בעדו בחומרה ובקפדנות מליפול לרגליו בתשור-

בה? השלך מחשבות כאלה מלבך! שום דבר אינו יכול להכאיב את נפשך יותר ממחשבה כזאת על אבינו שבשמיים. הוא אומנם שונא חטא אך אוהב את החוטא והגשים עצמו ברוח המשיח, שכל אדם הרוצה, יכול להגאל ולהתברך בברכה נצחית במלכות כבודו. איזה שפה יכולה להיות חזקה, יותר מן השפה שהוא בחר להשתמש בה בהביעו את אהבתו אלי? נו?! הוא אומר: "הַתְּשַׁכַּח אֵשֶׁה עוֹלָה מֵרַחֵם בְּךָ בְּטֶנְהָ? גַם־אֵלֶּה תִּשְׁכַּחְנָה, וְאַנְכִי לֹא אֶשְׁכַּחְךָ" (ישעיהו מ"ט 15).

התבונן, אתה המטיל ספק והחושש:

ישוע חי, כדי למחול לנו. הודה לאלוהים על מתנת בנו היקר, והתפלל. כיון שהוא לא מת עבורך לשוא! בוא בלב שלם אל ישוע, ודרוש את ברכתו!

כפי שקראת את ההבטחות, זכור שהן בטוי לאהבה והרחמים שקשה לבטאם במילים. הלב הגדול, מלאה האהבה, מופנה אל מול החוטא ברחמים, אשר אין להם גבול: "שִׁבְדָמוּ יֵשׁ לָנוּ הַפְּדוּת, סְלִיחַת הַחַטָּאִים כְּפִי עֵשֶׂר חֶסֶד הָאֱלֹהִים" (אל האפסים א' 7). כן, רק האמן שאלוהים קרוב אליו בהתודות ובחזרה בתשובה, יתקרב הוא אליך ברחמים ובסליחה.

צבחה הלמידה

ל כן מי שנמצא במשיח הוא בריאה חדשה. הישנות עברו; הנה נהיו חדשות" (קורנתים 2 ה' 17).

האדם, יתכן ואינו יכול לומר את הזמן המדויק של המרת הדת, או המקום, או להתחקות על שורשי נסיבותיה; אולם אין זה מוכיח לו, שאינו יכול לחזור בתשובה. המשיח אומר לנקדימון: "הרוח נושבת היכן שיהיה רוח ואת קולה אתה שומע, אך אינך יודע מאין היא באה ולאן היא הולכת. כך כל מי שנולד מן הרוח" (יוחנן ג, 8) כמו הרוח, אשר אינה נראית, פועלת רוח האלוהים על הלב האנושי, למרות ההשפעות הנראות לעין והמורגשות היטב. הכח המתחדש, אשר עין אנושית אינה יכולה לראותו, מוליד בנפש חיים חדשים; זה יוצר הויה חדשה בדמות האלוהים. פעולות הרוח שקטה ואינה מוחשבת, אך השפעותיה גלויות לעין כל. החיים יוכיחו לנו אם התחדש הלב ע"י רוח האלוהים החיים או לא, כל עוד איננו יכולים לעשות דבר מה כדי לשנות את לבותינו, או להביא עצמנו לידי אחדות עם אלוהים. שנוי באופי, בהרגלים ובמשלוח היד. הנגוד בן משהינו, ובין משאנחנו עטה, היה ברור ומוחלט. האופי מתגלה לא ע"י מעשים טובים שנעשו באקראי או לא נעשו באקראי, אלא ע"י פעולה שרגילים לעשותה או מילים שרגילים לאומרן.

שיפור בהתנהגות יתכן גם בלי הכח המחדש של המשיח. ההשפעה מן האחרים. התשוקה להעריך את האחרים יכולה להביא לחיים מסודרים, כבוד עצמי יכול להובילנו אל הטוב. הלב יכול לעצב פעולות מכובדות. אולם כיצד נחליט לאיזה צד אנו נוטים?

מי בעל הלב? סביב מי נסובות מחשבותינו? עם מי אנו אוהבים לשוחח? מי נושא את הרגשותינו החמות ואת מרצנו? אם אנו שייכים למשיח, מחשבותינו תמיד עמו, מחשבותינו הנעימות ביותר הן סביבו. כל אשר לנו מקודש לו. אנחנו נכנסים לשאת את דמותו, לנשום את רוחו, לעשות רצונו, ולגרום לו הנאה בכל מעשינו. אנשים אשר נעשים יצורים חדשים במשיח ישוע, יקדמו את פרי הרוח: "אַהֲבָה, שְׂמֻחָה, שְׁלוֹם, אֲרֻךְ רוּחַ, נְדִיבוּת, טוֹב לֵב, נְאֻמָּנוּת, עֲנָוָה רַסוֹן עֲצָמִי" (אל הגלטים ה' 22, 23). הם יותר לא יעצבו את אפים על פי התשוקה הראשונה, אלא על פי צדקו של בן האלוהים – הם יעקבו אחר צעדיו יקחו את אופיו, ויטהרו עצמם כפי שהוא טהור. הדברים שאותם בעבר הם שנאו, אוהבים הם כעת, והדברים שאותם אהבו, הם שונאים. הגאווה והבטחון העצמי הופכים לענוה וצניעות, השחצנות והיהירות – לרצינות וחוסר עזות. השיכור נעשה פכח, וההולל – טהור. המנהגים חסרי הערך של העולם הזה מאבדים את ערכם, המאמנים לא יחפשו את הפאר החיצוני: "אֵלֶּא הָאָדָם אֲשֶׁר בְּסֻתְרֵי הַלֵּב, הַפֶּאֶר הַבְּלָתִי נִשְׁחַת שֶׁל רוּחַ עֲנָוָה וְשִׁקְטָה אֲשֶׁר יִקְרָה הִיא מְאֹד בְּעֵינֵי אֱלֹהִים" (פטרוס 1 ג' 4).

עד אשר לא יחול שני באדם אין ודאות בחזרה האמיתית בתשובה אם הוא מחזיר את המשכון, נותן את כל אשר גזל, מתודה על חטאיו ואוהב את אלוהים ואת בוראיו, יכול החוטא להיות בטוח, שהוא עבר מדרך המות אל החיים.

כאשר אנחנו תועים וחטאים, אנו מתפללים אל המשיח ולוקחים חלק בחסדו ובאהבתו, אשר ממלאים את לבו. כל נטל הופך לאור כיון שהעול שמטיל עלינו המשיח אינו מכביד. החובה הופכת לעונג, וההקרבה – להנאה. השביל, אשר נראה בעבר אפוף חושך, הופך מאור בקרני היושר.

החן באופיו של המשיח יתבטא בכל ההולכים אחריו. תענוג

של המשיח היה לעשות את רצון האלוהים. אהבה לאלוהים ומסירות לכבודו היו הכוח השולט בחיי גואלנו. האהבה יפתה ורוממה כל מעשיו. האהבה היא מאלוהים. הלב הבלתי מקודש אינו יכול להוליד או ליצור זאת. היא קיימת רק בלב המתרסן ע"י המשיח: "אֲנַחְנוּ אוֹהֲבִים מִפְּנֵי שְׁהוּא אָהַב אוֹתָנוּ תְּחִלָּה" (יוחנן 1 ד" 19). בלב המתחדש ע"י חסדו של אלוהים, האהבה היא עיקר המעשה. האהבה משנה את האופי, מווסתת את המניעים, מבקרת את התשוקות, מכניעה את האיבה ומרוממת את הרגשות. אהבה זו, המושרשת בלב, ממתיקה את החיים ומרעיפה השפעה טהורה על כל הסביבה.

אלה שבאו רק כעת בחסדו של אלוהים חייבים להשמר משני משגים.

הראשון שכבר עמדנו עליו, הוא: להתבונן על עבודתם, לבטוח בכל במה שהם מסוגלים לעשות, ולהביא עצמם לידי אחדות עם הבורא. האדם, אשר מנסה להטהר בכוחות עצמו מנסה דבר שהוא בלתי אפשרי. כל מה שהאדם עושה ללא הכוונת המשיח, מזוהם באנוכיות ובחטא, ורק דרך המשיח יכול הוא להתקדש.

המשגה, הלא פחות מסוכן, הוא המחשבה, שהאמונה במשיח משחררת אותנו משמירת חוקי אלוהים, שבעזרת האמונה בלבד נוכל לקחת חלק בחסדו של המשיח, למעשינו אין שום קשר עם הגאולה. אולם, שים לב, שהציתנות אינה רק הסכמה חיצונית, אלא: משרתת את האהבה. חוקי האלוהים הם ביטוי לאופיו: הם התגשמותו של עקרון האהבה, ומכאן הבסיס לממשלתו בשמים ובארץ. אם לבינו מחודשים באהבת האלוהים, אם האהבה האלוהית מושרשת בנפשנו האם לא יצאו חוקי האלוהים לפועל? כאשר עקרון האהבה נטוע בליבנו כאשר האדם מתחדש על פי דמותו של אלוהים, אשר יצרה אותו, מתגשמת הברית החדשה: "כִּי זֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר אֶכְרֹת אֶת-בֵּית יִשְׂרָאֵל" (אל העברים ח' 10) ואם החוק חרוט על לוח לבינו, האם לא יעצב הוא את אופיו של האדם? ציתנות, משרתת האהבה, היא הסימן האמיתי לאמונה. הכתובים אומרים: "הֵן זֹאת הִיא אֲהַבַת אֱלֹהִים, שֶׁנֶּשְׁמַר אֶת מִצְוֹתָיו" "הָאוֹמֵר אֲנִי מֵכִיר אוֹתוֹ וְאֵינוֹ שׁוֹמֵר אֶת מִצְוֹתָיו, דּוֹבֵר שֶׁקֶר הוּא וְהַאֲמַת אֵינְנָה בּוֹ" (יוחנן 1 ה' 3,

ב' 4) במקום לשחרר אדם מציתנות, הרי האמונה, ורק האמונה, גורמת לנו, ליטול חלק בחסדו של המשיח, המאפשר לנו להתמסר אליו. איננו זוכים לגאולה ע"י ציתנותינו: כיון שהגאולה היא מתנתו החופשית של אלוהים המתקבלת ע"י האמונה: "אַתֶּם יוֹדְעִים שֶׁהוּא נִגְלָה כִּדְי לְשֵׁאת אֶת חֲטָאֵינוּ, וּבִי אֵין חֲטָא" "כָּל הָעוֹמֵד בּוֹ לֹא יִחָטָא; כָּל הַחוֹטֵא לֹא רָאָהוּ אֶף לֹא יִדְעוּ" (יוחנן 1 ג' 5, 6). כאן טמון המבחן האמיתי. אם המשיח שוכן בתוכנו, ואהבת אלוהים קימת בנו, הרי רגשותינו, מחשבותינו, מטרותינו ומעשֵׁינו יתאחדו עם רצון האלוהים, כפי שזה מתבטא בחוקיו הקדושים: "יְלֵדִי, אֵל יִתְעָה אֶתְכֶם אִישׁ: הָעוֹשֶׂה צְדָקָה צְדִיק, כִּשֵׁם שֶׁהוּא צְדִיק" (יוחנן 1 ג' 7) הצדקה מוגדרת על פי קנה מידה של חוקי הקודש של אלוהים, כפי שבאה לידי ביטוי בעשרת הדברות, שנתנו על הר סיני.

אמונה במשיח, אשר מצהירה על שחרור בני האדם מההכרח לציית לאלוהים, אינה אמונה, אלא השערה: "הֵן בְּחֶסֶד נוֹשְׁעֶתָם ע"י הָאֱמוּנָה", "כִּי גַם הָאֱמוּנָה, אִם אֵין בָּהּ מַעֲשִׂים, מִתָּהּ הִיא כְּשֶׁלְעֶצְמָה" (אל האפססים ב' 8) (אגרת יעקב ב' 17) ישוע, לפני שירד אל הארץ אמר: "לְעֵשׂוֹת דְּרוֹנָךְ אֱלֹהִי חֲפָצְתִּי, וְחוֹרְתְךָ בְּחוֹךְ מַעֲי" (תהילים מ; 9) ומעט לפני שעלה לשמיים הוא אמר: "כִּשֵׁם שֶׁאֲנִי שְׁמַרְתִּי אֶת מְצוֹת אָבִי וְהִרֵנִי עוֹמֵד בְּאֶהְבְּתוֹ" (יוחנן ט"ו, 10) הכתובים אומרים: "וּבִזָּה נִדְעַ שֶׁהִכְרַנּוּ אוֹתוֹ – אִם נִשְׁמַר אֶת מְצוֹתָיו... הָאוֹמֵר שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּיִשׁוּעַ, כְּדֶרֶךְ שֶׁהִתְהַלֵּךְ יִשׁוּעַ כֵּן גַּם עָלִיו לְהִתְהַלֵּךְ" (יוחנן 1 ב' 3-6).

"אֲכֵן לְזֹאת נִקְרָאתָם, כִּי גַם הַמְּשִׁיחַ סָבַל בְּעַדְכֶם וְהִשְׁאִיר לָכֶם מוֹשֵׁת כִּדְי שֶׁתִּלְכוּ בְּעֶקְבוֹתָיו" (פטרס 1 ב' 21).

התנאי לקבלת חיי נצח הוא אותו תנאי שהיה תמיד – כפי שהיה בגן עדן לפני מותם של מנהיגי העם הראשונים, ובזמן שבני ישראל בצאתם ממצרים – ציתנות מושלמת לחוקי אלוהים וצדקה מושלמת. לו חיי הנצח היו משתנים על תנאי קטן מזה, היתה שמחת היקום כולו עומדת בסכנה. אז היתה הדרך לחטא, עם כל הכאב והצער שבו, פתוחה לתמיד.

האדם הראשון לפני חטאו, יכול היה לעצב אופי ישר ע"י ציתנות

לחוקי אלוהים, אולם הוא נכשל, ולכן אופינו ירוד, ואיננו יכולים להיות ישרים. כיון שאנחנו חטאים ואיננו קדושים, אין אנו יכולים לציית באופן מושלם לחוקי אלוהים, אולם המשיח נתן לנו דרך להמלט אליה, הוא חי על פני האדמה בקרב אותם גרויים ופתויים שאנחנו פוגשים. הוא חי חיי טוהר, הוא מת למענינו, וכעת הוא מציע לקחת את חטאינו, ולתת לנו את צדקתו. אם אתה מוסר עצמך אליו ומקבלו כגואלך, הרי חיך החוטאים, יהיו אשר יהיו, נחשבים בעיניו לצדקה. אתה מקבל את אופיו של המשיח ואז אתה מתקבל ע"י האלוהים, כאילו ולא חטאת. יותר מכך, המשיח משנה את הלב. הוא שוכן בלבך בזכות האמונה. עליך לקיים קשר זה עם המשיח, ע"י האמונה והכנעת רצונך אליו: וככל שתעשה זאת, יעזור הוא לך לרצות ולנהוג על פי רצונו.

כך תוכל לומר: "הַחַיִּים שֶׁאֲנִי חַי עִכְשָׁו בְּבִשָּׁר, אֲנִי חַי אוֹתָם בְּאֱמוּנָת בְּיְהוָה אֱלֹהִים אֲשֶׁר אֶהְבֵּנִי וּמָסַר עֲצָמוֹ בְּעַדִּי" (אל הגלטים ב'; 20) כך ישוע אמר לתלמידיו: "שִׁכֵּן לֹא אֶתֶם תִּדְבְּרוּ, אֲלָא רוּחַ אֲבִיכֶם הִיא אֲשֶׁר תִּדְבֹּר בְּכֶם" (מת' י'; 20) אז, כאשר המשיח ישכן בתוכם, תכירו באותה רוח, ותעשו אותם מעשים טובים: מעשי צדקה וטוהר.

אין לנו על מה להתפאר, אין לנו בסיס להתפעלות עצמית. כל תקוותינו הם בצדקת המשיח וברוחו שיחדרו לתוכנו וישפיעו עלינו. בדברנו על האמונה, עלינו להבחין בשני סוגי אמונה. המצאות אלוהים וכוחותיו ואמיתות דבריו הן עובדות, שאף השטן וחבר מרעיו אינם יכולים להכחישן. בכתובים כתוב: "גם השדים מאמינים בו ורודעים עדים". במקום שיש בו לא רק אמונה בדברי אלוהים אלא גם הכנעות לרצונו, במקום שהלב נכנע אליו והרגשות בוחרות בו, שם ישנה אמונה – אמונה הנוצרת ע"י אהבה והיא מטהרת את הנפש. דרך אמונה זו מתחדש הלב על פי דמותו של אלוהים. והלב, אשר במצבו הבלתי מחודש, אינו משועבד לתורת אלוהים, נהנה כעת בקדושתו ואומר: "מִה־אֶהְבֶּתִּי תּוֹרַתְךָ, כָּל־הַיּוֹם הִיא שִׁיחִתִּי" (תהילים קי"ט, 97) וצדקת התורה מתגשמת בנו: "לִכֵּן אֵין עִכְשָׁו שׁוֹם הַרְשָׁעָה עַל אֵלָא שְׁנַמְצָאִים בְּמִשִּׁיחַ יִשׁוּעַ" (אל הרומים ח'; 1).

ישנם אנשים אשר הכירו באהבתו המוחלטת של המשיח ומש-

תוקקים באמת להיות בני אלוהים, ועדין מודים שהם אינם מושלמים, שחייהם מלאי אשמה, והם מטילים ספק אם לבותיהם יתחדשו ברוח הקודש. לאלה אני אומר: אל תסוגו אחור ביאוש. יהיה עלינו להשתחוות, לעתים קרובות ולבכות לרגלי ישוע, בגלל מגרעותינו ושגיאותינו, אך אל לנו להיות רפויי ידים – אם השטן מתגבר עלינו, איננו מוזנחים, עזובים ודחויים ע"י אלוהים. לא! המשיח הוא יד ימינו של אלוהים והוא רוצה בנו.

תלמיד אהוב יוחנן אמר: "ילדי, כותב אני לך את הדברים האלה למען לא תחטאו; ואם יחטא איש יש לנו מליץ לפני האב – ישוע המשיח, הצדיק" (יוחנן 1, ב; 1) ואל נא תשכח את מילות המשיח: "שכן האב עצמו אהב אתכם" (יוחנן ט"ז 27) הוא כמה להחזירכם אליו, לראות את זכותו וטהרתו משפיעים עליכם. ואם רק תכניע את נפשך אליו, הוא אשר התחיל בפעולה טובה בקרבך, ימשיכנה עד בא יומו של ישוע המשיח. התפלל בעומק לבך, האמן בצורה משולמת בבואנו להטיל חוסר אמן בכוחנו, הבה נאמין בכוחו של הגואל ונהללו, את זה אשר הוא שלמות מראנו.

ככל שתתקרב אל ישוע כן תראה עצמך יותר חוטא: כיון שראיתך תהיה ברורה יותר, וחוסר שלמותך יראה במרחב, ויבלוט יותר בהשוואה לאופיו המושלם. זה מוכיח, שתעתועי השטן אבדו את כוחם, וההשפעה המחיה של רוח אלוהים מעוררת אותך.

האהבה לישוע אינה יכולה לשכון עמוק בלב אנשים אשר אינם מכירים בחטאיהם. הנפש, אשר שנתנה את צורתה בזכות חסד המשיח, תעריך את אופיו האלוהי; אולם העובדה שאין אנו רואים את מומנו המוסרי מוכיחה, שלא ראינו את יפיו והצטינותו של המשיח.

ככל שנעריך את עצמנו פחות, כן נוכל לעריך יותר את טהרתו של גואלינו. ראיית חטאינו תובילנו אליו, אל מי שמסוגל לסלוח לנו, כשהנפש תכיר בחוסר האונים שבה ותתור אחרי המשיח, יגלה הוא את כוחו. ככל שהצורך יובילנו אליו ואל דבר האלוהים, כן יהיו לנו יותר מראות מרוממות המתארות את אופיו, ובבואתו תשקף בנו יותר.

התעבקות באמונת המשיח

נוי לבנו, שעל ידו הופכים אנחנו לבני האלוהים, מתואר בכתבי הקודש כהולדת. שוב משוים זאת לזרע שנזרע ע"י האיכר ונבט. בצורה כזאת, כל אלה, אשר חוזרים בתשובה אל המשיח, הם "וְכַעֲוָלִים אֲשֶׁר זֶה מִקְרֹב נוֹלְדוּ, לְמַעַן תִּגְדְּלוּ בְּכָל דְּבַר אֵלֵי הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוּא הָרֹאשׁ – (פתרוס 1 ב' 2) (אל האפסים ד' 15) או כמו הזרע הטוב שנזרע בשדה, עליהם לגדול ולהניב פרי. ישעיהו אומר, שהם: "וְקָרָא לָהֶם אֵלֵי הַצְּדָקָה, מִטַּע ה' לְהַתְּפִיֵּאֵר" (ישעיה ס"א 3) כך נלקחו תות המיסתורית של חי הרוח.

לא תמיד יכולים חכמתו ומומחיותו של האדם לעצב חיים בטבע. כמו שרק דרך החיים שנתן האלוהים יכולים החיות או הצמחים להתקיים, כך רק דרך חיי האלוהים יכולים להולד בלבבות בני אדם החיים הרוחניים. כל עוד האדם לא "יִנְלַד מִלְּמַעְלָה" לא יוכל לקחת חלק בחיים שהמשיח מציע, (יוחנן ג' 3).

וכמו חיים כן גם הצומח. אלוהים מביא את הניצן לידי פריחה, זאת הפרח לנתנת פרי רק בעזרת כוחו מתפתח הזרע: "בְּרִאשׁוֹנָה אֶת הַקֶּנֶה, אַחֲרָיו אֶת הַשְּׂבֵלֶת וְאַחַר כֵּן אֶת הַחֶטֶה מְלֹא הַשְּׂבֵלֶת" (מזרקוס ד' 28).

יהושע הנביא אומר על ישראל, שהיא "תִּפְרָח כְּשׁוֹשַׁנָּה" וחיו דגן, ופרחו כגפן זכרו, כיון לבנון" (הושע י"ד 6, 7) ישוע מפציר בנו: "הַתְּבוֹנְנוּ אֶל הַשׁוֹשְׁנִים, אֵיךְ הֵם גְּדִלִים!" (לוקס י"ב 27).

הצמחים והפרחים אינם גדלים מעצמם, בעזרת דאגתם, או מאמץ ציהם, אלא ע"י אלוהים, אשר ספק להם כל הדרוש למחייתם. הילד אינו יכול, ע"י כל מאמץ עצמי או כח משלו, להוסיף שעור לקומתו. גם אתה אינך יכול בכוחות עצמך להשיג צמיחה רוחנית. הצמח והילד גדלים ע"י שסופגים הם מהסביבה כל הדרוש למחייתם: אור, שמש ומזון. ומה שנותנים מתנות טבע אלה לחיה ולצמח, נותן המשיח, לאלה הבוטחים בו. הוא "אור עולם", "שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן" (ישעיהו ס' 19) (תהילים פ"ד 12) הוא יהיה "כִּטְל לְיִשְׂרָאֵל" "יֵרֵד כְּמָטֵר עַל-גּוֹ, כְּרִבִּיּוֹת זֶרְזִיף אֶרֶץ" (הושע י"ד 6) (תהילים ע"ב, 6) הוא מקור מים חיים "כִּי לַחֵם הָאֱלֹהִים הוּא הַיּוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם, וְנוֹתֵן חַיִּים לָעוֹלָם" (יוחנן ו' 33) במתת בנו הקיף אלוהים את העולם בחסד, כמו האויר העוטה את כדור הארץ. כל הבוחר לנשום אוויר זה, יחיה ויגדל במשיח ישוע.

כמו הפרח הפונה אל השמש כדי שקרניה תסייענה לו בהשלמת יפיו וצורתו, כן אנחנו נפנה אל "שמש הצדקה". כדי שאור השמיים יזרח עלינו, ואופיינו יתפתח על פי אהבת המשיח.

ישוע למד דבר זה כאשר אמר: "עֲמִדוּ בֵּי וְאֲנִי בְכֶם. כְּמוֹ שֶׁהַשָּׂרִיג אֵינוֹ יָכוֹל לַעֲשׂוֹת פְּרִי מֵאֱלֹהֵי אִם לֹא יַעֲמִד בְּגִפְנוֹ... שֶׁכֵּן בְּלִעְדֵי אֵינְכֶם יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת דָּבָר" (יוחנן ט"ו 4, 5). כמו השריג התלוי בגפן, כדי לצמוח ולתת פרי, כך תלוי אתה במשיח, כדי לחיות חיי קודש. אם תתרחק ממנו לא תוכל לחיות. אין בך די כח כדי לעמוד בנסיון או להתפתח בחסד ובקדושה. בהצטרפותך אליו תשגשג ותפרח. לא תיבול, אלא תיתן פרי, תהיה כעץ שתול על פלגי מים.

רבים סבורים, שעליהם לעשות בעצמם חלק מן העבודה. הם בטחו במשיח, כדי שימחל להם על חטאיהם, וכעת הם מחפשים, באמצעי עצמם, דרכים כדי לחיות כראוי. אולם כל מאמץ כזה ידון לכשלון. ישוע אומר: "בלעדי אינכם יכולים לעשות מאומה", התעמקותנו המלווה בחסד, הנאתנו ותועלתנו - כולם תלויים באיחודנו עם המשיח. ע"י

התאחדות עמו יום ויום ושעה שעה, ע"י הצטרפות אליו, נוכל להתפתח באור חסדו. הוא אינו רק ממציא, כי אם גם משכלל את אמונתנו. זהו המשיח הקיים בכל הזמנים: בעבר, בהווה ובעתיד. הוא עמנו לא רק בתחילת הדרך ובסופה, אלא בכל צעד בדרכנו. דוד המלך אמר: "שְׁוִי־תִי ה' לְנֶגְדֵי תְּמִיד, כִּי מִימֵנִי בִלְ-אֲמוּט" (תהילים ט"ז 8).

האם הינך שואל: כיצד עלי להצטרף אל המשיח? – באותה דרך שבה קבלת אותו בהתחלה: "לְכֶן כָּשֶׁם שֶׁקִּבַּלְתֶּם אֶת הַמְּשִׁיחַ, יִשׁוּעַ, הָאֲדֹנָי, כִּן הִתְהַלְכוּ בוֹ". צִדִּיק בְּאֲמוֹנָתוֹ יִחְיֶה" (קולוסים ב' 6; אל העברים י' 38). אם הפקדת את עצמך בידי אלוהים, להיות כולך שלו, לשרתו ולציית לו, וקבלת את המשיח כגואלך, אינך יכול, בכוחות עצמך, לכפר על חטאיך, או לשנות את לבך.

אולם בתוך עצמך לאלוהים, הינך מאמין, שהוא עשה עבורך כל זאת, למען המשיח. בזכות האמונה נעשית שייך למשיח, ובעזרתה על ידי מתן וקבלה תצמח כשהמשיח בתוכך. עליך לתת הכל: את לבך את רצונך, את שרותך. מסור עצמך וציית למצוותיו; התפלל, שהוא יכנס ללבך, ויהיה מעוזך, צדקתך ועוזרך לנצח, לתת לך כח לציית ואז תוכל לקחת הכל: את המשיח שהוא מלוא הברכה.

הקדש עצמך לאלוהים מתחילת היום! התפלל לאלוהים: "קחני אלוהים בשלמותי, הנני מניח את כל תכניותי לפניך, השתמש בי היום לשרותך! הצטרף אלי, ותן שכל עבודתי תהיה מלאה בך"! התפלל בכל בוקר, והקדש עצמך לאלוהים יום-יום! מסור את כל תכניותיך בידו, כדי שתוכלנה הן לצאת אל הפועל, על פי תכניתו וחכמתו. מסור יום יום את חייך לידי האלוהים, וכך חייך יהיו מעוצבים יותר ויותר על פי חיי המשיח.

חיי אמונה במשיח הינם חיי שלווה. אינך צריך לתלות את תקווהך בעצמך, אלא במשיח. חולשותיך יצטרפו לכוחו, חוסר ידיעותיך – לחכמותו, רפיוןך – לכח סבלו. אינך צריך להביט על עצמך, או לחשוב אודות עצמך, אלא: שא עיניך אל המשיח. תן למחשבותיך לנוע סביב אהבתו, יפיו ושלמות אופיו. המשיח בקרבנו העצמית, המשיח בהכנעתו, המשיח בטהרתו וקודשותו, המשיח באהבתו – אלה הם נושאים להרהורי הנפש.

תוכל לשנות את עצמך אל פי רצונו רק באהבתך אותו, בחקותך אותו ובתלותך בו.

ישוע אומר "הצטרף אלי". מילים אלו מביעות מנוחה, יציבות וביטחון. שוב הוא מזמין: "בואו אלי... ואני אמציא לכם מנוחה" (מת' 11:28) המילים, שבהם משתמש מחבר ספר תהילים, מביעות אותו ורעיון: "דום לה' והתחולל לו", וישעיהו נותן את ההבטחה. "בשובה ונחת תשיעון בהשקט ובבטחה תהיה גבורתכם". (תהילים ל"ז 7; ישעיהו ל"א 15). מנוחה זאת לא תמצא בעצלות או בחוסר פעולה, כיון שהבטחת המנוחה בהזמנת המשיח, מתמזגת עם הקריאה לעבודה: "קחו עליכם את עלי... תמצאו מרגוע לנפשותיכם" (מת' י"א, 29) לב המוצא מנוחה בהשענו על המשיח, יהיה ישר יותר ופעיל בעבודתו למענו.

כאשר אנחנו חושבים אודות עצמנו הרי מקור הכח והחיים אינו מן המשיח. מכאן והלאה פועלים כוחות השטן באופן מתמיד, כדי להטות את תשומת הלב מן המשיח, ולמנוע את אחדות הנפש עמו. השטן ינסה להפנות את המחשבה להונאת העולם הזה, לעצב ולמבוכה לשגיאות האחרים או לשגיאותיך וחוסר שלמותך. אל תתן לעצות השטן להוליכך שולל. לעתים קרובות מוביל השטן רבים, אשר מצפונם נקי ואשר משתוקקים לחיות עם אלוהים, לדבוק בחטאיהם וחולשותיהם, וע"י הפרדתם מהמשיח הוא מקווה להשיג נצחון.

לא נשקע בדאגה ופחד האם נגאל או לא. כל זה מרחיק את הנפש ממקור כחנו. הפקד את שמירת נפשך בידי אלוהים, ובטח בו! דבר וחשוב על ישוע! תן ל"אני" לשקוע בתוכו. הסר מלבך כל ספק! מחה פחדך! אמור יחד עם השליח פאולוס: "עם המשיח נצלבתי, ולא עוד אני חי, אלא המשיח חי בי. החיים שאני חי עכשו בבשר, אני חי אותם באמונת ב'האלהים אשר אהבני ומסר עצמו בעדי". (אל הגלתיים ב' 20). מצא מנוחה באלוהים. הוא ישמור את אשר הפקדת בידו. אם תפקיד עצמך בידו יצליך הוא באהבה.

כאשר קבל המשיח על עצמו את האופי האנושי, קשר את האנושות אליו בכבלי אהבה, אשר לא ניתקו ע"י כל כח שבעולם אלא אם כן יבחר האדם בנתוק זה. השטן יציג בפנינו באופן מתמיד, פתיונות, כדי להמריצנו לתק כבלים, אלה, ולבחור בהפרדת עצמנו מהמשיח. כאן קיים הצורך

להתבונן, להתאמץ ולהתפלל ששום דבר לא יסיתנו לבחור מושל אחר, כיון שחפשיים אנחנו לעשות זאת. הבה נשהה עינינו על המשיח, והוא ישמרנו. בהתבוננתנו על המשיח בטוחים אנחנו. דבר לא יתלשנו מידיו. בהתבוננות מתמדת עליו אנחנו 'נְהַפְּכִים לְאוֹתוֹ צֶלֶם, מְכַבְּדִים אֶל כְּבוֹד, כְּמוֹ מִיד ה' - הָרוּחַ' (קורנתים 2 ג; 18).

משום כך מלאו התלמידים הראשונים את לבם באהבה לגואל היקר, כאשר תלמידים אלו שמעו את ישוע, הרגישו הם את הצורך להתקרב אליו. הם חפשו ועקבו אחר מעשיו. הם היו עמו בבית, ליד השולחן, באסיפות, בשדה. הם היו עמו כתלמידים עם מורם, הסופגים משפתותיו יום יום שעורים על האמת הקדושה. הם התבוננו עליו כעבדים המתבוננים על אדונם, כדי ללמוד את חובתם. אותם תלמידים היו 'אֲדָם בַּעַל רִגְשׁוֹת כְּמוֹנִי' (אגרת יעקב ה; 17) היה עליהם להאבק נגד החטא, בדומה למאבקנו הם הזדקקו לאותו חסד כדי לחיות חיי קודש. אפילו יוחנן, התלמיד האהוב של המשיח. הוא לא היה רק מבליט עצמו ורודף כבוד, אלא גם חסר סבלנות ונעלב. אולם כאשר נגלה לפניו האופי האלוהי ראה הוא מת מרגעותיו ונעשה ענו. התקיפות והסבלנות, הכח, והרוך, הרוממות ושפלות הרוח אשר ראה חיי יום של בן האלוהים, מלאו את לבו הוקרה ואהבה. יום אחר יום נמשך לבו יותר אל המשיח, עד אשר באהבתו לאדונו אבד את דמותו. אופיו הכמעט ורודף הכבוד הנכנע לכוחו המעצב של המשיח. ההשפעה המתחדשת של רוח הקודש חדשה את לבו, כח האהבה של המשיח חולל שינוי באופיו. זאת התוצאה הבטוחה של התאחדות עם ישוע. כאשר המשיח שוכן בלב, משתנות כל התכונות. רוחו של המשיח ואהבתו מרככים את הלב מכניעים את הנפש ומעלים את המחשבות והתשוקות אל מול אלוהים והשמיים.

כאשר עלה המשיח לשמיים, היתה עדיין תחושת המצאותו עם ההולכים עמו. זאת היתה המצאות אישית, מלאת אהבה ואור. ישוע, הגואל, אשר הלך ושוחר והתפלל עמהם אשר נטע תקוה ועודד בלבם, נלקח מהם אל השמיים בעוד בשורות השלום על שפתותיו, ונעימות קולו חוזר אליהם, כאשר ענן המלאכים קבלו: 'הִינֵה אֲתֶכֶם אֲנִי כָּל הַיָּמִים עַד קֵץ הָעוֹלָם'. (מחזי כ"ח 20) הוא עלה לשמיים מצורה אנושית, הם ידעו

שהוא עמד לפני כס מלכות אלוהים, ועדין היה חברים וגואלם, שאהבתו לא השתנתה, ושהוא עדין הזדהה עם הסבל האנושי. הוא הציג לפני אלוהים את ערך דמו היקר, בהראותו את ידיו ורגליו הפצועות, ובהזכירו את המחיר שהוא שלם עבור שחרורו. הם ידעו לשמיים כדי להכין מקומות עבורם, ושהוא יחזור ויקחם עמו.

כאשר נפגשו יחד לאחר תחית המתים השתוקקו הם להציג את בקשותיהם לאלוהים בשמו ישוע. ביראת כבוד השתחוו והתפללו, בחזרם אל הבטחה:

"כֹּל מִה שֶׁתְּבַקְשׁוּ מֵאֵת הָאֱבֹהָב בְּשֵׁמִי יִתֵּן לָכֶם." "עַד כֹּה לֹא בִקְשָׁתֶם דְּבַר בְּשֵׁמִי בִקְשׁוּ וְתִקְבְּלוּ לְמַעַן תִּמְלֹא שְׂמֵחַתְכֶם." (יוחנן ט"ז, 23-24) הם הושיטו את יד האמונה גבוה יותר ויותר בטענתם: "הָאֵיִם הַמְּשִׁיחַ יִשְׁוֶע אֲשֶׁר מֵת, וְלֹא זֶה בְּלִבְד כִּי אִם קָם לְתַחֲיָה, וְהוּא נִמְצָא לִימִין אֱלֹהִים וּמְפָגִיעַ בְּעֵדְנוּ" (אל הרומים ח; 34).

וחג השבעות הביא להם את המצאות רוח הקודש, אשר עליה אומר ישוע: "יהיה בקרבכם" ובהמשך אומר: "מוטב לָכֶם שְׂאֵלָה. אִם לֹא אֵלֶיךָ, הַמְּנַחֵם לֹא יָבֹא אֵלֵיכֶם; וְאִם אֵלַי, אֶשְׁלַח אוֹתוֹ אֵלֵיכֶם." (יוחנן י"ד 17, ט"ז 7) בהמשך, חדר המשיח דרך הרוח ללבבות בניו. אחדותם עמו היתה קרובה יותר מאשר בזמן שהוא היה עמם באופן אישי, אורו, אהבתו ורוחו של המשיח קרנו מתוכם, כך כאשר ראו "אֵת הָאִישׁ שֶׁנִּרְפָּא עֹוִיֵּד עִמָּהֶם, לֹא הָיָה לָהֶם מִה לְטַעֵן" (מעשי השליחים ד; 14). כל אשר המשיח היה לתלמידיו משתוקק הוא להיות לבניו היום; כי בתפילתו האחרונה, כשקבוצה קטנה של תלמידים התאספו סביבו, הוא אמר: "לֹא רִק בְּעֵדֶם אֲנִי מִבְּקֶשׁ, אֲלֵא גַם בְּעֵד הַמַּאֲמִינִים בִּי עַל-סוּד דְּבַרְכֶם" (יוחנן י"ז, 20). ישוע התפלל בעדנו, ובקש שנהיה עמו, כפי שהוא עם אבינו. איזו אחדות זאת! הגואל אמר על עצמו "הִבֵּן אֵינְנוּ יְכוּל לַעֲשׂוֹת דְּבַר מִלְבוֹ", "הָאֱבֹהָב הַשׁוֹכֵן בִּי, הוּא עוֹשֶׂה אֶת מַעֲשָׂיו". (יוחנן ה; 19; י"ד, 10) אם המשיח שוכן בלבבותינו יפעל הוא, "גַּם שֶׁתִּרְצוּ וְגַם שֶׁתִּפְעְלוּ כְּטוֹב בְּעֵינָיו" (אל הפיליפים ב; 13) אנחנו נפעל כפי שהוא פעל, נפרסם אותה רוח, וכך באהבתנו אותו, בהצטרפנו אליו "וְנִגְדַל בְּכָל דְּבַר אֱלֵי הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוּא הָרֵאשׁ" (אל האפסים ד; 15).

העבודה והחיים

Nלוהים הוא מקור חיים, אור ושמחה ליקום. כמו קרני האור היוצאות מן השמש, כמו גלי המים הנובעים מן המעיין, כך נובעות הברכות ממנו לכל ברואיו, וכל עוד שוכנים חיי האלוהים בלב בני האדם, יזרמו הם לעבר אחרים באהבה ובברכה.

שמחת גואלנו הייתה בהרמת בני האדם הירודים ובגאולתם. חיו לא היו יקרים בעיניו, והוא סבל על הצלב בזלזול בבושה. כך עסוקים המלאכים תמיד בפעולתם למען שמחת האחרים. זאת היא הנאתם. עבודתם של המלאכים הטהורים נראית בעיני הלבבות האנוכיים כשרות בזוי. הם עוזרים לאומללים ולמושפלים באפים ובמעמדם. רוח האהבה של המשיח היא רוח, אשר ממלאת את השמיים, היא תמצית האושר העליון. זאת היא הרוח, אשר המאמינים במשיח קבלו.

כאשר אהבת המשיח נוצרת בלב, אין היא יכולה להיות נסתרת, כמו ריח נעים אשר אי אפשר להסתירו. השפעתה הקדושה תורגש בקרב, כל אלה אשר באים עמנו במגע. רוח המשיח בלב היא כמו מעין במדבר, הזורם ומרענן וגורם תשוקה למי החיים, לכל אותם אשר עומדים לגוע. אהבה לישוע תתבטא ברצון העז לפעול כפי שהוא פעל לשם הברכה ורוממות האנושות.

פעולות אלה תבאנה לאהבה ולרכות בקרב ברואי האלוהים. חיי הגואל עלי אדמות לא היו חיי מנוחה ודאגה לעצמו. הוא טרח בהתמדה ובמאמצים חסרי ליאות לשם גאולת האנושות האבודה. מן האבוס עד גלגלתא. לא עזב הוא את שביל ההקרבה העצמית, ולא נרתע מתפקידים הכרוכים במאמצים, ממסע מלא כאב ומעבודה מעיפת: הוא אמר: "כִּשְׁם שֶׁבְּךָ הָאָדָם לֹא בָּא כְּדִי שְׂיִשְׁרְתוּהוּ אֶלָּא כְּדִי לְשַׂרְתַּת וְלִתֵּת אֶת נַפְשׁוֹ כְּפָר בְּעַד רַבִּים" (מת' כ'; 28) זאת הייתה המטרה הגדולה בחייו. כל דבר אחר היה לגביו משני. באכילתו ובשתותו הוא עשה את רצון האלוהים, ורצה לסיים את עבודתו. הוא לא חפש בעבודתו כל תועלת עצמית.

ולכן אלה הנוחלים חלק בחסדו של המשיח, חייבים להיות מוכנים להקרבה, כדי שאחרים שלמענם מת המשיח, יוכלו להתחלק במתנת השמיים. הם יעשו כל אשר ביכולתם, כדי שהעולם יהיה טוב יותר, למען שהותם בו. רוח זאת היא תולדה של נפש החוזרת למוטב. אין לבוא אל המשיח, עד אשר לא תולד בלב תשוקה לפרסם רבים את מציאותו של החבר היקר, ישוע. אם צדקת המשיח אופפת אותנו, ואנחנו מלאים בשמחת משכן רוחו בנו, לא נוכל לשתוק. אם טעמנו וראינו שהאדון הוא טוב, יהיה לנו מה לומר. כמו פליפוס, שמצא את הגואל, כן אנחנו נתנהג כמוהו, ונזמין אחרים להיות עמו. נשתדל להציג בפניהם את קסם המשיח ואת האמיתות הבלתי נראות של העולם. יהיה רצון עז ללכת, בדרך שישוע סלל. תהיה כמיהה אמיתית, והסובבים אותנו "יִרְאוּ אֶת שְׁה הָאֱלֹהִים הַנוֹשֵׂא חֵטְאֵת הָעוֹלָם" (יוחנן א'; 29).

המאמץ לברך אחרים יהיה מושפע מברכות שבהן נהיה אנחנו מבורכים. זאת הייתה מטרת אלוהים בתנו לנו חלק פעולה בתוכנית הגאולה. הוא נטע בקרב האנשים את הזכות לקחת חלק באופי האלוהי, ובחלוקת ברכות לאחרים. הלוקחים חלק במלאכת האהבה מתקרבים אל בוראם.

אלוהים הפקיד את בשורת השליחות בידי מלאכי השמיים. הוא יכול היה לאחוז באמצעים אחרים כדי לבצע את מטרותו. אולם, באהבתו העמוקה, הוא בחר לעשותנו נוטלי חלק בעבודתו ובעבודת המשיח והמלאכים, כדי שנוכל להתחלק בברכה, בשמחה ובהתרוממות הרוחנית, שהם תוצאה של ממשלתו רחבת הלב.

אנחנו באים לידי קשר עם המשיח דרך יסוריו. כל פעולה של הקרבה עצמית למען האחרים, מחזקת את רוח הצדקה בלב הנותן, ומשעינה אותו קרוב יותר לגואל העולם, אשר: "שִׁבְהִיזְתוּ עֲשִׂיר נַעֲשֶׂה עֲנִי לְמַעַנְכֶם, כִּי־יִשְׁתַּעֲשִׂירוּ אִתָּם עַל־יְדֵי עֲנִיזְתוּ" (קורינתים 2 ח' 9) ורק כאשר נמלא את המטרה האלוהית, נוכל לחיות חיים מבורכים.

אם תחליט לעבוד כפי שהמשיח תכנן עבור תלמידיו, ותשיג נפשות עבורו, תרגיש צורך לקבל ניסיון עמוק יותר וידיעה גדולה יותר במעשים האלוהיים ותהיה רעב וצמא לצדקה. תתחנן בפני האלוהים, אמונתך תתחזק, ונפשך תשתה כמות גדולה יותר מטיב הגאולה. התקלות במכשולים וביסורים, תביאך אל כתבי הקודש ואל התפילה. תגדל בחסד ובידיעת המשיח, וניסיוןך יהיה עשיר יותר.

רוח העבודה הבלתי אנוכית למען האחרים נותנת עצמה, יציבות וקסם לאפינו, ומביאה שלווה ושמחה למחזיקים בה. השאיפות הן נשגבות. אין מקום לרשלנות או אנוכיות. אלה המקבלים את חסדי המאמינים יתחזקו, כדי לעבוד למען אלוהים. תהיה להם תחושה רוחנית ברורה, אמונה יציבה גדולה, וכח המתעצם בתפילתם. רוח האלוהים, שתעבור על פניהם, תקרא לאחדות המוקדשת של הנפש כתשובה למגע האלוהי, אלה אשר מתמסרים, בצורה בלתי אנוכית למען האחרים מקרבים את גאולתם.

הדרך היחידה לגדולה בחסד הוא עשית העבודה, שהטיל עלינו המשיח, בלי לחפש את התועלת העצמית, לעזור ולברך עד הקצה גבול יכולתנו את האנשים אשר זקוקים לעזרתנו. החוזק בא לאחר אמון, הפעילות היא תנאי לחיים. אנשים אשר מתאמצים לקיים לחיות כמאמינים ע"י קבלת הברכות הבאות מן החסד בצורה, פסיבית ואינם עושים מאומה למען המשיח, מנסים, ופשוט, לאכול ללא עבודה. ודבר זה מסתיים בעור לם הרוחני, כמו בעולם הגשמי; בקלקול ושחיתות. אדם אשר יסרב לאמן את אבריו, יאבד את כוחו ומהירות ולא יוכל להניע עצמו. כך גם מאמין, אשר לא יאמן את הכוחות הניתנים לו מאלוהים לא רק ישל לגדול במשיח, אלה יאבד גם את הכוח שהיה לו.

קהילת המשיח היא שליחות אלוהים למען גאולת בני האדם.

המאמינים. כל אחד, עד קצה גבול כשרונו וההזדמנות הניתנת לו, חייב למלא את תפקיד הגואל. אהבת המשיח מתגלית לפנינו עושה אותנו לחיבים בפני אלה אשר אינם מכירים אותו. אלוהים נתן לנו אור, לא למען עצמנו בלבד אלה כדי להאיר להם.

לא היו יכולים להיות ההולכים אחר המשיח ערים לחובתם, הרי היום היו אלפים אשר מפרסמים את הבשורה בארצות עובדי האלילים במקום אחד. וכל אלה, אשר לא היו יכולים באופן אישי להתעסק בעבודה זו, היו יכולים לתמוך בה בעזרת אמצעים משלהם, ובעזרת אהדתם ותפילותיהם, ואז הייתה נעשית עבודת ישור רבה לנפשות רבות בארצות מאמינים.

אין אנו חייבים ללכת לארצות עכו"ם או אפילו לעזוב את ד' המות ביתנו אם כאן יכולים אנחנו לעבוד למען המשיח. אפשר לעשות עבודה זאת בחוג ביתנו, בקהילה, בקרב חברנו, או בקרב אלה אשר אנחנו עמהם בקשרי עסקים.

חלק גדול מחיי גואלנו על פני האדמה ניצל, לעבודה מלאה סבלנות בחנויות הנגרים בנצרת.

מלאכי השמיים לוו את האדון, בלכתו בצעד אכזרי ואנשי עמל בלתי מוכרים ובלתי מכובדים. הוא מילא את שליחותו באמונה, בהתעסקו בענוה בריפוי חולים, או בהתהלכו בגליל. וכך יכולים אנחנו להתהלך עם ישוע או לעבוד עמו בצניעות ובענוה.

השליח אומר: "אִישׁ אִישׁ בְּמַעַבְדֵי שְׂנֵקָרָא בּוֹ, בּוֹ יַעֲמוּד לְפָנַי אֱלֹהִים" (קורנתיים 1 ז' 24). איש העסקים יכול לנהל את עסקיו, בדרך שתהיה תפארת לבעליה עקב נאמנותו. אם הוא מאמין אמיתי במשיח, ישא הוא את אמונתו בכול פעולה שיעשה, ויגלה לבני האדם את רוח המשיח. האומן יכול להיות נציג שקדן ונאמן של המשיח, אשר פעל בקרב המעמדות הנמוכים בגבעות בצורה כזאת, שאחרים אשר רואים את עבודתו הטובה, יהללו את בוראם וגואלם.

רבים סולחים לעצמם על שלא עשו מספיק למען שרות המשיח, בטענה שלאחרים כשרונות ויתרונות גדולים יותר משלהם. הרעיון, שרק המוכשרים במיוחד נדרשים להקדיש את מאמציהם לשרות האלוהים,

היה נפוץ מאוד. רבים הבינו שהכשרונות ניתנו רק למעמד מסוים ורק הם יעמלו ויקבלו שכר. אולם בתנ"ך אין זה מופיע כך, כאשר בעל הבית קורא למשרתיו, נותן הוא לכול אחד את עבודתו.

באהבת הרוח נוכל לעצב את חיננו בצניעות: "כְּעוֹשִׂים לְמַעַן ה'".
(קולסים ג' 23).

אם אהבת האלוהים קימת בלב תבוא היא לידי ביטוי בחיים. טעמו הערב של המשיח יחדור לתוכנו, ופעולותינו ישגשו ויעלו. אינך צריך להמתין להזדמנויות מיוחדות כדי לעבוד למען האלוהים. אינך צריך להתחשב, במה שהעולם יחשוב עליך. אם חייך היום-יומיים מלאי טוהר ויושר, הענק אותם לאחרים, ואז מאמציק לא יהיו לשוא. תלמידי ישוע, הענוים והכנועים, יכולים להיות ברכה לאחרים. יתכן והם אינם מודעים, שעושים הם טובה מיוחדת אולם בתת הכרתם יפעלו הם למען ברכת האנושות אשר את תוצאותיה ידעו רק בבוא יום הדין, עליהם להתקדם ולבצע בנאמנות את העבודה שהוטלה עליהם על ידי האלוהים, ואז חיייהם לא יהיו לשוא. נפשותיהם יגדלו יותר ויותר, באהבת המשיח; הם עובדים עם האלוהים בעולם הזה, ומכשירים עצמם לשמחת חיי העולם הבא.

ידיעת האלוהים

Nלוהים מנסה בדרכים רבות להתודע אלינו ולהביאנו לידי אחדות עמו. הטבע פונה אל חושינו ללא הרף. הלב הפתוח יושפע מאהבתו וכבודו של אלוהים, אשר נגלים אלינו במעשי ידיו. האוזן הפתוחה לשמוע תוכל להבין את הקשר שבנינו לבין האלוהים באמצעות הטבע. השדות הירוקים, העצים הרמים, הניצנים והפרחים, הענן המרחף, הגשם הניתך ארצה, הפלג ההומה, ותפארת השמים – כולם פונים אל לבנו, ומזמינים אותנו להתודע אל האלוהים יוצר העולם.

גואלנו היקר הביא את תוכחותיו אלינו דרך הטבע. העצים, הצפרים פרחי העמק, הגבעות, האגמים והשמים היפים – כולם התאחדו בדברי אמת שהיו בתוכחות אלוהים, ואשר פנו אל מחשבתו של האדם, אפילו בתוך הטורח היום־יומי.

אלוהים מעונין שבניו יעריכו את עבודתו, ויהנו מהיופי הפשוט, אשר מפאר את ביתנו עלי אדמות. הוא אוהב יופי, ומעל לכל – תכונות טובות הוא רוצה שנטפח טוהר ופשטות, הדומים לשאננות המצויה בפרחים.

אם רק נאזין, ילמדונו יצירות אלוהים פרקים חשובים בנאמנות ומהימנות.

למן הכוכבים ההולכים במסילתם מדור לדור, ועד האטום הזעיר ביותר – כולם מציינים לרצון הבורא, ואלוהים משגיח על הכול, ותומך בכול אשר ברא. הוא תומך בדברים הגדולים שבעולם, ובאותו זמן ממלא את רצונם של הדרורים הזעירים, אשר שרים את שיריהם הענוים ללא פחד כאשר עסוקים בני האדם בתפילה, או הולכים לעבודתם כאשר שר-כבים הם לישון בלילה, או מתעוררים בבוקר, כאשר העשיר עורך משתה בארמונו, או כאשר אוסף העני את ילדיו לארוחה דלה – תמיד משגיח עליהם אבינו. אלוהים שם לב לכל דמעה נוטפת. אין חיוך, אשר אלוהים אינו מבחין בו.

אם נאמין בזה בכל מאודנו, יעלמו כל דאגותינו. חיינו לא יהיו מלאי אכזבות, כפי שהם עתה; כיון שכל דבר יופקד בידי אלוהים, אשר אינו נוכח לנוכח תפקידי ההשגחה הרבים המוטלים עליו, ואינו כורע תחת עומס כבד. ואז נוכל להנות משלוות נפש, דבר אשר אליו השתוקקו רבים.

אם הנך נהנה מהחן בעולם הזה, חשוב נא על העולם הבא, אשר לעולם לא ידע חוק של חטא או מות ולעולם לא יעטה מעטה של קללה. דמה בנפשך את ביתו של הנגאל, וזכור שהוא יהיה מפואר יותר, ממה שהינך מדמה בנפשך. במתנות הטבע הרבות, שמעניק לנו אלוהים, רואים אנחנו רק מעט מתפארתו.

בראשונה אל הקורנתים ב' 9 נכתב: "אֲשֶׁר עֵינַי לֹא רָאִתָּה, וְאֵינִי לֹא שָׁמְעָה וְלֹא עָלָה עַל לִבִּי אִישׁ כָּל אֲשֶׁר הִכִּין הָאֱלֹהִים לְאוֹהֲבָיו".

המשורר וחובב הטבע יכולים לומר רבות על הטבע, אולם רק המאמין נהנה ומעריך את יפיה של הארץ, כיון שהוא מכיר את עמל כפיו של אבינו, ומבין את אהבתו הנגלית בפרחים, בעצים ובשיחים. אם לא נתבונן על הגבעה והעמק על הנהר והים כעל בטוי לאהבת האלוהים, לא נוכל להבין את משמעותם וחשיבותם.

אלוהים פונה אלינו דרך ההשגחה העליונה בהשפעת רוחו עלינו, דרך הסובב אותנו, המשתנה מיום ליום, נוכל ללמוד רבות, בתנאי שלבנו פתוח ומוכן לכך. מחבר ספר תהילים, העוקב אחר עבודת האלוהים, אומר: "חֶסֶד ה' מְלֵאָה הָאָרֶץ", "מִי־חֶסֶם וְיִשְׁמְרֵ־אֱלֹהִים, וְיִתְבַּנְּנוּ חֶסֶד־ה'". (תהילים ל"א 5 – ק"ד 43).

אלוהים פונה אלינו במילותיו. כאן מוצאים אנחנו, באופן ברור יותר, את גלוי אופיו, את התגלותו לבני האדם ואת גודל פעולת הגאולה. מתגלית בפנינו ההיסטוריה של ראשי הקהילות הנביאים, ואנשים מוקדשים אחרים שהיו בעבר הם היו: "בַּעַל הַגְּשׁוֹת כְּמוֹנֵר", (אגרת יעקב ה' 17) אפשר לראות כיצד הם נאבקו ביאוש, אשר כרסם את לבם, בדומה שלנו, כיצד הם יהיו נושא לפתויי השטן, כפי שהננו, אולם למרות זאת שינו הם את לבם, והתבגרו על הכל, בעזרת חסדי האלוהים.

ובראותנו זאת מתמלאים אנחנו עדוד, בחופשנו אחר הצדקה. וכשאנחנו על החוויות הגדולות שהתנסו בהן, על האור, אהבה והברכה שנהנו מהם ועל פעולותיהם בזכות החסד שניתן להם, מצוטטת בלבנו שלהבת של קנאות קדושה, ותשוקה עצומה להיות באופינו כמותם, להתהלך עם האלוהים, כפי שהם התהלכו.

ישוע אמר על הברית הישנה - ועוד יותר אמור הדבר על הברית החדשה: "הֵם הַמְּעִידִים עָלַי". (יוחנן ה' 39) ז"א על הגואל, אשר בו מרוכזים כל תקוותינו לחיי נצח. כן! כל התנ"ך מדבר אודות המשיח. מן האדות הראשונה על הבריאה: "וּמִבְלַעֲדֵי לֹא נִהְיָה כָּל אֲשֶׁר נִהְיָה", עד ההבטחה: "הַנְּנִי בָּא מֵהַר", קוראים אנחנו פעליו, ושומעים את קולו. (יוחנן א' 3; ההתגלות כ"ב 12).

אם תתודע אל הגואל, למד את הכתובים הקדושים!

מלא את לבך בדברי אלוהים! הם המים החיים, המרוים את צמאונך הלוהט, הם לחם החיים הניתן לנו מן השמיים. ישוע אומר: "אִם לֹא תֹאכְלוּ אֶת בֶּשֶׂר בְּנֵי־הָאָדָם וְלֹא תִשְׁתּוּ אֶת דָּמֹ, אֵין לְכֶם חַיִּים בְּקִרְבְּכֶם", והוא מסביר את דבריו באמרו: "הַדְּבָרִים שֶׁדִּבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם, רוּחַ הֵם וְחַיִּים" (יוחנן ר' 53, 63).

גופנו מתפתח עקב המזון. וכמו בכלכלה הטבעית, כן בכלכלה הרוחנית: הדברים שעליהם נהרהר יתנו חיזוק לאופינו הרוחני. רעיון הגאולה הוא נושא שמלאכים משתוקקים לבדוק; הוא היה שיר הנגאל דרך לדורות הנצח.

האם רעיון זה אינו שווה מחשבה זהירה ולמוד? חסדו ואהבתו העמוקה של ישוע, וההקרבה שנעשתה למעננו, קוראים לנו להתייחסות

רצינית, ולהתבוננות מעוררת כבוד. עלינו לבדוק באופיו של גואלינו. עלינו
נו להרהר אודות שליחו, אשר בא להציל את אנשיו מחטאיהם. בהרהר
נו בנושאים שמימיים אלה מתחזקות אמונתנו ואהבתנו, ואז תפילותינו
תתקבלנה יותר ויותר ע"י אלוהים, כיוון שיותר ויותר תהינה הן ספר
גות אמונה ואהבה. הן תהינה שכליות מלאות התלהבות. יהיה בטחון
רב יותר בישוע, והיתנסות, יומיומיות בכוחו של הוגאל להציל את כל
הפונים דרכו אל האלוהים.

כאשר נהרהר בשלמותו של הגואל, נשתוקק להשתנות ולהתחדש
על פי דמותו הטהורה הנפש תרעב ותצמא להיות כמותו. ככל שנרבה
לחשוב אודות המשיח, כן נרבה לשוחח עליו עם האחרים, ולהציג בפני
העולם.

התנ"ך לא נכתב למען המלומדים בלבד; להיפך, הוא נכתב למען אנשי
העם הפשוטים. האמיתות הגדולות, הנחוצות לגאולה, ברורות כצהרי היום;
ואף אחד לא ישגה ולא יאבד את דרכו, מלבד אלה, אשר במקום ללכת על פי
רצונו של אלוהים, קובעים לעצמם את הדרך שבה ילכו.

לא נקבל את הסבריו של אדם, שינסה להבהיר לנו את כוונות
הכתובים, אלא נלמד בעצמנו את דבר ה'; אם נתיר לאחרים לעצב את
מחשבותינו, יצטמצמו מרצונו ויכלתנו.

כוחות המחשבה האצילים של האדם יכולים להתגמד, על ידי
חוסר התנסותם בדברים בעלי ערך, עד שיאבדו את יכולתם לתפוס את
המשמעות העמוקה על דברי אלוהים, המחשבה יכולה להתפתח, רק עם
הסוקה היא בחקירת הזיקה בין הנושאים השונים בתנ"ך ובהשוואה בין
הקטעים השונים.

אין דבר אשר עשוי לחזק את המחשבה, כמו למוד הכתובים, ספר
אינו יכול לרומם את המחשבות, ולהמריץ את כוחות הנפש כמו התנ"ך.
לו דברי אלוהים היו נלמדים כפי שהם צריכים להלמד, היתה מתרחבת
מחשבתו של האדם. אופיו היה הופך לאצילי, ומטרותיו היו מתיצבות
ומקבלות כוון ברור.

תועלת מעטה נובעת מקריאה חפזה של הכתובים. אדם הנחפז
בקריאתו יתכן ויקרא את כל התנ"ך, אך לא יראה את יופיו ואת משמ-

עותו העמוקה והנסתרת עדיף ללמוד קטע אחד, ובלבד שנבינו, נראה את זיקתו לתכנית הגאולה. שמור את התנ"ך עמך! כשיזדמן לך, קרא בו! ערוך בזכרון את הכתוב בו! אף בלכתך בדרך, יכול אתה לקרא בו ולהרהר בתוכן הכתוב, וכך יחקק הוא בזכרוןך.

איננו יכולים להחכים, ללא תשומת לב מיוחדת ללמוד ולתפילה. בתנ"ך ישנם קטעים פשוטים, ועל נקלה אפשר להבינם, אולם ישנם גם אחרים, אשר משמעותם אינה נראית במבט ראשון, וכדי להבינם יש צורך להתעמק בהם.

יש להשוות את הכתובים זה עם זה. חייבת להיות חקירת הכתר בים והתבוננות גהירה בהם, ללמוד כזה יתן תועלת. כמו הכורה, המוצא רצועות מתכת יקרה מתחת לפני האדמה, כן גם האדם, אשר מחפש בה תמדה ובעקשנות את דברי אלוהים, שהם כמטמון נסתר, ימצא אמיתות בעלות ערך רב ביותר, אשר נסתרות מעיני אדם, אשר אינו מעמיק בה תבוננתו בהם. דברי ההשראה, הנמצאים עמוק בלב יהיו כנהר הזורם ממעין החיים.

לעולם אין ללמוד את התנ"ך ללא תפילה. בתחילת למודנו יש לבקש, שרוח הקודש תאיר לנו. ומובטחנו שזה יתן לנו.

כאשר נתנאל בא לפני ישוע אמר הגואל: "הֲנֵה בְּאֵמֶת בְּןִי שְׂרָאֵל, שְׂאִין בּוֹ מְרֻמָּה". נתנאל שאל: "מִנֵּינְךָ אֶתָּה מְכִיר אוֹתִי"? וישוע ענה לו: "לְפָנַי שְׂרָאֵל לְךָ פִּילִיפּוֹס, כְּאֲשֶׁר הָיִיתָ תַּחַת עֵץ הַתְּאֵנָה, רְאִיתִי אוֹתְךָ". (יוחנן א' 47, 48).

ישוע רואה אותנו גם במקומות התפילה הנסתרים, אם מחפשים אנחנו את אורו, אשר ידריכנו לראות את האמת. מלאכי אור ילוו את האנשים, אשר בהשפלת לבם חפשו את ההדרכה האלוהית.

רוח הקודש מרוממת ומפארת את הגואל. חובתה להציג בפנינו את המשיח ולהראות את טוהר צדקתו, ואת הגאולה הגדולה שנקבל דרכו. ישוע אומר: "הוא יְכַבְּדֵנִי כִּי מְשַׁלֵּי יִקַּח וַיּוֹדִיעַ לְכֶם". (יוחנן ט"ו 14) רוח האמת היא המורה היעיל היחידי של האמת האלוהית, אלוהים חייב לכבד את הגזע האנושי, כיון שהוא הקריב את בנו למענם, וייעד את רוח בנו להורות את בני האדם.

זכותה של התפילה

Nלוהים מדבר אלינו דרך הטבע, דרך ההשגחה העליונה ועל ידי השפעת רוחו. אך אין די בזה; עלינו לשפוך את לבנו לפניו. כדי לזכות בחיים רוחניים, עלינו להיות בקשר ממשי עם אבינו שבשמים. עלינו להביא את מחשבותינו בפניו, עלינו להרהר במעשיו, בחסדיו וברכותיו, ולמרות כל זאת אין זה נקרא עדין אחד מלא עמו. כדי להתאחד עם אלוהים, חייבים אנחנו לפנות אליו ולגלות לפניו את כל המתיחס לחינתו היומיומיים.

התפלה פותחת את לבנו בפני אלהים. כוונתה לאפשר לנו לקבל את האלוהים. התפילה אינה מורידה את האלוהים אלינו, אלא מעלה אותנו אליו.

כאשר ישוע חי על פני האדמה, למד הוא את תלמידיו כיצד להתפלל: הוא הדריך אותם להציג בפני האלוהים את צרכיהם היומיומיים, ולגלות בפניו את כל דאגותיהם. ההבטחה שהבטיח ישוע לתלמידיו שכל בקשותיהם תתקבלנה, מובטחת גם לנו.

ישוע בעצמו, כאשר שכן הוא בקרב בני אדם, התפלל לעתים קרובות. גואלנו הזדהה עם צרכינו וחולשותינו, וכך נעשה מעתיר בקשות, בשאבו מאבינו מקורות חוזק רעננים, אשר בעזרתם הצליח לעמוד מול כל

חובותיו. הוא משמש דוגמא אישית. בכל חולשותיו עלינו לראותו כאחינו. וכמו האדם הבלתי חוטא, כן גם הוא נרתע מן הרע.

הוא נשא מאבקים ויסורי נפש בעולם החטא. אנושיותו הביאה את האדם לצורך להתפלל. הוא מצא שלווה והנאה באחדותו עם אביו. ואם גואל האנושות, בן האלוהים, הרגיש צורך להתפלל, בדאי ירגיש בן התמותה צורך לתפילה נלהבת.

אבינו שבשמים מחכה להעניק לנו את מלוא ברכתו. זכותנו היא לשנות ממעיינות אהבתו, על אף תפילותינו המעטות. אלוהים מוכן ורוצה לשמוע לתפילותיהם הכנות של בניו, אולם מצידנו יש עדין התנגדות לגלות בפניו את רצוננו. מה יחשבו מלאכי השמיים אודות האנושות חסרת הישע, אשר משמשת נושא לפתויים, כאשר לבו מלא האהבה של האלוהים פונה אליה ומוכן לתת לה יותר מאשר היא מבקשת, כל עוד מתפללים בני האדם כה מעט, ואמונתם כה רופפת? המלאכים אוהבים להשתחוות לאלוהים, ולהיות קרוב אליו. שמחתם הגדולה היא להתאחד עם אלוהים; בעוד שבני האדם, אשר כה זקוקים לעזרת אלוהים, הינם שבעי רצון להתהלך ללא ספיגת רוחו ואורו, וללא התחברות עמו.

חשיכת הרע מקרבת אליה את מזיחי התפילה. פתויי השטן מסיתים אותם לחטא; וכל זה מפני שאינם משתמשים בזכות התפילה, שניתנה להם על ידי אלוהים. מדוע מסרבים בניו ובנותיו של אלוהים להתפלל, כאשר התפילה היא המפתח לפתיחת שערי השמיים, שבהם גלומים מעינות השכינה?

ללא תפילה מתמדת וללא התבוננות ממושכת נמצאים אנחנו בסכנה מתמדת של התפתחות חסרת השגחה וסטיה משביל האמת. השטן מנסה ללא הרף לחסום את הדרך אל מושב החסד, ובלעדי תחנונים ותפילה לא יהיה בנו הכח לעמוד בנסיונותו ובפתויים.

עלינו למלא תנאים מסוימים, כדי שאלוהים ישמע ויענה לתפילתנו. התנאי הראשון הוא: עלינו להרגיש צורך לקבל עזרה מאלהים. הוא בטיח: "כִּי אֶצְקֶמֶת מִיָּם עַל-צִמְאֵ וְנִזְלִים עַל-בְּשָׁה" (ישעיהו מ"ד, 3) כל הרע-בים וצמאים ליושר, והכמהים להתקרב לאלוהים, יכולים להיות סמוכים

ובטוחים שרצונותיהם יתגשמו. הלב חייב להיות פתוח להשפעת הרוח, ובלעדי זאת לא תתקבלנה ברכות אלוהים.

האלהים עושה כל מה שברצוננו. הוא אומר: "בקשו וינתן לכם" ו"אֲשֶׁר לֹא חָשַׁף אֶת בְּנוֹ שְׁלוֹ, אֶלָּא מָסַר אוֹתוֹ בְּעַד כְּלָנוּ, הָאֵם לֹא יַעֲנִיק לָנוּ אוֹתוֹ אֶת הַכֹּל". (מת' ד' 7; אל הרומים ח' 32).

אם נושאים אנחנו עוון בלבנו ודבקים בחטא, לא יקשיב האדון לבקשותינו. אולם תפילתו של החוזר בתשובה וחרטתו מתקבלים תמיד. כאשר העוול הופך לצדקה, יכולים אנחנו להאמין שאלוהים מאזין לתפילותינו. זכותנו העצמית בלבד לא תעמוד לנו לעולם; זכותו של ישוע תעמוד לצידנו למען הצלתנו, דמו יטהרנו, אך עלינו לעמול, כדי למלא את תנאי קבלתנו על ידי האלהים.

יסוד אחר בתפילה הוא: האמונה. "כִּי כָּל הַקָּרֵב אֶל אֱלֹהִים צָרִיךְ לְהֶאֱמִין שֶׁהוּא קִיָּם, וְהוּא נוֹתֵן גְּמוּל לְדוֹרְשָׁיו". (אל העברים י"א 6) ישוע אמר לתלמידיו: "כָּל מֶה שֶׁתִּבְקָשׁוּ בְּתַפִּלָּה – הֶאֱמִינוּ שֶׁקִּבְּלָתֶם אוֹתוֹ, וְיִהְיֶה לָכֶם" (מתי 24). ההבטחה רחבה ובלתי מוגבלת, ואלוהים, אשר הבטיח אותה הוא מלא אמונה. אם בקשותינו אינן מתמלאות ברגע שהן מוצגות לפני אלהים, עלינו להאמין, בכל זאת, שאלוהים שומע לבקשותינו וימלאן. הננו כה קצרי ראייה, עד שפעמים מבקשים אנחנו דברים שאינם לברכה לנו. ואבינו שבשמים עונה באהבה לתפילותינו, ע"י מתן דברים, אשר הם לנו לברכה, כל אותם דברים שהיינו נכספים אליהם, אלו היינו מוארים באור אלוהים. כאשר נדמה לנו שתפילותינו לא נענו, אל לנו להתיאש, אלא עלינו לדבוק בהבטחה, כיון שההענות ודאי תבא, ואז נקבל את הדבר, שאותו כה משתוקקים אנחנו להשיג. אלוהים חכם וטוב, והוא לא ימנע את הטוב מהמתהלכים ביושר. לכן: אל תפחד לבטוח בו, על אף שאינך מקבל תשובה מיידית לתפילותיך. השען על הבטחת אלוהים: "שאל וינתן לך".

אם משתמשים אנחנו בתחבולות שונות ביחס לספקותינו ופחדינו, או מנסים לפתור בעיות, שאינן נראות לנו ברור, ועדין לא קבלנו את האמונה, תתרבינה ותתעמקנה מבוכותינו.

אולם אם אנחנו באים אל הלוהים, בהרגשה שאנחנו חסרי ישע בל-

עדיו וזקוקים לעזרתו, כפי שאנחנו באמת זקוקים לו, ובאמונה צנועה ובוטחת מגלים בפניו את רצונותינו, בפני זה אשר ידיעתו עמוקה, אשר אף דבר אינו נסתר ממנו, ואשר רצונותיו ודבריו שולטים בכל, יקשיב הוא לבכינו, ויקרין אור ללבנו. בעזרת תפילה אמיתית נתאחד עם מחשבתו של האלוהים. יתכן ולא תהיינה לנו הוכחות מידיעות, שתוכחנה שפני הגואל שחות לקראתנו באהבה וחמלה, יתכן ולא נרגיש במגעו, אולם על-נו לדעת, שידו מונחת עלינו באהבה וברחמים.

רוח אהבה וסליחה חייבת להיות בלבנו, בבואנו לבקש רחמים וברכה מאלוהים, כיצד יכולים אנחנו להתפלל: "וְסִלַח לָנוּ עַל חַטָּאתֵינוּ כִּפִּי שְׂסוּלָחִים גַּם אֲנַחְנוּ לְחוֹטְאִים לָנוּ". כל עוד מתמסרים אנחנו לרוח בלתי מוחלת? (מת' ר' 12) אם מבקשים אנחנו שתפילותינו תשמענה, עלינו למחול לאחרים, כפי שהיינו רוצים שיימחל לנו.

התמדה בתפילה היא תנאי לקבלתה על ידי אלוהים. עלינו להתפלל תמיד, כדי שאמונתנו ונסיוננו יתרחבו. עלינו להיות "הַתְּמִידוּ בַתְּפִלָּה". "הַתְּמִידוּ וְשִׁקְדוּ בְּהוֹדָה" (רומים י"ב, 12; אל הקולוסים ד' 2).

פטרס מעורר את המאמינים להיות: "מְפַכְּחִים וְעֹרִים לְהַתְּפִלָּה" (הראשונה לפטרס ד; 7) פאולוס מכוון את אנשיו: "כִּי אִם בְּכָל דְּבַר הַצִּיּוּגוּ מְשֻׁלָּוֹתֵיכֶם לְאֱלֹהִים בַּתְּפִלָּה וּבַתְּחֻנּוּנִים וּבְהוֹדָה" (אל הפילפים ד' 6) "וְאַתֶּם, אֱהוּבֵי הַתְּפִלָּה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ; שִׁמְרוּ אֶת עַצְמְכֶם בְּאַהֲבַת הָאֱלֹהִים" (אגרת יהודה 20, 21).

תפילה ממושכת היא הקשר הבלתי ניתק של הנפש עם האלוהים, וכך זורמים אלינו חיי האלוהים, ומתוך חיינו זורמים הטוהר והקדושה אל האלוהים.

בתפילה יש להתמיד; אל תתן לדבר-מה לעכב בעדך! עשה מאמץ לקיים את הקשר בין ישוע ובין נפשך נצל כל הזדמנות ללכת למקום, שהתפילה מצויה בו! אנשים המחפשים אחד אמיתי עם האלוהים, יתורו אחר מקומות תפילה, כשהם מלאי אמונה למלא את חובתם, ומלאי רצון לקצור ברכה. הם ינצלו כל הזדמנות להיות במקומות, שבהם יוכלו הם לספוג את קרני האור מן השמים. עלינו להתפלל בחוג המשפחה,

ומעל לכל: אל לנו להזניח את התפילה הפרטית, תפילת היחיד. הנפש אינה יכולה לשגשג כל עוד מוזנחת התפילה. תפילה משפחתית או קהילתית אינה מספקת. בתפילתך ביחידות, תן לנפשך להיות פתוחה לעינו המשגחת של האלוהים. תפילת היחיד נשמעת רק על ידי האלוהים. בתפילה זו הנפשה אינה נתונה להשפעות הסביבה. היא תגיע בשלווה אל האלוהים. מתיקות והתמדה יצאו מאלוהים, אשר יושב נסתר, ואשר אזנו פתוחה לשמוע את התפילות הבוקעות מן הלב. על ידי אמונה פשוטה מקיימת הנפש את הקשר עם האלוהים, ואוספת סביבה קרני אור אלוהים, אשר יחזקו אותה במאבקה עם השטן.

התפלל בבתי קהילה! התפלל, בלכתך לעבודתך! תן לנפשך להיות מוגבהת אל האלוהים!

כך התהלך אנוש עם אלוהים. תפילות שקטות אלה עולות לפני כס החסד כמו הקטורת המוקטרת. השטן אינו יכול להתגבר על אדם, אשר לבו נשען על האלוהים. בכל המצבים אפשר להגיש בקשות לפני האלוהים. אף דבר אינו יכול למנוע בעד הגבהת לבנו ברוח של תפילה כנה. בעמך בתוך המון ברחוב, או כשהנך עסוק בעסקיך, יכול אתה לבקש בקשות מאלוהים, ולהתחנן אליו לקבל הדרכה אלוהית. כפי שעשה נח־מיה בהציגו את בקשותיו בפני המלך ארת־חשסתא. מגע רוחני יכול לה־מצא בכל מקום. דלתות לבנו חייבות להיות פתוחות תמיד, ועלינו לבקש את ישוע, שיבוא וישכון, כאורח שמימי בלבנו. אף על פי שהאווירה סביב־בנו הינו מושחתת ומקולקלת, איננו צריכים לספוג אותה אל קרבינו, אלא עלינו לחיות באוויר השמים הטהור. עלינו לנעול כל דלת בפני דמיונות בלתי טהורים, ומחשבות בלתי קדושות, על ידי הגבהת הנפש אל האלוהים, בעזרת תפילה כנה. אלה, אשר לבם פתוח לקבל את תמיכתו וברכתו של האלוהים, יתהלכו באווירה קדושה יותר מהאווירה השוררת מעל פני הארץ, והם יהיו בקשר מתמיד עם השמיים.

עלינו לראות את ישוע בצורה ברורה יותר, להבין את הערך שיש לאמת הנצחית. יופי הקדושה צריך למלא את לבות בני האלוהים, וכאשר זה יתגשם, יהיה עלינו לגלות ברבים את מעשי השמים.

תן לנפשך לספוג את אוירת השמיים! התקרב אל האלוהים, כדי

שבכל נסיון בלתי מיוחל, יפנו מחשבותיך אליו, כפי שהפרחים פונים באופן טבעי אל השמש.

הפקד בידי האלוהים את רצונותיך, הנאותיך, צערך ופחדיך. לא תלאהו; ולא תוגיעהו. הוא כל יכול ומתיחס לבניו בסלחנות: "כִּי רְחוּם וְרַחוּן ה' (אגרת יעקב ה'; 11) לבו מלא האהבה דואב בראותו אותנו סובלים, או אפילו רק מדברים על הסבל. הבא אליו כל דבר המביך את מחשבתך. מאומה לא יהיה לגביו קשה מנשוא, כיון שהוא נושא את העולם, והוא שולט על תבל כולו, ומתיחס לכל דבר זעיר, אשר מדריך את מנוחתנו. אין דברים קשים עבורו, אשר אותם אינו מסוגל לפתור. שום פורענות לא תבוא, אף על הקטן שבבניו, אף דאגה לא תטריד את הנפש. שמחה לא תרנן, ותפילה אמיתית לא תצא מבין השפתיים כל עוד אין הן תחת השגחת: "הֲרִפָּא לְשִׁבוּרֵי יָב, וּמְחַפֵּשׁ לְעֵצְבוֹתָם" (תהילים קמ"ו 3) היחסים בין אלוהים ובין הנפש הנם אישיים והדוקים הוא מתיחס לכל נפש בנפרד, כאילו לא היתה נפש נוספת על פני האדמה, אשר לה יתן אלוהים את השגחתו, ואשר גם למענה נתן את בנו האהוב.

ישוע אמר: "בַּיּוֹם הַהוּא תִּבְקָשׁוּ בְּשֵׁמִי וְאֵינִי אוֹמֵר לָכֶם שְׂאֵנִי אֶעֱתִיר לָאֵב בְּעֵדְכֶם; שֶׁכֵּן הָאֵב עֲצֵמוֹ אוֹהֵב אֶתְכֶם". "אֲנִי בְּחַרְתִּי בָכֶם... וְכָל אֲשֶׁר תִּבְקָשׁוּ מֵהָאֵב בְּשֵׁמִי הוּא יִתֵּן לָכֶם" (יוחנן ט"ז 26, 27; ט"ו 16). אולם תפילה בשמו של ישוע היא יותר מאשר הזכרת שמו בתחילת התפילה ובסופה. הכוונה היא להתפלל במחשבתו וברוחו של ישוע, בהיותנו מאמינים להבטחותיו, נשענים על חסדו, ועובדים את עבודתו.

אלוהים אינו רוצה שנהיה נזירים, ונתרחק מן העולם כדי להתמסר לעבודות פולחן. חיינו חיבים להתנהל כחיי המשיח. אדם אשר מקדיש עצמו רק לתפילה לא יחזיק מעמד זמן רב. כעבור זמן מה הוא יפסיק את תפילותיו. או שתפילותיו יהפכו לשיגרה. כאשר בני האדם פורשים מן החיים החברתיים, דבר אשר אינו מחובת האמין, או כאשר מפסיקים הם לעבוד בכנות למען האדון, למען זה אשר עבד בכנות למענם, מאבדים הם את הענין העיקרי בתפילה. הם אינם יכולים עוד להתפלל למען צרכי האנושות, אלא רק למען עצמם בהתחננם לשאוב כח, שבעזרתו יוכלו הם לפעול.

עלינו להתחבר יחדיו זה עם זה, כדי לעודד זה את זה לשרות האלוהים, כאשר מזניחם אנחנו זכות זו של התחברות יחדיו, מאבדות אמיתות דברי האלוהים את בהירותן וחשיבותן בעינינו ומחשבותינו. לבנינו מפסידי קים להיות מוארים באור השפעתם הקדושה. בהיותנו מאמינים, נפסיד רבות כאשר לא נמצא ענין זה בזה. אדם המסתגר בתוך תוכו, אינו ממלא את התפקיד שניתן לו על ידי האלוהים. טפוח היסודות החברתיים באו־פינו, יביאנו למגע עם הזולת, והוא אמצעי להתפתחותנו ולהתחזקותנו למען שרות האלוהים.

אם המאמינים יתחברו יחדיו, ישוחחו זה עם זה על אהבת אלוהים ועל אמיתות הגאולה, יתרעננו לבותיהם, והם ירעננו זה את זה. עלינו ללמוד יום אודות אבינו, להתנסות בחסדו, ואז נשתוקק לדבר על אהבתו; כשנעשה זאת יתחממו לבותינו ויתעודדו. ככל שנרבה לשוחח על ישוע, ונמעיט לספר על עצמנו, כן נרגיש יותר את מציאותו.

אם נחשוב על אלוהים באותה מידה שהוא משגיח עלינו, אז נשמרנו תמיד במחשבותינו, ונהנה לשוחח אודותיו ולהללו. אנחנו משוחחים על דברים חולפים, כיון שיש לנו ענין בהם. אנחנו מדברים על חברינו, כיון שאנחנו אוהבים אותם, וכיון ששמחותינו וצערינו קשורים בהם. אולם יש לנו סיבה לאהוב את האלוהים יותר מאשר את חברינו הגשמיים; הדבר הטבעי והברור יותר בעולם הוא לשים את אבינו בפסגת מחשבותינו, לספר על טוב לבו וכוחו. מטרתן של המתנות היקרות, שהוא העניק לנו, לא היתה להעסיק את מחשבתנו ואהבתנו, עד כדי כך שלא יהיה לנו דבר מה, שאותו נוכל להעניק לאלוהים; עליהן להזכיר לנו אותו באופן קבוע, ולחבלינו אליו בכבלי אהבה והערכה. אנחנו שוכנים קרוב מדי לאדמה. הבה נגביה את עינינו אל דלתו הפתוחה של בית התפילה שלמעלה, היכן שאור תפארתו של אלוהים זורח על המשיח, אשר "הוא גם יכול להושיע אֶת הַבָּאִים לְאֱלֹהִים" (אל העברים ד' 25).

עלינו להלל את אלוהים יותר: "כִּי־הִשְׁבִּיעַ נֶפֶשׁ שְׂקֵקָה, וְנִפְּשׁ רַעְבָּה מִלֵּא־טוֹב" (תהילים ק"ז, 9) נסיוננו הדתי לא יתבסס רק על בקשות וקבלתן.

הבה לא נחשוב רק על רצונותינו, ונתעלם מן הטובות הנתנות לנו.

איננו מרבים להתפלל ולהודות, אנחנו מקבלים באופן מושלם את חסדי האלוהים. אך עדין מבטאים כה מעט את רגש הכרת התודה. ומהללים אותו כה מעט על כל הטוב שעשה למעננו.

לפנים, כאשר נפגשו יחד כדי לשרתו צוה אלוהים את ישראל:
”וְאַכְלֹתֶם־שֶׁם לְפָנָי ה'; וְשִׂמְחֶתֶם בְּכֹל מְשֻׁלַּח יְדְכֶם וּבְתִיקֶם, אֲשֶׁר בִּרְכָה ה' אֱלֹהֵיךָ” (דברים י"ב 7).
כל מה שנעשה למען תפארת אלוהים חייב להעשות בשמחה, בשירי תהילה והודיה, ולא בעצב ודכאון.

אלוהינו הוא אב רחמן. שרותו אותנו לא צריך להביאנו לידי עצב ומסכנות. עלינו להנות בהתמסרותנו אליו ובלקיחת חלק בעבודתו. אלוהים אינו רוצה שבניו, שלמענם עשה את הגאולה הגדולה, יפעלו כאלו והוא היה נוגש, קשה ואכזרי. הוא חברנו הטוב ביותר, וכאשר עובדים אנחנו אותו, הוא מצפה להיות עמנו, לברכנו ולתחמנו, למלא את לבנו אהבה והנאה. אלוהים מעונין שבניו יתנחמו בו, וימצאו ענין בעבודתו.

הוא רוצה שהבאים אליו ישאו עמם מחשבות עמוקות על השגחתו ואהבתו, שימצאו הם שמחה בכל עסוקיהם היום-יומיים, ויוכלו לשאת ולתת ביושר ובאמונה בזכות חסדם עלינו להתאסף סביב משיחנו היסודי. פות המשיח חיבת להיות רעיון יסודי במחשבה, בשיחה וברגש השמחה. נשמור במחשבותינו כל ברכה שהתברכנו בה ע"י אלוהים, וכאשר נכיר באהבתו הגדולה, נרצה להפקיד הכל ביד זה, אשר הוקיע אותו למעננו. הנפש תתרומם על כנפי התהילה, ותגיע קרוב לשמיים.

וכאשר מבטאים אנחנו את תודתנו מתקרבים אנחנו אל עבודת צבא השמיים: ”זִבְחַ תּוֹדָה! יִכְבְּדֶנְנִי וְשֵׁם דָּרְךָ, אֲרָאנוּ בִישַׁע אֱלֹהִים (תהילים ב' 23) ב"תּוֹדָה וְקוֹל זְמִרָה” (ישעיהו ב"א 3).

ניצוד לנהוג לגבי הספק

רבים, ביחד הצעירים באמונתם, מוטרדים בגלל רעיונות של ספקנות. ישנם דברים רבים בכתובים, אשר הם אינם יודעים להסביר, או אפילו להבין, והשטן משתמש בהם, כדי לערער את אמונתם בכתובים שהם התגלות אלוהית. הם שואלים: כיצד אדע את דרך האמת דברי אלוהים, כיצד אוכל להשתחרר מאותם מבוכות וספקות? אלוהים אינו מבקש אותנו להאמין מבלי שיתן לנו מספיק הוכחות, שעליהן נוכל לבסס את אמונתנו. המצאותו, אופיו, אמיתות דבריו – כולם מבוססים על עדות, אשר פונה אל מחשבותנו, ועדות זו מצויה בשפע. אלוהים לא הסיר מעולם את אפשרות הספק. אמונתנו חייבת להתבסס על הוכחה ולא על אימות. לרוצים להטיל ספק בכתובים ישנה הזדמנות לעשות זאת, אולם אלה אשר רוצים באמת לדעת את האמת, ימצאו הוכחות רבות, אשר עליהן יוכלו להשעין את אמונתם. ישנם מוחות המוגבלים בתפיסת אופיו ומעשיו של האלוהים ובהבנתם. אף לגבי השכל השנון, ולגבי המחשבה המלומדת, תשאר החוויה הקדושה עטופה מסתוריות: "הַחֶקֶר אֱלֹהֵי תִמְצָא, אִם עַד־תִּכְלִית שְׂדֵי תִמְצָא: גְּבֹהֵי שָׁמַיִם מֵהַתַּפְעֵל, עֲמֻקָּה מִשְׂאוֹל מֵהַתִּדְעַ?" (איוב י"א, 7, 8).

פאולוס השליח אומר: "מָה עֲמֶק עֲשֶׂר הָאֱלֹהִים, מָה עֲמֶק חֲכָמָתוֹ וְדַעְתּוֹ! אֵין חֶקֶר לְמִשְׁפָּטָיו וְאֵין מִשְׁיָג אֶת דְּרָכָיו" (אל הרומים י"א 33). אולם בכל זאת: "עָנָן וְעֶרְפֶּל סָבִיבָיו, צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכֹן כְּסֹא" (תהילים צ"ב 2) בהביטנו את טפולו בנו, ואת המניעים אותו, נוכל להבין את האהבה והרחמים המצטרפים אל כוחו. נוכל להבין את מטרותיו, שמטרתן להיטיב עמנו; ומתחת לפני זה עלתנו עדין לבטוח ביד שהיא כל יכול, ובלב מלא האהבה.

דברי אלוהים, כמו אופיו האלוהי, מציגים מסתוריות, אשר אינה יכולה להיות מובנת ע"י הישות המוגבלת. חדירת החטא לעולם, התגל-מות המשיח, התחיה, ההתחדשות ונושאים אחרים המוצגים בתנ"ך הנם מסתוריים לגבי הבנתו של האדם ותפיסתו. אך אל לנו להטיל ספק בדברי אלוהים, רק משום שאיננו יכולים להבין את מסתוריות חכמתו. בעולם הטבע אופיים אנחנו באופן קבוע במסתוריות, שאיננו יכולים לרדת לע-מקה.

צורת החיים הצנועה ביותר מציגה בעיה שאף החכם שבפילוסופים אינו יכול לפתרה. בכל מקום קיימים פלאים, שהם מעבר לידיעתנו. נופתע, אם גם בעולם הרוחני קיימים דברים מסתוריים, שאיננו יכולים להביןם? הקושי עומד יחיד בחולשות המחשבה בצרות האופק. אלוהים נתן לנו די הוכחות על אופים האלוהי של הכתובים, ואל לנו להטיל ספק בדבריו, רק מפני שאיננו מסוגלים להביןם.

השליח פטרוס אומר, שיש בכתבי הקודש: "יֵשׁ בָּהֶן דְּבָרִים קָשִׁים לְהַבְנֶה אֲשֶׁר הִנְבְּעָרִים וְהַבְלִי יִצְיָבִים מְעֹתִים אוֹתָם – כְּמוֹ שֶׁהֵם עֹשִׂים בְּיָתֵר הַכְּתוּבִים – לְאֲבֹדָנָם הֵם" (השניה לפטרוס ג; 16) קשיי הכתובים הופנו ע"י האפיקורסים נגד התנ"ך; אולם הרחוק, מזה הם הוכיחו את השראתו הרוחנית והשפעת אלוהים עליו. אם התנ"ך היה מכיל רק ספורים המובנים לנו הנסובים סביב האלוהים. אם גדולתו ותפארתו יכולים להיות מובנים אף למוחות האדם המוגבלים, אזי לא היה הוא נושא את האשור הברור של הסמכות האלוהית. גדולתם ומסתוריותם של נושאים המובאים בתנ"ך, תעורר אמונה בהם בדומה לדברי אלוהים.

הכתובים מגללים אמת בצורה פשוטה, והתאמה עצומה לצרכיו ולכסופיו של לב האדם. אמת זו הפליאה והקסימה את המחשבות המפור-תחות ביתר, ואפשרה לבני האדם העניים והבלתי מתקדמים במחשבתם לגלות את הדרך לישועה. ועדין אמיתות פשוטות אלה נשענות על נוש-אים כה נשגבים הרחוקים מהבנת האנוש, כך שעלינו לקבלם רק משום שאלוהים הודיע עליהם אע"פ שתוכנית הגאולה נשארת פתוחה בפנינו בצורה שבה כל נפש יכולה לראות את הדרך שעליה לנקוט בשובה למוטב אל אלוהים ואל אדונינו ישוע המשיח, כדי להגאל בדרך שאלוהים צוה; עדין מתחת לאמיתות אלה, שכה מובנות לנו, שוכנת המסתוריות, אשר היא מחבוא הסתר של כבודו, מסתוריות אשר היא למעלה מתפיסתו של האדם, אך עדין משרה על דורש האמת הוקרה ואמונה.

ככל שהוא מתעמק בתנ"ך, כן משוכנע הוא יותר, שהתנ"ך הוא דברי אלוהים חיים, וביתו של האדם שחה בפני הוד השכינה.

הידיעה שאיננו יכולים להבין את מלוא גודל אמיתות התנ"ך, מאשרת את העובדה, שהמחשבה המוגבלת אינה מסוגלת להשיג את הכל יכול; שהאדם, בידיעתו האנושית המוגבלת, אינו יכול להבין את מטרות האלוהים.

כיון שקטני האמונה והכופרים אינם יכולים להבין את כל דברי הסתר, דוחים הם את דברי אלוהים; ולא כל אלה המודים שהינם מאמינים בתנ"ך, משוחררים מסכנה זאת. השליח אומר: "הַשְּׁמְרוּ, אֲחֵי, שְׁלֹא יְהִיֶה בְאִישׁ מִכֶּם לֵב מְרֻשָׁע וְנֶחְסֵר אֱמוּנָה, הַסּוֹטָה מֵאֱלֹהִים חַיִּים" (אל העברים ג; 12) יש לעמוד מקרוב על הוראות התנ"ך, ולחדור ל"עמקות האֱלֹהִים", כפי שהם מתגלים בכתובים, (הראשונה אל הקורנתים ב; 10) כל עוד "הַנְּסֻתוֹת לֹה' אֱלֹהֵינוּ, וְהַנְּגִלַת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד-עוֹלָם". (דברים כ"ט, 28). אולם השטן משחית את כוחות המחשבה החוקרים. גאווה מסוימת מעורבת בהתבוננות באמיתות התנ"ך, וכך מרגישים בני האדם חוסר סבלנות וכשלון, אם אינם מסוגלים להסביר כל קטע בכתובים לשביעות רצונם. הם מרגישים השפלה, אם אינם מבינים את דברי ההשראה, הם אינם מוכנים להתאזר בסבלנות, עד אשר ימצא אלוהים את הזמן המתאים לגלות בפניהם את האמת. הם חושבים, שחכמתם האנושית חסרת הסעד

מספיקה כדי לאפשר להם להבין את הכתובים, ובהכשלם להשיג זאת, מכחישים הם למעשה, את סמכות האלוהים.

האמת ניתנת להאמר, שתורות ודוקטרינות רבות אשר צריכות להיות מוצאות מן התנ"ך, מחוסרות כל בסיס בהוראתן, והן מנוגדות למגמת אלוהים.

דברים אלה גרמו לספק ולתמהון בקרב מחשבות רבות. למרות זאת, אין לזקפם על חשבון דברי האלוהים, אלא על חשבון האדם.

אלו יכלו ברואי העולם להבין באופן מושלם את האלוהים ואת פע- ליו, לחדור אל כל רזיו וסודותיו, היו מחשבתם ולבם מפסיקים להתפתח. אלוהים היה מספיק להיות שליט עליון, כיון שהבנת האדם היתה מגיעה בשעורה להבנתו; והאדם, בהגיעו לקצה גבול הידיעה והתפיסה, יפסיק להתקדם. הבה נודה לאלוהים, שאין הדבר נראה כך. אלוהים הוא כול יכול. בו גנוזים "כל אוצרות החכמה והדעת". (אל קולוסיים ב' 3) ולמרות חפשו המתמיד של האדם אחר החכמה, לא ישווה הוא לעולם לאלוהים. אלוהים רוצה, שאמיתות דבריו תהיינה פרושות בפני אנשיו. רק בדרך אחת נוכל להגיע להבנת דברי האלוהים. בעזרת רוחו ואורו של אלוהים: "כִּן גַם אֶת אֲשֶׁר בְּאֱלֹהִים אֵין יוֹדֵעַ זֹלָתִי רוּחַ הָאֱלֹהִים", "אֲךָ לָנוּ גְלָה אֱלֹהִים עַל־יְדֵי רוּחוֹ אֶפְלוּ אֶת עֲמֻקּוֹת הָאֱלֹהִים, מִשּׁוֹם שֶׁרוּחַ חוֹקֶת הַכֹּל". (הראשונה אל הקורינתים ב', 10, 11). הבטחת גואלנו להולכים אחריו היתה: "רוּחַ הָאֱמֶת, כְּשִׁיבָא יְדַרְיָךְ אֶתְכֶם אֶל כָּל הָאֱמֶת, כִּי לֹא יְדַבֵּר מִעַצְמוֹ, אֶלָּא אֶת אֲשֶׁר הוּא שׁוֹמֵעַ יְדַבֵּר וְאֵת הַבָּאוֹת יוֹדֵיעַ לְכֶם". (יוחנן ט"ז 13).

אלוהים נכסף, שהאדם ינסה את כוחותיו השכליים על ידי למוד התנ"ך. התנ"ך מחזק ומרומם את המחשבה, יותר מכל למוד אחר.

אם הכתובים לא יעיבו את הבנתו, עד כדי כך שלא נוכל להבין את האמיתות הפשוטות, יהיה עלינו להיות מוכנים ללמוד, ולבקש את עזרתה של רוח הקודש, כילדים רכים באמונתם ובפשטותם. הבנת כוחו וחכמתו של אלוהים והידיעה על אי-יכולתנו להבין את גדלותו, ישרו עלינו ענוה ונזכיר את דבריו ביראת כבוד.

בבואנו לעיין בתנ"ך, חייבת ביתנו להכיר בסמכות גדולה יותר ממנה, והלב והשכל חייבים להשתחוות ל"אני" הגדול.

ישנם דברים רבים, שהינם קשים או מעורפלים, אשר אותם יעשה אלוהים למובנים ופשוטים, לכל אלה המנסים להביןם. אולם ללא הדרכת רוח הקודש עלולים אנחנו לעוות את הכתובים, או כלל לא לפענחם. פעמים רבות קוראים את התנ"ך, מבלי שתצמח כל תועלת מכך, ובמקרים רבים הקריאה היה נזק ברור. כאשר משוחחים על דברי אלוהים ללא יראת כבוד או ללא תפילה, כאשר המחשבות והרגשות אינן סובבות סביב אלוהים, אפופה המחשבה ספקות. השטן מבקר את המחשבות, ומציע פרושים בלתי נכונים לתנ"ך. כאשר בני האדם משתדלים להתאחד עם האלוהים, עלולים הם לשגות בהבנת הכתובים, ומנסים למצוא בהם נגודים וסתירות, הינם מחוסרי ראייה רוחנית.

בראייה מסולפת יוכלו הם למצוא נמוקים לספק, וחוסר אמונה בדברים פשוטים ומובנים. יכולים הם להעמיד פנים כרצונם. לא יוכלו הם להכחיש, שהסיבה האמיתית לספקותיהם וחוסר אמונתם בכתובים, היא, ברוב המקרים, תוצאה של אהבתם את החטא. הוראתם ומגבלותם של דברי אלוהים אינה רצויה על הלב הגאה אוהב החטא, והמסרבים לשמוע לקול אלוהים, מוכנים להטיל ספק בסמכותו העליונה. כדי להגיע אל האמת חייב להיות בנו רצון אמיתי לדעת את האמת, ולנהוג על פיה. ואלה הבאים ללמוד את התנ"ך ברוח זאת, ימצאו הוכחות רבות, שתוכן חנה שהתנ"ך הוא דברי אלוהים. ואז יבינו הם את אמיתות התנ"ך, אשר תעשיתה אותם לחכמים, ותביאנה אותם אל הגאולה.

המשיח אמר: "הַרְוֹצָה לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנִי יִדַע אִם תּוֹרָתִי מְאֲלָהִים הִיא" (יוחנן ז' 17). תחת הטלת דופי, ללא כל סיבה מוצדקת בדברים שאינך מבין, שים לב לאור המאיר עליך, תוכל להבין דברים קשים ונסתרים. מלא כל חובה שהיתה ברורה לך, ואז תהיה מסוגל להבין ומלא חובות, שהינך מטיל בהם ספק.

ישנה הוכחה טובה ביותר, אשר פתוחה בפני כל – בפני המלומד דים ביותר, ובפני ביותר – הוכחה ומתבססת על הנסיון. אלוהים מזמיןנו להוכיח בעצמנו באמיתות דבריו ובהבטחותיו. הוא מציע לנו: "טַעֲמוּ וּרְאוּ, כִּי־טוֹב ה'". (תהילים ל"ד 9) במקום להסתמך על נסיונם של אחרים, יכריעו אנחנו לנסות בעצמנו. הוא אומר: "בִּקְשׁוּ וּתְקַבְּלוּ". (יוחנן ט"ז 24).

הבטחותיו תתמלאנה, הן מעולם לא הופרו; ולעולם לא תופרנה בהתקרבותנו אל ישוע ובשמחתנו במלא אהבתו, יעלמו הספקות. השליח פאולוס אומר שאלוהים "הצילנו משלטון החשך והעבירנו אל מלכות בנו אהוב". (אל קולוסים א' 13) וכל אדם, אשר עבר מן המות אל החיים יכול "חתם שהאלוהים אמת". (יוחנן ג' 33) הוא יכול להעיד: "הייתי זקוק לעזרה – ומצאתיה בישוע. כל רצונותי סופקו, וכעת רואה אני את התנ"ך כהתגלות ישוע המשיח. האם הינך שועל: מדוע מאמין אני בישוע? – כיון שהוא גואל אלוהי. מדוע מאמין אני בתנ"ך? – כיון שהוא קולו הקורא של אלוהים אל נפשי". העדות שהתנ"ך הוא אמת, ושהמשיח הוא בן האלוהים, חייבת להיות בתוכנו.

פטרס עורר את אחיו: "גדלו בְּחֶסֶד וּבְדַעַת אֲדוֹנֵינוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ", (השניה לפטרס ג' 18) כאשר גדלים אנשי האלוהים בחסד, מבנים הם יותר את דבריו. באמיתותיו הקדושות ישיגו הם אור חדש ויופי, הדבר היה נכון לאורך כל ההיסטוריה של הקהילות וימשיך להיות נכון עד סוף כל הדורות: "וְאַיִךְ צְדִיקִים כְּאִוֶּר נִגְהָ, הוֹלֵךְ וְאִוֶּר עַד־נֶכֶן הַיּוֹם". (משלי ד' 18).

בעזרת האמונה נוכל לצפות אל העולם הבא, ולהשיג את הבטחת אלוהים להתפתחות השכל להתאחדות כוחות הנפש של האדם עם כוחות האלוהים, והבאת כוחותינו לידי מגע ישיר עם האור.

עלינו לשמוח שהדברים שסבכו אותנו ייעשו פשוטים, הדברים שהיו קשים להבנתנו ימצאו הסבר ונראה שלמות ואחדות בדברים, שהביכו את מחשבותינו המוגבלות "עֲכָשׁוּ דִיעֵתִי חִלְקִית, אֲבֵל אֲז אֶכִּיר כְּדָרְךָ שְׂגָם אֲנִי מִכֶּר". (הראשונה אל הקורינתים י"ג 12).

השנחה באלוהים

בני האלוהים נקראים ליצג את המשיח, בהראותם את טובו וחסדו של האדון. כפי שישוע גלה לנו את אמיתות אופיו של אלוהים, כן חייבים אנחנו לגלות את המשיח לעולם, אשר אינו מכיר את אהבתו וחסדו: "כמו ששלחת אותי אל העולם כן גם אני שלחתי אתם אל העולם"; "אני בהם ואתה בי... למען ידע העולם כי אתה שלחתיני". (יוחנן י"ה, 18, 23).

פאולוס השליח אומר לתלמידי ישוע: "רואים ברור שאתם אגרת המשיח", "וכל אדם מכיר אותה וקורא אותה". (השנייה אל הקורינתים, ג' 2, 3) ישוע שולח בידי כל אחד מבניו מכתב אל העולם. אם הינך מאמין, שולח ישוע אליך מכתב: אל המשפחה, אל הכפר ואל הרחוב מאמין, שולח ישוע אליך מכתב: אל המשפחה, אל הכפר ואל הרחוב שבו אתה גר. ישוע, בשכנו בכס, רוצה לדבר אל הלבבות, אשר אינן מכירות אותו. יתכן והם אינם קוראים את התנ"ך, או אינם שומעים את הקול הדובר אליהם מבין דפיו. אולם אם אתה מיצג בצורה נכונה את ישוע, יתכן ותוכל להאציל מרוחק ומאמונתך על אנשים אלה, ובצורה כזאת יתכן ויבינו הם מעט מטובו, ויצליחו לאהבו ולשרתו.

המאמינים הינם כנושאי האור אל השמיים. עליהם להחזיר לעולם

את אור המשיח הזורח עליהם. חייהם ואופים חייבים לשמש דוגמא, אשר דרכה יקבלו חסרי האמונה מושג נכון על המשיח.

אם מיצגים אנחנו את המשיח, עלינו להציג את שרותו כרב קסם כפי שהוא באמת. מאמנים אשר ממלאים את לבם עצב וקדרות, אינם פוסקים לקבול ולהתלונן, מיצגים באור בלתי נכון את האלוהים ואת חיי המאמנים. הם נותנים את ההרגשה, שאלוהים אינו אוהב לגרום הנאה לבניו, ועל ידי כך מטילים הם אשמה בלתי מוצדקת על אבינו שבשמים. השטן שמח, כאשר יכול הוא להוביל את בני האלוהים לחוסר אמון נה ולדכאון. הוא נהנה לראותנו חסרי אמונה, המטילים ספק ברצונו של האלוהים ובכוחו להושיענו. הוא אוהב לתת לבני האדם את ההרגשה, שהאדון יגרום לנו נזק על ידי השגחתו העליונה. השטן מציג את האלוהים כחסר סבלנות וחסר רחמים. הוא מוסר ידיעות כוזבות עליו, ועל ידי כך מזלזלים אנחנו באלוהים. השטן מתאר את האמונה כמלאת עצב ודכאון את חיי הדת כקשים ומפרכים.

רבים התומכים בשטן, דבקים בטעויותיהם, ולבותיהם מלאים עצב ויאוש. כאשר הייתי באירופה, כתבה לי אחת האחיות שהייתי במצוקה, ובקשה ממני מספר מילות עידוד. בלילה הבאה, לאחר קריאתי את מכתבה חלמתי שהייתי בגן, ואדם, שהיה כנראה בעל הגן הוביליני דרך שבילו.

קטפתי פרחים ונהניתי מבשמים, כאשר אחות זאת אשר התהלכח לצידדי, הסבה את תשומת לבי לקוצים, אשר הפריעו לה בדרכה היא התלוננה ובכתה. היא לא הלכה בשביל בעקבות המדריך, אלא בין הקוצים והברקנים: "הו", היא קוננה, "האם אין זה חבל, שהגן מלא קוצים?" והמדריך ענה: "עזבי את הקוצים, כיון שהם יפצעו אותך! לקטי את הורדים והשושנים!"

האם לא היו לך מספר נקודות אור בניסיוןך? האם לא היו לך תקופות נעימות, כשלבך הלם בשמחה, כתגובה לרוח אלוהים? בהתבונן אחור אל פרקי ניסיון חייך, האם אינך מוצא בהם קטעים נעימים? האם הבטחות אלוהים, בדומה לפרחי הבושם, אינם גדלים סמוך אליך בכל צד? האם לא תתן ליופים ולמתקותם למלא את ליבך הנאה?

הקוצים והברקנים רק יפצעו, ואם אוסף אתה רק אותם, ונותנם במתנה לאחרים, האם אינך מונע בעד הסובבים אותך, מלהלך בשביל החיים?

לא תנהג בחכמה, אם תאסוף את כול זיכרונות העבר הבלתי נעימים, תשוחח אודותם ותקונן עליהם עד שתתמלא יאוש. נפש מיאשת הנה מלאת חושך, היא מונעת בעד אור האלוהים מלחדור לתוכה, ומטילה צל על חיי האחרים.

הבה נודה לאלוהים על ההבטחות הנעימות שהבטיח לנו; הבה נאספן יחדיו, ונתבונן עליהן ללא הרף: בין האלוהים עוזב את כס אביו, עוטף באנושיות את אלוהיותו, כדי שיוכל למלט את האדם מכוחו של השטן; נצחונו לתועלתנו, בפתחו לבני האדם את השמיים, בגלותו לאנושות את מושב תפארת אלוהים; העם הירוד מורם מההרס שהביא החטא, בא שוב לידי מגע עם אלוהים הרם, ועומד בנסיון האלוהי בזכות אמונה בגואל – אלה הם המראות, שעליהן עלינו להרהר.

כאשר מטילים אנחנו ספק באהבת אלוהים, ואיננו מאמינים בהבטחותיו, גורמים אנחנו לזלזול ברוח הקודש. כיצד תרגיש אם, אשר לדיה, באופן קבוע, יתלוננו שאין היא מטפלת בהם כראוי, כל עוד כל מאמציה נתונים לספוק צרכיהם, נוחיותם ושלוותם? שערך בנפשכם, שהם מטילים ספק באהבתה: דבר כזה יכול לשבור את ליבה. כיצד ירגיש הורה, אשר בניו יתיחסו אליו בצורה כזאת? וכיצד יכול אבינו שבשמים להתבונן עלינו, כאשר איננו בוטחים באהבתו, שהביאתהו להקרבת בנו יחדיו, למען צוות לנו את החיים? השליח כותב: "אֲשֶׁר לֹא חָשַׁךְ אֶת בְּנוֹ שְׁלוֹ אֶלָּא מָסַר אוֹתוֹ בְּעַד כְּלָנוּ, הָאֵם לֹא יַעֲנִיק לָנוּ אֹתוֹ אֶת הַכֹּל?". (אל הרומים ח' 32) ומה רבים הם האנשים אשר מבטאים, לא במילים כי אם במעשים, את הרעיון: "אלוהים איננו מתכוון בזה אלי, יתכן ואוהב הוא אחרים, אך אותי אינו אוהב".

כל זה פוגע בנפשך: כיון שכל מילת ספק שהינך מבטא, מעמידה אותך בפני פתויי השטן; היא מגבירה בתוכך את הנטיה לספק, ומונעת מבעדך את התקרבות מלאכי השמים. כאשר מעמידך השטן בנסיון, אל תהגה אף מילת ספק או קדרות. אם בוחר אתה להגרר אחר פתוייו, תת-

מלא מחשבתך חוסר אמון והתקוממות. אם אינך מבטא את רגשותיך לא יפעל הספק שבך רק עליהן. אלא: זהו גרעין, אשר יצמח וישא פרי בחיי האחרים ואי אפשר יהיה לפעול נגד השפעת דבריך. יתכן ואתה עצמך תוכל להמלט מפתויי השטן, ומהמלכודת שהוא טמן לך, אולם אחרים, אשר הושפעו מדבריך, לא יוכלו להמלט, מחוסר האמונה שנטעת בהם. מה חשוב הדבר שנבטא רק דברים, הנוטעים באדם כח רוחני וחיים! המלאכים מקשיבים, כדי לדעת מה תאמר לעולם על האדון. שוחח אודותיו, אודות זה אשר חי כדי להתחנן עבורך בפני אבינו! כאשר מושיט אתה את ידך לחברך, הלל את האלוהים בלבך ובשפתיך! דברי הלל אלה יביאוך אל ישוע.

לכולם יש יסורים לכולם יש צער שקשה לשאתו, ולכולם נסיונות שקשה לעמוד בהם. אל לך לגלול את צרותיך בפני חבריך, אלא הביאם בתפילה אל האלוהים. קבע לעצמך חוק: לא לבטא אף מילת ספק או יאוש. אתה יכול לעשות רבות, כדי להקל את חיי האחרים, ולחזק את מאמציהם, על ידי מילות עדיד ושמחה.

ישנן נפשות אמיצות רבות, אשר מדוכאות קשה עקב הנסיונות, וכמעט מאבדות הן את התקוה בהתנגשות בין עצמן ובין כוחות הרע. אל תייאש נפש כזאת במאבקה הקשה! שמח אותה במילות תקווה ועודד, אשר תעוררנה אותה בדרכה! כך יזרח ממך אור המשיח: "אִישׁ מֵאֲפֹנֵי אֵינוּ חִי אֶת חַיֵּי לְשֵׁם עֲצָמוֹ". (אל הרומים י"ד, 7) על ידי השפעתנו הבלתי מודעת, נוכל לעודד ולחזק אחרים, או ליאשם ולרפות ידיהם מלהתקרב אל המשיח ואל האמת.

לרבים יש דעה מוטעית על חייו ואופיו של המשיח הם סוברים, שהוא היה משולל חמימות, שהוא היה תקיף קפדני וחסר שמחה. במקרים רבים נראה הנסיון הדתי בצבעים כה קודרים.

אומרים, שישוע בכה לעתים קרובות, אולם מעולם לא חיך. גואלנו היה, בדאי, "אדם של עצב" ועטוף צער, כיון שהוא פתח את לבו בפני תוגת האנושות. אולם למרות שחייו היו חיי הקרבה, עטופים כאב ודאגה, לא נפלה עליו רוחו קלסטר פניו לא עטה הבעת אבל ורוגז, אלא: שלוה. לבו היה מקור לא אכזב של חיים, והוא גילם בתוכו שלוה ומנוחה, שמחה ואושר.

גואלנו היה רציני וישר, אך מעולם לא יה קודר און משמיים. חיי ההולכים אחריו יהיו מלאי מטרות צדקה; ישאו הם ברגש אחריות עמוק. קולות הראש תדוכא; לא תהיה שמחה קולנית חסרת תוכן ולא התלוצצות חסרת תרבות. אמונתו של ישוע נוטעת שלוה. אין היא מכבה את אור ההנאה, אין היא בולמת את השמחה או מאפילה על הפנים הזורחות. המשיח לא בא כדי שאחרים ישרתוהו, אלא בא לשרת; וכשאהבתו שוררת בלבנו, ננהג על פי דרכיו.

אם נוצרים אנחנו במחשבותינו את מעשיהם הבלתי הוגנים והבלתי ישרים של האחרים, לא נוכל לאהבם, כפי שהמשיח אהבנו. אולם אם מחשבותינו דבקות באהבתו המפליאה של המשיח ובחסדו, נוכל לאהוב את האחרים. נאהב ונכבד זה את זה. על אף הלקויים וחוסר השלמות. יטופחו בנו: ענוותנות, חוסר אמונה בעצמנו בלבד ואורך רוח לשאת את טעויות האחרים. דברים אלה יבאו להעלמות האנוכיות, ויעשנו לבעלי לב רחב ונדיב.

מחבר ספר תהילים אמר: "בַּטַח בַּה' וַעֲשֵׂה-טוֹב שְׂכָךְ-אֶרֶץ וְרַעַה אֲמוֹנָה". (תהילים ל"ג, 3) "בטח בה'": בכל יום יש לאדם עול ודאגות; וכאשר נפגש הוא עם חברו, מגולל הוא בפניו את קשייו ויסורו. צרות כה רבות דוחקות אותנו, פחדים כה רבים ניטעים בנו, עול דאגות כה כבד מכריענו ארצה, עד שיתכן ונחשוב, שאין לנו גואל, שאוהבנו ומוכן לשמוע את בקשותינו, ולהיות לנו לעזר בכל שעת צורך.

ישנם אנשים, שתמיד פוחדים ודואגים שלא לצורך. בכל יום מוקפים הם באהבת אלוהים; בכל יום נהנים הם מחסדי השגחתו; אולם הם מתעלמים מברכותיו.

מחשבותיהם דבקות באופן מתמיד בדבר בלתי נעים, אשר חוששים הם מפני הופעתו; או בקשיים, שלמרות שאינם כה גדולים, מעוור הוא את עיניהם מראות הדברים הנעימים הדורשים רגש הודיה. במקום להביא בפני אלוהים את הקשיים הנקרים בדרכם, אל מקור העזרה היחיד ולהתאחד עמו, מתרחקים הם ממנו.

האם נוהגים אנחנו כהלכה בהיותנו בלתי מאמינים? מדוע עלינו להיות חסרי רגש תודה ובלתי בטוחים? ישוע הוא חברנו. השמיים מעו-

ננים בתועלתנו. אל לנו להקדיר את פנינו. כי אם נעשה זאת תמיד נאנח ונתלונן. אל לנו לטעת בקרבו דאגות המכרסמות את לבנו, ואינן עוזרות לנו לשאת את היסורים.

יתכן ותסתבך בעסקיך, וסכוייך להצלחה ירדו מדחי אל דחי; יתכן ותחשוש להפסדים אולם, אל תתיאש! שים מבטחך באלוהים, והישאר שלו ורגוע. התפלל לאלוהים שיטע בך חכמה לנהל את עסקיך בתבונה, ושתוכל להשמר מפני אסון. עשה כל מה שביכולתך, כדי להגיע לתוצאות טובות. ישוע הבטיח לתת את תמיכתו, בשתוף עם מאמצינו. וכאשר, בהשענך על עוזרך, עשית כל מה שביכולתך, שא בתוצאות בשמחה. אלוהים אינו חפץ שאנשיו יכרעו תחת משא העול, אולם אדוננו גם אינו מרמה אותנו. הוא אינו אומר לנו: "אל תפחדו, אף סכנה אינה נצבת בדרככם" הוא יודע, שישנם יסורים וסכנות, הוא נושא ונותן עמנו בפש"טות. הוא אינו מתכוון להוציא את אנשיו מעולם החטא והרשע, אולם הוא מכוונם אל מקלט בטוח.

תפילתו למען תלמידיו היתה: "אֵינִי מְבַקֵּשׁ שְׂתִקְחֶם מִן הָעוֹלָם, אֲלָא שְׂתִשְׁמְרֶם מִן הָרָע." "בעולם" הוא אומר, "צָרָה לָכֶם, אֲךָ הַתְּעוֹדֶדוּ: אֲנִי נִצְחָתִי אֶת הָעוֹלָם" (יוחנן י"ז 15; ט"ז 33) בדרשת ההר למד ישוע את תלמידיו שעורים חשובים שנושאים היה: הצורך לבטוח באלוהים. שעורים אלה נועדו לעודד את בני האלוהים בכל הדורות, הם נתנו לנו הדרכה מלאה תנחומים. הגואל הסב את תשומת לב המאמינים לצפרים, אשר שרו את מנגינות התהילה, מבלי להיות עמוסי מחשבות על דאגותיהן, והן "אֵינֶם זוֹרְעִים וְאֵינֶם קוֹצְרִים, אֲף אֵינֶם אוֹסְפִים" ובכל זאת אבינו שבשמיים מכלכל את צרכיהם. הגואל שואל: "הֲלֹא אַתֶּם חֲשׁוֹבִים יוֹתֵר מֵהֶם" (מתי ר' 26).

אלוהים פותח את ידו הרחבה, ומספק את צרכי כל יצוריו. הצפרים אינן מוחנחות על ידי אלוהים. הוא אינו מטיל את מזונם לתוך מקורם, אולם הוא מספק את מזונן. עליהן לאסוף את הגרעינים, שהוא פזר למענן. הן חיבות להכין את החומר לבנית קיניהן. עליהן להאכיל את גוזליהן. הן שרות בעבודכן כי "אביכם שבשמיים מכלכל אותם" "והאם אינכם נעלים מהם"? האם אינכם כעובדים רוחניים ושכליים ובעלי ערך רב יותר משל

הצפרים? האם, ממציא הבריאה, שומר חיטו, האחד שעצב את האדם בדמותו, לא יכלכל את דרכנו אם נבטח בו?

המשיח הפנה את תלמידיו אל פרחי השדה, הגדלים בשפע, וזר הרים ביפי שהעניק להם אבינו, כבטוי לאהבתו את האדם, הוא אומר: "התבוננו אל שושני השדה וראו איך הם גדלים: אינם עמלים ואינם טווים. אומר אני לכם שגם שלמה בכל הדרו לא היה לבוש כאחד מהם; ואם ככה מלביש אלהים את חציר השדה אשר היום ישנו ומחר ישלך לתוך התנור, על אחת כמה וכמה אתכם, קטני אמונה!" (מת' ו' 28-30) אם אלוהים, האמן האלוהי, נותן לפרחים הפשוטים את הצבעים העדינים ובעלי הגוון השונה, בודאי ישגיח יותר על אלה שנבראו בדמותו. שיעור זה של המשיח הינו תוכחה נזפת לבעלי המחשבות המודאגות, ולמטילי הספק.

אלוהים יעשה את כל בניו ובנותיו שמחים, שלווים וממושמים. ישוע אומר: "שלום אני משאיר לכם, את שלומי אני נותן לכם; לא כדרך שהעולם נותן אני נותן לכם. אל נא יחת לבבכם ואל יירא" את הדררים האלה דברתי אליכם כדי ששמחתי תהיה בקרבכם ושמחתכם תהיה שלמה" (יוח' י"ד, 27; ט"ו, 11).

שמחה שמקורה במניעים אנוכיים מחוץ לחובתו של האדם אינה מתמדת אלא בת חלוף. היא חולפת ואז נשאר הנפש בודדה ומלאה עצב; אולם יש הנאה ושביעות רצון בשרות האלוהים; המאמין אינו מוזנח ומתהלך בדרכים לא בטוחות. הוא אינו עוזב לחול יאוש. אם איננו נהנים בעולם הזה, נתמלא שמחה בהתבוננותנו לעבר העולם הבא.

אולם אפילו בעולם הזה, נהנים המאמינים בהתאחדותם עם האלוהים; סופגים הם את אור אהבתו, ואת הנחמה הנצחית בהמצאותו עמם. כל צעד בחיינו יכול לקרבנו אל ישוע, לתת לנו נסיון עמוק יותר באהבתו, ולהביאנו צעד אחד קרוב יותר למקור הברכה והשלום. לכן אל לנו לאבד את בטחוננו, אלא לבטוח יותר מתמיד: "עדהנה עזרנו ה'", והוא יעזור לנו עד סוף הדרך (שמואל א' ו' 12) נתבונן נא על מצבות הזכרון, שרידים המעידים על מעשי האלוהים שנתעדו לחמנו ולהושיענו מידי האויב. נשמור בזכרוננו את חסדי אלוהים, שהתגלו לעינינו – את הדמעות שהוא מחה, את הכאב שהוא השקיט, את הדאגות שהסיר מלבנו, את הפחדים

שהוא הניס, את הרצונות שמלא ואת הברכות שהוא העניק לנו – כל אלה מחזקים אותנו, כדי שנוכל לעמוד בפני העומד מולנו בשארית דרכנו. אל לנו לצפות לעבר דאגות חדשות, אלא עלינו להתבונן אל העבר כפי שמתבוננים אל העתיד, ולומר: "בְּרָזָל וּנְחָשֶׁת מִנְעַלְיָהּ וּכְיָמֶיהָ דְּבִאָה" (דברים ל"א, 25) היסורים לא יתגברו על הכח, שניתן לנו כדי לשאתם. לכן נתמסר לעבודה שתמצא לנו, בתקוה שאלוהים יתיחס אל היסורים שיבואו עלינו בצורה המתאימה.

שערי השמיים ישארו פתוחים, כדי לקבל את בני האלוהים, ומשפ־תי מלך הכבוד תצא הברכה לאזניהם, כמנגינה עשירה: "בֹּאוּ בְרוּכֵי אָבִי, וְיֵשׁוּ אֶת הַמְּלָכוּת הַמּוֹכֶנֶה לָכֶם, מֵאֵז הַיּוֹסֵד תִּבְלִ" (מתי כ"ה, 34).

בואם של הנגאלים לבית, שהכין למענם ישוע, יהיה מבורך. שם לא יתקשרו הם עם השפלים, שהיו ע"פ האדמה, עם שקרנים, עובדי אלילים חוטאים ובלתי מאמינים; אלא עם אלה, אשר התגברו על השטן, ועצבו אפי מושלם בעזרת החסד האלוהי. כל נטיה לחטא, כל חוסר שלמות אשר מציקים להם כאן, הוסרו ע"י דמו של המשיח, וההצטינות ובהירות כבודו, הרבה יותר מבהירות השמש, נתונה להם. היופי המוסרי ושלמות אופיו קורנים מהם. הם נצבים חסרי חטא. בפני כסאו של אלוהים, מתחלקים במעמדם ובזכויותיהם של המלאכים.

בראותו את נחלת התפארת, אשר יכלה ליפול בחלקו! "מֶה תוֹעֵלֶת תִּצְמַח לְאָדָם"? (מתי ט"ז 26) יתכן והוא עני, אולם למרות זאת טומן הוא בחובו ערך רב, ומעמד נשא, שהעולם לא יוכל להעניק לו לעולם. הנפש הנגאלת והנקיה מחטא, עם כל כוחותיה האצילים, מוקדשת לשרות האלוהים. היא בעלת ערך מצטיין, והאלוהים והמלאכים הקדושים שמחים גם כאשר נגאלת נפש אחת שמחה אשר מתבטאת בשירי נצחון קדושים.

